

留光慢

รวม
คืน
สักรา
ที่
หวัง
เวลา
แสน
งั้น

7

阅文集团

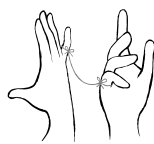
ตงเทียนตอ-หลิวเย่ 冬天的柳叶 เจียน

Honey Toast แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมไขข้อสงสัยมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

มาค่ะ ไปต่อกันที่ 'หวนคืนอีกครั้ง สู่วังเวลาแสนงาม' เล่ม 7 กันเลย ในเล่มนี้มีเรื่องชวนให้ลุ้นอย่างมาก เพราะถึงพระนางจะเปิดใจเผยความรู้สึกกันแล้ว แต่อุปสรรคของเรื่องมิได้มีแค่เกี่ยวกับความรักอย่างเดียว เรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่งที่ไม่กล่าวถึงไม่ได้เด็ดขาดนั่นก็คือสาเหตุของการเกิดเพลิงไหม้ในเรือนสกุลเจียว ลำพังแค่เรื่องนี้ก็อันตรายถึงชีวิตแล้ว แต่ยังมีเจียงหยวนเฉาเข้ามาพัวพันจนถึงขั้นอยากเอาชีวิตนางเอกของเราอีก แล้วจะไม่ชวนให้ลุ้นให้หน้าติดตามได้อย่างไรละคะ

สำหรับในเล่มนี้เจ้าหมิงยวนและเงินกวงก็ยังคงเป็นผู้ที่ปกป้องเจียวเฉาให้ปลอดภัยเช่นเดิม ทว่าในวันที่พวกเขาอ่อนแอไร้หนทางสู้ นางก็อยากเป็นที่พึ่งพิงให้ทั้งสองบ้าง ทั้งคนรักและองค์รักษ์ที่ซื่อสัตย์ นางจะไม่ยอมให้ใครต้องมาจบชีวิตลงเบื้องหน้านางเป็นแน่ ส่วนทางเรื่องเกี่ยวกับสิ่งอยู่หยางนั้นเจ้าหมิงยวนจัดการได้อย่างไม่มีข้อผิดพลาด แต่ทุกอย่างมันจะง่ายดายเช่นนั้นจริงๆ หรือ ในเมื่อเรื่องนี้เดิมก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายๆ มาตั้งแต่ต้นแล้ว เช่นนั้นแล้วสิ่งที่ทั้งสามต้องพบเจอจะมีอะไรแฝงอยู่อีกบ้าง ที่บอกว่าเจียงหยวนเฉาจะเอาชีวิตเจียวเฉาแล้ว เรื่องเป็นมาอย่างไร แล้วสุดท้ายนางจะรอดชีวิตไปได้หรือไม่ อย่ารอช้าอีกต่อไป ติดตามกันต่อไปได้เลยในหน้าถัดไปค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

เซ้าหมิงยวนสวมกอดนางไว้ ในใจเขาจะไม่รู้สึกโชคร้ายได้เช่นไร
เขาวางปลายคางบนเรือนผมนาง พุดกระซิบกระซาบว่า "เจ้าเจา วันหน้า
ไม่ให้เจ้าอยู่ห่างจากข้าอีกแล้ว"

เฉียวเจาอยู่นิ่งๆ ให้เขาอดตามสบาย นางเอ่ยเสียงเบา "ข้าไม่อยาก
แยกจากท่านอีกเช่นกัน"

นางกัตรีมีผีปาก เผยความอ่อนแอออกมาต่อหน้าบุรุษในดวงใจ
ในที่สุด "ถึงเจียน ตอนนั้นข้ากลัวเหลือเกิน..."

เซ้าหมิงยวนปวดใจเจียนตาย เขาพรวดพาดัก "เป็นข้าไม่ดีเองๆ..."

เขาก็้มลงจูบปากเฉียวเจาที่อยู่ในอ้อมแขนอย่างห้ามใจไม่อยู่ แต่
ถูกนางผลักออก

เฉียวเจาหน้าแดงพลางมองค้อนเขา "รีบล้างหน้าล้างตาเถอะ
หลับสักตื่นแล้วค่อยว่ากัน"

จูบข้าทั้งที่ยังแปลงโฉมเป็นคนแปลกหน้าอยู่ น่าตะจิตตะขง
เกินไปแล้ว

•

แนะนำตัวละคร

* เจียวเจา

ดวงจิตที่อยู่ในร่างหลี่เจา ใช้ความรู้ความสามารถของตนเองหาความยุติธรรมให้สกุลเดิม พอรู้ว่าชมชอบเซ้าหมิงยวนเช่นกันก็ตัดสินใจแล้วว่าตนเองคงแต่งให้เขาแน่ๆ และไม่มีทางเปลี่ยนใจ

* เซ้าหมิงยวน

กวนจวินโหว ดวงหน้าหล่อเหลาคมคาย รักใคร่เจียวเจาหมดทั้งหัวใจ พยายามปกป้องนางจากภัยทุกรูปแบบ ตั้งใจมั่นว่าจะแต่งงานเป็นภรรยาให้ได้

* เจียงถั่ง

ผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลิน บิดาบุญธรรมของเจียงหย่วนเฉา และยังมีอีกศักดิ์ฐานะหนึ่งก็คือบุตรชายพระนมของโอรสสวรรค์ ถือเป็นคนโปรดคนหนึ่งของฮ่องเต้

* เจียงซือหว่าน

บุตรสาวโอรสของเจียงถั่ง คู่หมั้นคู่หมายของเจียงหย่วนเฉา ทว่าทั้งกององครักษ์จินหลินไม่มีใครใดไม่ล่วงรู้ว่าเป็นดั่งไข่มุกในอุ้งมือท่านผู้บัญชาการใหญ่

* เงินกวง

แม่ทัพที่รักดีต่อเซ้าหมิงยวน ยามติดตามอีกฝ่ายอยู่ในเมืองหลวงเขาเป็นองครักษ์ทว่ายามติดตามเจียวเจากลับได้เป็นแค่คนบังคับบริภรรยา

498

เฉียวเจากำขวดกระเบื้องไว้นั้นพลางมองบุษราคัมสูงใหญ่เบื้องหน้า
 เสาหมิงยวนยกยิ้มพลางยิ้มมนาง "ไม่ต้องใช้จริงๆ เจ้าวางใจได้ ข้าจะ
 กลับมาโดยไว"

"ตกลง พวกข้าจะเตรียมอาหารมื้อดีไว้รอท่านนะ"

รอยยิ้มในดวงตาเขาฉายชัดขึ้น "ข้าจำได้ว่าเงินกวงซื้อของทะเลสดไว้
 ข้าอยากกินไก่ฉีกผัดแมงกะพรุนกับกุ้งผัดต้นหอม"

"รู้แล้ว" ความวิตกกังวลในใจหญิงสาวถูกแทนที่ด้วยความขบขัน

"ข้าไปแล้วนะ" เขาพลันยื่นสองแขนไปกอดเฉียวเจาอึดใจหนึ่ง
 แล้วผละลอกอย่างรวดเร็ว ก่อนจะป็นหน้าขี้น้ำสั่งกำชับเงินกวง "คุ้มครอง
 คุณหนูให้ดี"

จวบจนเสาหมิงยวนไปแล้ว เงินกวงยังขยับมมตนเองอยู่

เพราะอะไรถึงรู้สึกคล้ายดังคำกล่าวที่ว่าลูกศิษย์สำเร็จวิชา อาจารย์

อดตายแล้ว

ท่านแม่ทัพกับคุณหนูหลิวหานขึ้นเพียงนี้ เขาทั้งดีใจทั้งเปลี่ยวใจจริงๆ

เงินทองเห็นเดียวเจียนนิ่งเงียบอยู่ที่เดิมเลยพูดปลอบ "คุณหนูสามท่านไม่ต้องเป็นห่วง เรื่องไปสวดนมข้าศึกยามวิกาลพรรค์นี้ สำหรับท่านแม่ทัพของข้าแล้วง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก ไม่มีปัญหาแม้แต่น้อยนิดขอรับ"

นางมองเขาแวบหนึ่งก่อนพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ข้ากำลังคิดวิธีทำอาหารมือดีกอยู่"

ก๊วงผัดต้นหอมยังพอรับมือไหว แต่ไก่ฉีกผัดแมงกะพรุนนั้นควรทำอย่างไรดีนะ

แม่นางเฉียวววนอยู่ในห้องครัวที่ขอยืมใช้อยู่เป็นนาน ในที่สุดก็ยกอาหารที่ดูเข้าท่าเข้าทางออกมาสองจาน

เฉียวเจาล้างมือเสร็จก็นั่งลงที่ข้างโต๊ะกินอาหาร แต่ก็ต้องตกใจเมื่อพบว่าเวลาล่วงผ่านไปเนิ่นนาน นางอดสะดุดใจไม่ได้

ใช่หรือไม่ว่าเขาหมิงยวนไม่ยากให้นางรู้สึกว่าการเวลาที่จับเจ้าเผ่ารอนั้นยากทานทน ถึงได้อยากจะกินไก่ฉีกผัดแมงกะพรุนอะไรนี้

ยามความคิดนี้ผุดขึ้นในหัวตรงกลางอกนางก็อุ่นผะผ่าว หวังความคิดปรากฏภาพดวงหน้าหล่อเหลาสดใสของคนผู้นั้นอย่างแจ่มชัด

นางมั่นใจว่าเขาไม่มีทางพบกับอันตรายใดๆ ทว่าในคำคืนอันสดเจียบไร้สรรพเสียงนี้ พอได้กลิ่นหอมของอาหารนางถึงได้กระจ่างแจ้งว่าอันใดเรียกว่าพะวักพะวนจนเสียกระบวนไปเอง

ใจนางพะวงถึงบุรุษผู้นั้น ความรู้สึกที่พันผูกกันไว้ทำให้นางอด

เป็นห่วงเขาไม่ได้ มีเพียงเห็นหน้าเขาความวิตกหวาดหวั่นในอกจึงจะสงบลงได้

นางอาจไม่ค่อยคุ้นเคยกับอารมณ์อย่างนี้ กระนั้นลึกๆ ในใจกลับบังเกิดความอบอุ่นมั่นคงคล้ายหัวใจที่พักรพแล้ว

จิตใจตรงกันคงเป็นเรื่องดีงามมากเรื่องหนึ่ง แม่นางเฉียวคิดคำนึงเช่นนี้แล้วเผลอปากก็ยิ้ม

เงินกวลงบทำจุมูกพุตพิต เขาจูบท้องพร้อมกล่าวว่า "อาหารที่ท่านทำดูท่าทางไม่เลวเลยขอรับ"

ไฉนท่านแม่ทัพยังไม่มาอีกนะ ขึ้นมาช้ากว่านี้อาหารเย็นขี้ดหมดแล้ว!

เฉียวเจาหลูตามองไถ่ฉีกผัดแมงกะพรุนที่โรยหน้าด้วยพริกหวาน หั่นฝอยจานนั้น ลอบนึกในใจว่า ทำเสียไปตั้งหลายจานกว่าจะทำออกมาได้เข้าท่าเข้าทางจานหนึ่งเช่นนี้ ถ้าเกิดรสชาติไม่ดี ข้าคงต้องขายหน้าแล้ว

"คุณหนูสาม ไถ่ผัดแมงกะพรุนนี้อร่อยหรือไม่ขอรับ"

นางชายตามองเงินกวที่ยิ้มหน้าระรื่น ก่อนพูดอย่างถ่อมตนว่า "น่าจะพอกินได้ แต่ไม่รู้ว่าจะถูกปากท่านแม่ทัพของเจ้าหรือไม่"

เขาหัวเราะหะๆ "ความจริงข้ากับท่านแม่ทัพขอบรมสชาติเดียวกัน เช่นนั้นข้าช่วยลองชิมให้ดีหรือไม่ขอรับ"

โอ๊ยๆ ตอนกลางดึกหิวท้องร้องจ๊อกๆ เลย เหตุใดท่านแม่ทัพยังไม่มาอีก!

เฉียวเจาองเขายิ้มๆ "จานนี้ทำให้ท่านแม่ทัพของเจ้า ถ้าเจ้าอยากชิมข้ายังเก็บไว้อีกจานหนึ่ง"

นางลุกขึ้นเดินออกไปไม่นานนักก็ยกไถ่ฉีกผัดแมงกะพรุนจานหนึ่งมาวางตรงหน้าเงินกวพลางบอกด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า "กินสิ"

เงินกวลงเลใจเล็กน้อย เขารู้สึกไม่วายว่าเรื่องดี ๆ เช่นนี้ไม่ควร
จะตกมาถึงเขาได้อย่างไรอย่างนั้น

เขากวาดตามองไก่ฉีกผัดแมงกะพรุนสองจานปราดหนึ่งอย่าง
ว่องไว เห็นว่าสีสันทันไม่แตกต่างกันถึงคลายใจลงได้ ก่อนจะคว้าไก่ฉีกกับ
แมงกะพรุนเข้าปากคำใหญ่

"อร่อยหรือไม่" เฉียวเจาได้ถาม

ดวงตาของเงินกวเบิกกว้าง มุมปากกระตุกริกๆ เขาเคี้ยวอาหาร
ในปากนานครู่ใหญ่ถึงหลับหูหลับตากินลงคอ ค่อยกล่าวตอบเสียง
ผิดเพี้ยน "อร่อยขอรับ"

นี่นางใส่น้ำส้มตำลงไปครึ่งขวดหรือ

"เจ้าเห็นว่าอร่อยก็ดี ข้ารู้สึกเหมือนว่าจะใส่น้ำส้มตำเยอะเกินไป"

องค์รักษ์น้อยน้ำตาคลอเบ้า ท่านก็รู้เหมือนกันหรือว่าใส่น้ำส้มตำ
เยอะเกินไป!

พอเห็นเฉียวเจาทำสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม เงินกวก็ชักเอะใจ
ประเดี๋ยว นี่คงไม่ใช่จานที่นางทำผิดพลาดกระมัง

ขณะเงินกวกำลังแคลงใจ เกร่างสายหนึ่งก็กระโดดเข้ามาทาง
หน้าต่าง

ยามนี้เป็นปลายฤดูใบไม้ร่วง ตกตึกจะน้ำค้างแรง เมื่อบุษราคัมสูงใหญ่
ในชุดสีดำทั้งตัวลงพื้นก็พากระโถยเย็นเยียบเข้ามาในห้องด้วย

เฉียวเจาเดินฉับๆ เข้าไปหา "กลับมาแล้วหรือ"

เซ้าหมิงยวนตั้งฝ่าคลุมหน้าลงเผยให้เห็นวงหน้าคมคายเหนือใคร
"ปล่อยให้เจ้ารอนานแล้ว"

จิตใจของหญิงสาวสงบลงได้ในที่สุด นางเผยรอยยิ้มจากใจจริง

"กลับมาก็ดีแล้ว ข้าไปอุ่นอาหารนะ"

"ไม่ต้อง" เขาห้ามนางไว้ "มิใช่เดือนสิบสองที่อากาศหนาวจัดเสียหน่อย
จะเย็นซี้ดได้สักเพียงใดกัน อย่าวุ่นวายเลย นั่งกินเป็นเพื่อนข้าเถอะ"

เขาจูงเฉียวเจ้าแล้วสาวเท้าก้าวยาวๆ ไปนั่งลงข้างโต๊ะ สูดจุมุกดมๆ
ดูแล้วกล่าวชม "แค่ได้กลิ่นก็อร่อยแล้ว"

พอเห็นเขาหยิบตะเกียบขึ้นจะกิน นางก็ผลัดตัวเขา "ไปล้างมือก่อน"

เขาหมีงยวนวางตะเกียบลงอย่างอดิเอื้อนแล้วไปล้างมือ เฉียวเจ้า
ก็ยกไถฉีกผัดแมงกะพรุนที่ใส่น้ำส้มตำเยอะเกินไปจานนั้นเทลงถังข้าวหมู
ด้านนอกไปเลย

"เททิ้งแล้วหรือขอรับ" เงินกวงเดาะลั่น

แม้ว่าจะใส่น้ำส้มตำเยอะเกินไป แต่ที่จริงก็พอทนกินไหว เททิ้งก็
น่าเสียดายเกินไป

แม่นางเฉียวทำสีหน้านิ่งสนิท "อ้อ จานนั้นกินไม่ได้"

เงินกวงเพียงรู้สึกกรากกับโดนลูกธนูเสียบกลางอก เขากุมอกอยาก
รำให้แต่ไร้น้ำตา

กินไม่ได้ก็เลยให้ข้ากินหรือ

ท่าน... ท่านไม่รู้สักผิดต่อมโนธรรมในใจบ้างหรือ

อย่าลืมนะว่าท่านแม่ทัพที่แสนดีถึงเพียงนี้ ข้าเป็นคนเลือกสรรให้ท่านนะ

เขาหมีงยวนย้อนกลับมาอย่างรวดเร็ว เขาเหลือบมองเงินกวงที่
ทำสีหน้าชอบกลปราดหนึ่งก่อนหยิบตะเกียบขึ้นคีบไถฉีกผัดแมงกะพรุน
เข้าปาก สองตาเป็นประกายวิบวับอย่างสุดระงับ

เขากลืนลงคอแล้วพยักหน้าหงึกหงัก "อร่อย"

เฉียวเจ้าเฝ้าปากยิ้มแล้ว "เช่นนั้นท่านกินมากๆ หน่อย"

พอเห็นท่านแม่ทัพสวามีมากใหญ่เงินทองรื้อมาเข้าปากคำหนึ่ง
รสชาติกลมกล่อมหอมหวานแผ่ซ่านไปตามตุ่มรับรสในพริบตา ส่งผลให้
เขาถอนใจเฮือกหนึ่งอย่างอิมเอม "อร่อยเหลือเกิน"

เข้าหิมยวนเหล่ตามองเขา "ก่อนหน้านี่ไม่ได้กินหรือ"

เงินทองเงยหน้าขึ้นอย่างงุนงง

ยังไม่ได้กินแน่นอน พวกข้าจะกินก่อนท่านแม่ทัพกลับมาได้อย่างไรเล่า!

"กินแล้ว" เฉียวเจาตอบแทนเงินทอง

คิ้วเข้มพาดเฉียงของท่านแม่ทัพขมวดน้อยๆ เขากล่าวเสียงเรียบ
"ดีที่ป่านนี้แล้ว กินจนแน่นท้องจะไม่ได้ รีบไปนอนเสีย"

อาหารที่เจาเจาอุตสาหะเข้าครัวทำให้ เห็นเจ้าหนูนี้กินคำหนึ่ง
เขาก็เสียใจจะขาด

"ท่านแม่ทัพ" องค์รักษ์ทำหน้าเหลือเชื่อ เขามองไปทางเฉียวเจา
ด้วยสายตาดัดพ้อต่อว่า

กินไปคำเดียวก็เรียกว่ากินแล้วได้หรือ มิน่าข้ายังเป็นจวนที่
ใส่น้ำส้มตำเยอะเกินไปด้วย!

คุณหนูสาม ขึ้นท่านเป็นเช่นนี้จะไม่ได้ออกรือนนะ!

สุดท้ายสายตาดัดพ้อดูน่าเวทนาขององค์รักษ์น้อยก็ทำให้วาทิฮูยิน
แม่ทัพใจอ่อนลงบ้าง "ตอนกลางคืนกินมากไปไม่ดี พวกท่านสองคน
แบ่งกันกินเถอะ"

หลังกินอาหารเสร็จเข้าหิมยวนถึงเริ่มเล่าเรื่องกันไปสลดนม
จวนสกุลสิงทั้งสองแห่ง

"จวนของสิ่งอุ้งหยาบกลายเป็นคฤหาสน์ร้างไปแล้ว ข้าพบเจอสิ่งนี้
น่าจะหลงเหลือติดตอนที่เก็บกวาดหลังเหตุการณ์ผ่านไปแล้ว" เข้าหิมยวน

ยกมือล้วงเข้าอกเสื้อ หยิบป้ายเหน็บเอวที่เปื้อนคราบเลือดเป็นดวงๆ
ป้ายหนึ่งออกมา

เฉียวเจาเลื่อนสายตาไปมองตัวอักษรบนป้ายแล้วอ่านออกเสียง
"เหยาปิ่น นายกองพันผู้ตง"

นางซ้อต๋าซิ่นมองเข้าหึงยวน "ตอนนั้นเงินเหนียงเอ่ยถึงขุนนาง
หลายคน หนึ่งในนั้นคือนายกองพันเหยาผู้นี้ เหยาปิ่นนั้นต่างจาก
สิงอู่หยางที่โยกย้ายไปที่นั่น เขาเป็นชาวผู้ตงแต่กำเนิด สืบทอดตำแหน่ง
นายกองพันประจำตระกูล เงินเหนียงบอกว่านายกองพันเหยาหลบ
ไม่พึงใจในพฤติกรรมของสิงอู่หยางมาโดยตลอด และเคยช่วยเหลือบิดา
ของนางด้วย"

"ดูที่ว่าข้าคาดเดาได้แปดส่วนเก้าส่วนไม่ถึงสิบส่วนเสียแล้ว"

499

เซาหิงยวนถือป้ายเหน็บเอวที่มีรอยเลือดด้วยท่าทางครุ่นคิด

สิงอุหยางกับนายกองพันเหยาไม่ลงรอยกัน หากจวนของเขา
โดนคนร้ายปิดล้อมไว้ เขาไม่มีทางส่งนายกองพันเหยามาจัดการกับ
คนร้าย

แต่ป้ายเหน็บเอวของนายกองพันเหยากลับปรากฏอยู่ในจวนของ
สิงอุหยาง นี่แสดงว่าคืนวันนั้นเขาเคยไปที่นั่นและเข้าร่วมการต่อสู้

เมื่อเป็นเช่นนี้เหตุผลที่นายกองพันเหยาปรากฏตัวที่นั่นก็แทบเป็น
ที่ประจักษ์ชัดแล้ว มีโอกาสเก้าในสิบส่วนว่าเขาคือหัวหน้ากลุ่มคนที่
ไปล้อมโจมตีจวนของสิงอุหยางนั่นเอง

"จริงสิ ตอนไปจวนสิงอุหยาง ข้ายังได้พบกับคนผู้หนึ่ง"

"ใคร" เฉียวเจาถามคำนี้ แต่นางรู้สึกสังหรณ์ใจแล้ว

ไม่ผิดคาดเมื่อได้ยินเซาหิงยวนกล่าวว่า "เจียงหยวนเฉา"

"พวกท่านเจอหน้ากันแล้วหรือ"

เซ่าหึงยวนหยักยิ้มมองนาง "มิใช่แค่เจอหน้ากัน ยังประมือกันด้วย"

เจียวเจาหน้าเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย "เขาจำท่านได้หรือ"

"บอกยาก ตอนข้าประมือกับเขาไม่ได้ออกกระบวนท่าที่ใช้บ่อยๆ อีกทั้งปิดบังใบหน้าไว้ แต่ก็เหมือนดังที่ข้าจดจำสายตาที่โผล่พ้นผ้า ปิดหน้าของเจียงหยวนเจาได้ตั้งแต่แวบแรก บางทีเขาอาจมีวิธีจำคนแบบพิเศษได้เช่นกัน"

"หากเป็นอย่างนั้นคงได้แต่บอกว่าโชคไม่ดี บัดนี้ข้าสนใจใคร่รู้ จุดประสงค์ที่เจียงหยวนเจามาที่นี่มากขึ้นแล้ว จะอย่างไรเขาไม่มีทางคิดจะโค่นล้มสิ่งอยู่ข้างเหมือนกับพวกเรากระมัง"

เซ่าหึงยวนเก็บป้ายเหน็บเอาไว้ "สื่อที่เคยบอกว่าระหว่างเจียงถึง ผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลินกับสมุหราชเลขาธิการหลันชานเป็นดั่ง น้ำป่อไม่ยุ่งน้ำคลอง* แต่บางครั้งก็ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เจียงหยวนเจาเป็นคนสนิทอันดับหนึ่งของเจียงถึง ส่วนสิ่งอยู่ข้างเป็นคนของฝ่ายหลันชาน ในเวลาที่ทั้งสองยังไม่ตั้งตนเป็นศัตรูกันเช่นนี้ เจียงถึงจงใจส่งเจียงหยวนเจามาสืบเรื่องของสิ่งอยู่ข้าง ดูเหมือนจะไม่ค่อยสมเหตุสมผล"

เจียวเจาฟังคำกล่าวของเขาแล้วตรึงตรองชั่วคราว ความคิดหนึ่ง พลันวาบผ่านเข้ามาในสมอง นางเอ่ยถามขึ้นว่า "ถ้าเป็นความคิดของเจียงหยวนเจาเองเล่า"

"เจ้าหมายถึงเขาทำโดยผลการหรือ"

"ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้ กององครักษ์จินหลินประจำมณฑลถูกสิ่งอยู่ข้าง ชี้อัดตัวไป ชาวที่ส่งไปให้ทางเจียงถึงที่เมืองหลวงหลายปีมานี้ล้วนเป็น

* น้ำป่อไม่ยุ่งน้ำคลอง เป็นสำนวน หมายถึงต่างฝ่ายต่างไม่ก้าวก่ายซึ่งกันและกัน

เรื่องเท็จ บางทีเจียงหยวนเฉาอาจไปปฏิบัติงานที่หลังหนานหนี่แล้วพบ ร่องรอยโดยบังเอิญ เขาถึงมาที่ผู้ตงเพื่อสืบสาวราวเรื่องให้กระจ่าง ด้วยเหตุนี้"

นัยน์ตาของชายหนุ่มทอดประกายเข้มขึ้น "เลิกเอ่ยถึงเขาเถอะ ตราบเท่าที่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการช่วยเหลือผู้ตรวจการสิงของพวกเรา ก็ไม่จำเป็นต้องสนใจ"

"จริงสิ ท่านไปที่จวนของผู้ตรวจการสิงพบเห็นอะไรบ้าง" เฉียวเจา รู้สึกได้ชัดเจนว่าเขาไม่อยากจะพูดถึงเจียงหยวนเฉาต่อ นางจึงเปลี่ยนไปถามอีกเรื่องหนึ่ง

"ที่จวนของผู้ตรวจการสิง การคุ้มกันภายนอกหละหลวมทว่าภายใน แน่นหนา มีคนเฝ้าดูอยู่ในที่ลับไม่น้อย แต่ข้าสำรวจการจัดเวรยาม ลาดตระเวนตรวจตราของคนพวกนั้นอย่างละเอียดแล้ว รอไว้พรงนี้ ย้ายไปอยู่ที่เรือนชาวนบ้านแล้วข้าจะลอบเข้าไปในจวนผู้ตรวจการสิง อีกครั้งและช่วยเขาออกมา"

"อ้อ เช่นนั้นก็รีบพักผ่อนเถอะ"

"ได้" เขาหึงยวนเพ่งมองนางนิ่งๆ แล้วพลันยิ้มออกมา "เจาเจา ข้าชอบอาหารที่เจ้าทำมาก"

เฉียวเจาตวัดสายตามองเงินกงอย่างฉับไว นางยกมูมปากโค้งขึ้น พลางกล่าว "ถ้าอย่างนั้นพรงนี้ค่อยทำอีก"

เขาหึงยวนชำเลืองมองเงินกงด้วยสายตาเฉยชาอย่างไม่พึงใจ เป็นอันมาก

ปกติเจ้าหนุ่มนี้หัวไวปานนั้น ค็นี่เป็นอะไรไปถึงยื่นที่ขอขวางหูขวางตา อยู่ตรงนี้ตลอด เป็นต้นเหตุให้เขาจะจับเจาเจาก่อนนอนก็ทำไม่ได้

เงินกวงกั๊มหน้าคางจรดอก หากดวงตามีแววกระหยิ่มใจผุดขึ้นรูปหนึ่ง
 ฮีไม่ยอมให้ข้ากินอาหารมือดีกรี้ข้าก็จะตลบหลังเอาคืนบ้าง! ถึงอย่างไร
 ดูจากท่าทางใกล้ชิดสนิทสนมของท่านแม่ทัพกับคุณหนูหลี่แล้ว เป็นกั๊ง
 ขวางคอเล็กๆ น้อยๆ ก็ไม่ส่งผลเสียอันใด

หนึ่งราตรีผ่านไปโดยไร้วาทะ เข้าวันรุ่งขึ้นทั้งสามคืนห้องพักแล้ว
 ย้ายเข้าเรือนชาวบ้านที่เช่าไว้อย่างราบรื่น

เงินกวงพูดเอาหน้าขึ้นว่า "ท่านแม่ทัพ คุณหนูสาม เรือนที่ข้าเช่าไว้
 หลังนี้พอใช้ได้กระมัง ตรงริมกำแพงมีต้นไผ่ถึงด้วยนะขอรับ"

"นับว่าสะอาดสะอาดดี" เซาหมิงยวนพยักหน้าอย่างพอกพอใจ
 ต่อให้พำนักแค่วันสองวัน เขาก็หวังว่าเงาเงาจะได้อยู่อย่างสบาย
 ย่ำค่ำอย่างรวดเร็ว เซาหมิงยวนสวมชุดสีดำรัดกุมออกไปอีกคราหนึ่ง
 ด้านเดียวเขาทำอาหารไว้เต็มโต๊ะรอเขากลับมาตั้งนานแล้ว ทว่า
 ไม่รู้เหตุผลกลใดหนึ่งตาถึงกระตุกไม่หยุด

"เงินกวง เจ้าออกไปรับท่านแม่ทัพของเจ้าเถอะ วันนี้เขากลับมา
 ซักว่าเมื่อคืน"

"ไม่ได้ขอรับ ท่านแม่ทัพสั่งกำชับแล้วว่าข้าจะต้องเฝ้าอยู่ข้างกายท่าน"

"ข้าอยู่ในนี้ไม่เป็นไรหรอก เจ้าไปตามหาท่านแม่ทัพ ถ้าเกิดเขา
 เจอปัญหาเข้ายังช่วยได้อีกแรง"

เงินกวงฉีกปากยิ้ม "ท่านวางใจได้ ไม่เกิดเรื่องขึ้นกับท่านแม่ทัพของข้า
 แน่นนอนขอรับ"

ครั้นเห็นนางยังคิดจะพูดต่อ เงินกวงจึงพูดตามตรง "ท่านไม่ต้อง
 พูดอะไรทั้งนั้น ข้าไม่มีวันอยู่ห่างจากท่านแม่สักครึ่งก้าวเป็นอันขาด"

เฉียวเจารู้ว่าหว่านล้อมเงินกงไม่ได้ นางจึงย่างเท้าออกนอกประตู
พร้อมความในใจอันหนักอึ้ง

ใต้แสงเดือนกึ่งกลางของต้นไผ่ถึงตรงข้างกำแพงแก้วไกวไปมา
ตามแรงลม ภายในลานเรือนเล็กๆ เงียบสงบ แต่ตรงกลางนอกนางกลับ
ถูกปกคลุมด้วยเงาดำรางๆ

เซาหมิงยวนต้องเจอกับปัญหาใดเป็นแน่แล้ว

เมื่อคืนนางก็เป็นห่วง แต่ยังมีสติรู้ว่าตนพะวักพะวนจนเสียกระบวน
ไปเอง กระนั้นนางสงสัยในคืนนี้ต่างออกไปอย่างชัดเจน

เฉียวเจาเดินไปถึงข้างต้นไผ่ถึงตรงริมกำแพงโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว
ก่อนจะเด็ดผลไผ่ถึงที่สุกงอมลูกหนึ่งมาบีบคั้นในมือ

ดึกสงัดมากขึ้นดวงจันทร์หลบเข้าไปอยู่ในเมฆ เด็กสาวที่ยืนอยู่
ข้างต้นไผ่ถึงแทบจะกลืนหายไปในความมืด

ก้อนหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งถูกโยนจากด้านนอกเข้ามาตกอยู่กลางลานเรือน
เฉียวเจาตั้งท่าจะขยับตัว แต่เงินกงห้ามไว้

เขาเดินลึ่วๆ ไปตรงหน้าประตูลานเรือน ก่อนเอ่ยถามเสียงกระซิบ
"ท่านแม่ทัพ?"

เสียงคุ้นหูลอยมาจากนอกประตู "ข้าเอง"

สีหน้าของเงินกงฉายแววยินดี เขารับเปิดประตูออก

เงาร่างคนผู้หนึ่งเซกလာเข้ามา

เงินกงตกอกตกใจ เขาปิดประตูอย่างมิดชิดตามสัญญาตัญญาณ
ก่อนเปล่งเสียงเรียก "ท่านแม่ทัพ?"

"รีบ...รีบตัวผู้ตรวจการลงไป..."

เขาถูกลูกจอกจับคนที่อยู่บนหลังเซาหมิงยวนไว้ อาศัยแสงดาวริบหรี่

กั๊มอ้งเห็นไบหน้าซี้ดขาวของผู้เป็นนายได้ เขาตื่นตระหนกยกใหญ่
"ท่านแม่ทัพ ท่านไม่เป็นไรกระมัง"

เซ้าหมิงยวนมุ่นคิ้ว "เบาเสียงหน่อย อัยยารบกวนคุณหนูหลิ"

เงินกวางหันหน้าไปมองริมกำแพงโดยไม่ทันคิด

เฉียวเจาสาวเท้าเร็วรี่เข้ามาประคองเขาไว้ "ถึงเฉวียน ท่านเป็น
อย่างไรบ้าง"

"ข้าไม่เป็นไร เข้าเรือนไปดูอาการของผู้ตรวจการสิงก่อน"

ทั้งสามเข้าไปในเรือนอย่างเร่งร้อน

พอเงินกวางวางตัวผู้ตรวจการสิงที่หมดสติอยู่ลงบนเตียง เฉียวเจา
ตรวจอาการอย่างว่องไวแล้วสีหน้านิ่งขมิลงเล็กน้อย "ร่างกายของ
ผู้ตรวจการสิงอ่อนแอมาก จำเป็นต้องฟื้นฟูบำรุงอย่างพิถีพิถัน"

กล่าวจบนางก็ก้าวปราดๆ ไปทางชายหนุ่ม มองสำรวจขึ้นๆ ลงๆ
แล้วหน้าเสียเล็กน้อย "บาดเจ็บหรือ"

"ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย" เซ้าหมิงยวนเอามือกุมท้องพลางพูด

"เอามือออก ข้าขอดูหน่อย"

"บาดเจ็บเล็กน้อยจริงๆ"

"ข้าขอดูหน่อย!" สีหน้าของแม่นางเฉียวแปรเปลี่ยนเป็นถมึงทึง

เซ้าหมิงยวนจำต้องปล่อยมือออกแต่โดยดี มุมปากเขายังประดับ
รอยยิ้มดูเจม "เจาเจา เจ้าไม่ต้องกลัว แค่ว่าแผลภายนอกเท่านั้นจริงๆ
แผลประเภทนี้ข้าเคยเป็นมาก็หน่อกั๊นที่สุดรู้ไม่เป็นอะไรมาก"

เฉียวเจาไม่แยแสจากไร้สาระของคนบางคนโดยสิ้นเชิง นางยื่นมือ
ไปเลิกลายเสื้อเขขึ้นทันที

ตรงหน้าท้องที่กล้ำเนื้อแข็งแน่นเป็นลอนขัดของเขามีบาดแผล

เป็นรูลึกอีกทั้งเลือดยังออกเป็นสีดำสะดุดตาจนกลัว

ริมฝีปากของนางปราศจากสีเลือดในพริบตา นางพูดเสียงหลง
"อาบยาพิษ!"

ใช่ว่าในกาลก่อนนางไม่เคยเห็นบาดแผลน้อยใหญ่บนตัวเขา รวมถึง
พิษไอเย็นในกายเขาล้วนแล้วแต่สร้างความทรมานให้อย่างสิ้นเหลือ
แต่เวลานี้เฉียวเจาเพิ่งรู้ว่าอันใดเรียกว่าปวดใจ

เซ้าหมิงยวนเพ่งมองเด็กสาวที่ใบหน้าซีดเผือด ก่อนคลี่ยิ้มอย่าง
อ่อนโยน "เจาเจา ยาถอนพิษที่เจ้าให้ข้าไว้มีประโยชน์อย่างยิ่ง"

นางไม่พูดตอบเขา เพียงออกคำสั่งทันใด "เงินกง เจ้าคอยเฝ้า
ผู้ตรวจการสิงให้ดี"

จากนั้นเฉียวเจาก็จุดเซ้าหมิงยวนออกเดิน "ตามข้ากลับห้อง"

500

เซาหมิงยวนตามเจียวเจาไปที่ห้องของนางอย่างสงบเสงี่ยม
นางจุดตะเกียงส่องแสงสว่างทำให้เห็นใบหน้าขาวซีดของอีกฝ่าย
ได้ชัดถนัดตาขึ้น

"นอนลง"

เขาเอนกายลงนอนราบตามคำบอก
เจียวเจาเลิกชายเสื้อของชายหนุ่มขึ้นเป็นคำรบที่สอง ยื่นนิ้วไป
ลูบผ่านท้องน้อยของเขาแล้วเอามือสัมผัส

สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปเล็กน้อย "เจาเจา นี่เจ้าทำอะไร"

นางหลับตาลงไม่เอื้อนเอ่ยคำใด ทำปากขมุบขมิบจากนั้นลืมตาขึ้น
กล่าวว่า "เป็นพิษนกเจิ้น?"

"พิษนกเจิ้น?"

* นกเจิ้น เป็นนกในตำนาน กินงูพิษเป็นอาหาร ขนจึงมีพิษรุนแรง เพียงนำขนแชในเหล้าก็จะกลายเป็น
เหล้าพิษสังหารคนได้

"อย่าเพิ่งพูด พิษนกเงินมีฤทธิ์รุนแรง ท่านแบกคนกลับมาเป็นการเร่งให้มันแพร่กระจายเร็วขึ้น ยาถอนพิษที่ท่านกินไปต้านทานไว้ได้ไม่นาน ข้าต้องถอนพิษให้ท่านทันที"

เฉียวเจาไม่ได้นำสมุนไพรติดมือมามากนัก ได้แต่ใช้วิธีฝังเข็มถอนพิษเฉพาะตัวที่หมอเทวดาหี้ออนให้ขับพิษในตัวเข้าหึงยวนออกมา

วิชาถอนพิษด้วยการฝังเข็มนี้มีขั้นตอนที่ซับซ้อนยุ่งยากเป็นพิเศษ ไม่นานนักบนหน้าผากเนียนเกลี้ยงของเด็กสาวก็มีเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดพรายจนทั่ว

ยามเม็ดเหงื่อหยดลงบนแผงอกกว้างของชายหนุ่มทำให้เขาปวดใจสุดจะกล่าว

เขาล้วงผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งในอกเสื้อออกมาแล้วยกมือขึ้นเช็ดเหงื่อให้นาง

เวลาไหลเลื่อนผ่านไปทีละน้อยทีละนิดจนกระทั่งแสงขาวจับขอบฟ้าเทียนไขลุกไหม้จนหมดแท่งเหลือเพียงน้ำตาเทียนกองหนึ่ง เฉียวเจาถึงถอนใจอย่างโล่งอกและเผยรอยยิ้มจากใจจริง "ในที่สุดก็ขับพิษออกได้แล้ว"

เซ้าหึงยวนกำผ้าเช็ดหน้าที่เปียกชื้นไว้ในมือ ดวงตาเขาทอดประกายลึกซึ้งขณะกล่าวเสียงเบา "เจาเจา ชีวิตข้าเป็นของเจ้า"

เฉียวเจามองค้อนเขา นางเติมน้ำเร็วๆ อีกหนึ่งก่อนพูด "ข้าจะเอาชีวิตของท่านไปเพื่ออันใด ท่านมีชีวิตอยู่ดีๆ ทำให้ข้าเหนื่อยใจน้อยลงสักนิดล้วนดีกว่าอะไรทั้งสิ้น"

เขาจับมือนางไว้พร้อมกล่าวด้วยรอยยิ้ม "น้อมรับคำสั่งขอรับ สุหนินแม่ทัพของข้า"

ท่าพี่ของเจ๊วยเจายังคงไม่ผ่อนคลายลง นางยื่นมือไปอังหน้าผากเขา ที่หนึ่ง ยังจับตามแขนขาและแผ่นหลังของเขา สีหน้าของนางเคร่งขรึมลง ทุกทีๆ

"ถึงเจ๊วยน ท่านรู้สึกหนาวไปทั้งตัวหรือไม่"

เขาพยักหน้าอย่างลังเล "หนาวกว่าปกติอยู่บ้าง"

เขามีพิษไอเย็นอยู่ในตัวจึงคุ้นชินกับอาการหนาวทั่วสรรพางค์กาย เป็นประจำ ส่งผลให้เขาไม่ค่อยรู้สึกถึงความหนาวเย็นได้เฉียบไวนักจริงๆ

"เช่นนั้นปวดเมื่อยตามข้อกระดูกหรือปวดศีรษะหรือไม่" เจ๊วยเจ ชักถามต่อ

เขามองนางอย่างพิณิจแล้วเอ่ยขึ้น "สาเหตุที่ข้าหลบมิดสันที่อาบยาพิษ เล่มนั้นไม่ทัน เพราะตอนนั้นจู่ๆ ก็ปวดเมื่อยหนาวสั่นกะทันหันจนควบคุมตัว ได้ไม่เต็มที่"

เจ๊วยเจทำสีหน้าไม่สู้ดี

เข่าหมิงยวนเป็นคนฉลาดหลักแหลมชั้นใด เขาเห็นเช่นนั้นก็ถูกใจได้ จึงเอ่ยถามขึ้นว่า "ไข้ป่ากำเริบใช่หรือไม่"

นางผงกศีรษะรับ

"แล้วส่งผลต่อการเคลื่อนไหวร่างกายหรือไม่"

"ต้องนอนพักอย่างน้อยห้าวันและดื่มยาควบคุมกันถึงจะรักษาอาการ ไข้ป่าให้หายดีได้"

พอเห็นเขาทำหน้าเคร่งเครียด เจ๊วยเจรินน้ำร้อนถ้วยหนึ่งยื่นให้เขา "ต่อให้ไข้ป่าไม่กำเริบ บาดแผลตรงท้องท่านก็ต้องพักฟื้นหลายวัน ยังมี ผู้ตรวจการสิงอีก คงเป็นเพราะโดนทารุณทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจ เป็นเวลานาน สุขภาพของเขาจึงทรุดโทรมอ่อนแอถึงที่สุด เขาจำเป็น

ต้องพักรักษาตัวหลายวันเช่นกันถึงจะเริ่มเดินทางสมบุกสมบันได้ ฉะนั้น
ท่านพักผ่อนให้สบายใจเท่านั้นเป็นพอ"

"เกรงแต่ว่าทางสิงฮุยยางจะไม่ยอมร่วมมือ เขาต้องออกตามหาตัว
พวกเรานานใหญ่"

"พวกเราพักอยู่ในเรือนชาวบ้านที่ไม่โดดเด่นสะดุดตาอย่างนี้ น่าจะ
ไม่โดนตรวจค้น"

เซาหมิงยวนยิ้มผิๆ "ตอนแรกข้าก็คิดเช่นนั้น แต่พอไปช่วย
ผู้ตรวจการสิงวันนี้รู้ๆ ก็รู้สึกว่เรื่องมันไม่ได้ง่ายดายอย่างที่เห็นภายนอก
เสียแล้ว"

เฉียวเจารับฟังเสียบๆ นางยอมต้องรู้ว่มันไม่ได้ง่ายดายปานนั้น
หาไม่แล้วเซาหมิงยวนคงไม่มีทางได้รับบาดเจ็บ

"วันนี้ข้าได้พบผู้ตรวจการสิงตัวจริงและตัวปลอมสองคน ข้าเจอกับ
ผู้ตรวจการสิงตัวปลอมที่รูปโฉมเหมือนกับภาพวาดทุกประการก่อน
ตอนข้าอุ้มเขาขึ้น เขาหยิบมีดสั้นออกมาแทงใส่ข้ากะทันหัน..." เซาหมิงยวน
เล่าสิ่งที่ประสบพบเจอมาในราตรีนี้

เขามองไปทางเฉียวเจา "เจาเจา พิษนกเงินที่ทาอาบไว้บนมีดสั้น
เช่นนี้จะอยู่ได้นานเพียงใด"

นางตอบโดยไม่ต้องหยุดคิด "วิธีการอาบยาพิษบนมีดสั้นจะมี
ปริมาณพิษจำกัดและอยู่ได้ไม่นานนัก โดยมากผ่านไปวันสองวันก็ไม่หลงเหลือ
ฤทธิ์อะไรแล้ว"

ดวงตาของชายหนุ่มทอดประกายเข้มขึ้น "เรื่องมันน่าประหลาดที่
ตรงนี้เอง สิงฮุยยางเป็นคนระวังรอบคอบ จะหาคนปลอมตัวเป็น
ผู้ตรวจการสิงก็มีใช้เรื่องแปลกอันใด ทว่าในอาณาเขตที่เขาใช้มือเดียว

ปิดฟ้าได้ ผู้ตรวจการสิงต๋วปลอมผู้นี้จำเป็นต้องซุกมิดสันอาบยาพิษไว้ใน
อกเสื้อตลอดเวลาด้วยหรือ"

เฉียวเจาฟังแล้วทำท่าครุ่นคิด นางพูดเพิ่มพ้ำขึ้นว่า "เขากระทำ
เยี่ยงนี้กลับคล้ายรู้ล่วงหน้าว่าจะมีคนมาหา ดังนั้นถึงตั้งใจรอท่านอยู่"

"นั่นสิ การจัดวางกำลังในจวนผู้ตรวจการสิงเรียกได้ว่าแน่นหนา
ประหนึ่งแห่ฟ้าตาข่ายดิน ข้าพเจ้าตัวผู้ตรวจการสิงออกมาได้ก็เพื่อความ
โชคดีเช่นนั้น" เมื่อนึกไปถึงอันตรายทุกฝั่ก้าวในจวนผู้ตรวจการสิง
เข้าหึงยวนก็สะท้อนย้อนตรงกลางอก เขาจึงปิดบังเอาไว้ไม่เอ่ยถึง
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด

เฉียวเจาจับแขนเสื้อของเขาไว้พลาญพูดอย่างเคร่งขรึม "ถึงเฉียวยน
ร้องรอยของพวกเราอาจจะแพร่พรายออกไปแล้ว หรือไม่ต่อให้ร้องรอย
มิได้แพร่พรายออกไป แต่มีผู้ไม่หวังดีล่วงรู้เป้าหมายของพวกเราแล้ว"

"ข้าคิดเช่นนั้นเหมือนกัน" อาการปวดศีรษะจู่โจมมาเป็นระลอก
เข้าหึงยวนปรือตาลง "เจาเจา ข้าเพียงเป็นท่งเจ้า..."

นางเห็นใบหน้าซีดขาวของเขาเปลี่ยนเป็นสีแดงก็แจ่มแจ้งแก่ใจว่า
เขาเริ่มจับไข้แล้ว

"ท่านนอนพักก่อน ข้าจะไปต้มยา" เฉียวเจาดึงผ้าห่มมาห่มให้เขา
แล้วลุกขึ้นจะออกไป ทว่ากลับถูกเขารั้งไว้

"เจาเจา เรียกเฉินกวงเข้ามา"

"ได้" นางตอบตกลงแล้ว ทว่าชายหนุ่มก็ยังไม่ปล่อยมือตุ้กเก่า

"ถึงเฉียวยน ท่านอย่ากังวลใจนะ เพราะข้าเตรียมป้องกันเรื่องไข้ป่า
กำเริบให้ท่านไว้ล่วงหน้าเลยนำสมุนไพรที่ต้องใช้มาด้วย เมื่อวานเฉินกวง
ก็ซื้อข้าวสารอาหารแห้งไว้เรียบร้อยแล้ว หลายวันนี้พวกเราไม่ต้อง

ออกนอกเรือน คนของสิงอุหยางคงสืบหาที่พำนักของพวกเราไม่เจอในเร็ววันนี้หรอก"

เช้าหึงยวนถึงยอมปล่อยมือออก

ไม่นานนักเงินกวงก็เดินเข้ามา พอเห็นท่าทางของผู้เป็นนาย เขาก็ใจหายวาบทันที "ท่านแม่ทัพ ข้ามาแล้วขอรับ"

เช้าหึงยวนผืนลืมหูลืมตาขึ้นพูดกำชับ "เงินกวง หากถึงคราวคับขันเจ้าพาคุณหนูหนีหนีไป คุ่มครองนางให้ปลอดภัยแทนข้าด้วย"

"ท่านแม่ทัพ..."

"นี่เป็นคำสั่ง" สัมผัสเสียงของเช้าหึงยวนอ่อนระหอยอย่างมาก แต่ยังคงอำนาจบารมีอย่างไม่เปิดช่องให้ขัดขึ้น

เงินกวงกล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง "น้อมรับคำสั่ง"

ขณะที่ภายในเรือนชาวนบ้านไม่โดดเด่นสะดุดตาอบอวลไปด้วยกลิ่นยาหอมฟุ้ง ถนนใหญ่ของเมืองผู่ซิงกลับตกลอยในบรรยากาศตึงเครียดอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เงินกวงซึ่งออกไปสังเกตการณ์อย่างลับๆ กลับมาถึงแล้วเอ่ยกับเฉียวเจา "โชคดีที่ท่านแม่ทัพสั่งให้ข้าเช่าเรือนชาวนบ้านหลังนี้ไว้ เมื่อครู๋ข้าออกไปสืบข่าว มีทหารเป็นกลุ่มๆ กำลังไล่ค้นตามโรงเตี๊ยมไปที่ละแห่งอยู่ขอรับ"

หญิงสาวมิได้มองไปในด้านดี

หากสิงอุหยางได้รับข่าวมาจากทางใดทางหนึ่งว่ามีคนจะมาช่วยผู้ตรวจการสิงออกไป ไม่แน่ว่าอาจสืบได้เลาๆ แล้วว่าพวกนางเป็นใคร

เมื่อรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นกวนจวินโหว สิงอุหยางจะชะล่าใจได้เช่นไร

เมื่อไม่พบเบาะแสจากโรงเตี๊ยม ก็ว่ต่อไปก็ต้องขยายวงค้นหาให้กว้างขึ้น
อย่างแน่นอน

"แล้วท่านแม่ทัพจะหายดีได้เมื่อไรขอรับ" มาตราว่าปกติเงินกง
จะเป็นคนโง่ผางรำเร้ง เพลานี้ยังก่ลัดกลุ่มหน้กอกดุดะเดียวกัน

คำสั่งของท่านแม่ทัพเขาย่อมปฏิบัติตามเป็นธรรมดา แต่ถึงเวลา
ถ้าให้ทอดทิ้งท่านแม่ทัพจริง ๆ อย่างนั้นคงทุกข์ทรมานยิ่งกว่าสังหารเขา
ทั้งเป็นเสียอีก

"อย่างน้อยก็ต้องสี่ห้าวัน"

ต่อจากนั้นบรรยาภาศในเมือ่งฝูซิงนับวันยิ่งตึงเครียดขึ้นตามลำดับ
วันที่สามหลังจากเฉียวเจากกล่าวคำนี้ จู่ ๆ ก็มีคนเคาะประตูลานเรือน

ดวงตาของเงินกงทอประกายกร้าววูบหนึ่ง เขาอดมองไปทางนาง
ไม่ได้

501

สีหน้าของเฉียวเจาสุมเยือกเย็นดั่งเก่า "ถามดูว่าพวกเขาเป็นใคร"
เงินกวงเดินไปถึงหน้าเรือน เสียงตบประตูด้านนอกยิ่งดังสนั่น
เขายังไม่ทันได้ถาม เสียงตะโกนโหวกเหวกก็ดังขึ้น

"เปิดประตู! พวกข้าเป็นเจ้าหน้าที่ทางการมาค้นหาชาววอโค่ว"
เขาเปิดประตูแล้วย่อเข่าน้อยๆ โค้งกายต่ำ ก่อนกล่าวอย่างขมขื่น
ว่า "ได้เท่า พวกข้าล้วนเป็นชาวบ้านทำมาหากินสุจริต มีชาววอโค่วที่ใด
กันเล่าขอรับ"

นอกประตูมีคนยืนอยู่สี่คน เห็นประตูเปิดก็ฉีกเงินกวงออกแล้ว
ก้าวเท้าเข้าเรือนก่อนพูดเยาะๆ "มีชาววอโค่วหรือไม่พวกเจ้าไม่มีสิทธิ์พูด
ต้องค้นดูถึงจะรู้"

เงินกวงยังโค้งตัวต่ำเดินตามพวกเจ้าหน้าที่ทางการไปทางด้านใน
ด้วยท่าทางพินอบพิเทา "ขอรับ ได้เท่าทั้งหลายค้นได้เลย ค้นดูให้เต็มที่

เลยขอรับ"

หัวหน้าเจ้าหน้าที่ส่งสายตาดูอีกสามคน "พวกเจ้าแยกกันค้นให้ทั่วๆ ดูว่าเรือนนี้มีทั้งหมดกี่คน"

อีกสามคนแยกย้ายกันตรวจค้น ส่วนหัวหน้าเจ้าหน้าที่หันไปจ้องมองเฉียวเฉา

นางกัมศิระชะงุดข่มขายเสื้ออย่างอึดอัด

"นี่เป็นคุณชายน้อยของข้า กลัวคนแปลกหน้าตั้งแต่วัยเยาว์แล้วขอรับ" เงินกวรรีบบอกขึ้น

หัวหน้าเจ้าหน้าที่สับเท้าสองก้าวไปหยุดตรงหน้าเฉียวเฉา กัมศิระชะงุดมองนางอย่างสำรวจตรวจตรา

นางกัตรีมผีปากพลางถอยหลังสองก้าว ไม่กล้าเงยหน้าขึ้น

เมื่อเห็นความสูงของเด็กหนุ่มเบื้องหน้าแล้วเขาก็หมดความสนใจ

คนทางเบื้องบนบอกกล่าวว่าคนที่ต้องการจับกุมเป็นบุรุษเรือนกายสูงใหญ่ เจ้าหนุ่มหัวโตตัวเล็กเหมือนถั่วอกผู้นี้ต้องไม่ใช่คนที่พวกเขาตามหาเป็นแน่

เขาคิดถึงตรงนี้แล้วเลื่อนสายตาไปที่เงินกวร

เงินกวรโค้งกายแย้มยิ้มเต็มหน้า "ได้เท่า..."

"ยื่นตัวตรงซี!"

เงินกวรใจกระตุกดู ทว่าไม่กล้าแสดงพิรุณทางสีหน้าแม้สักนิด เขายึดตัวขึ้นอย่างเชื่องช้า

ดวงตาของหัวหน้าเจ้าหน้าที่ทอแววเครียด เขาจ้องเงินกวรเขม็งอย่างบึ้งตา "ตัวสูงดีนี่"

เงินกวรยิ้มกว้างอวดไรฟันขาวทั้งปาก "ข้ากินจุแต่เด็กขอรับ คนอื่น

กินข้าวหนึ่งชาม ช้ากินสามชาม ก็เลยเป็นคนร่างสูงใหญ่โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว พ่อข้ายังติงว่าช้ากินจุ..."

"ไม่ต้องพูดมาก ถกชายเสื้อขึ้น"

"อะไรนะขอรับ" แวแวแตกตื่นจุดขึ้นในดวงตาเงินกวงวูปหนึ่ง แต่เขายังทำหน้าที่สื่อเอ่ยถามขึ้น

"หนูหนักใช้หรือไม่ ข้าบอกให้เจ้าถกชายเสื้อขึ้น"

เงินกวงยกมือกอดอกแน่นๆ "ได้เท่า นี่...นี่ไม่ดีกระมัง บุรุษด้วยกัน จะสร้างความลำบากใจให้กันไป..."

หัวหน้าเจ้าหน้าที่เดือดดาลอย่างหนัก "อย่าพูดพล่าม ถ้าไม่ถกชายเสื้อให้ข้าดูก็ตามพวกข้าไป!"

"อย่าๆ ข้ายอมแล้วๆ" เงินกวงลูกลนถกชายเสื้อขึ้นเผยให้เห็นกล้ามเนื้อแข็งแรงแน่นเรียบเนียน เขาตัวดสายตามองเฉียวเฉียวแวบหนึ่ง

คุณหนูสาม คนพวกนี้ถึงกับตรววจดูหน้าท้อง ประเดี๋ยwt่านแม่ทัพ จะทำฉันทใดเล่า

แย้แล้วๆ คราวนี้ดีไม่ดีจะหนีไม่พ้นจริงๆ

หัวหน้าเจ้าหน้าที่เห็นว่าบริเวณท้องของเงินกวงเรียบเนียน สีหน้าถึงผ่องคลายลง เขาพูดอย่างไม่สบอารมณ์ "ปล่อยชายเสื้อลง"

เบื้องบนมีคำสั่งให้จับคนร้ายที่มีรอยแผลใหม่จากมีดตรงส่วนท้อง เขาจึงแน่ชัดแล้วว่าไม่ใช่คนผู้นี้

เวลานี้เองเจ้าหน้าที่ทางการอีกสามคนสาวเท้าออกมา "หัวหน้าในเรือนยังมีอีกสองคน เป็นตาเฒ่าผู้หนึ่งกับลุงผู้หนึ่ง ล้วนนอนอยู่บนเตียงขอรับ"

"เข้าไปดูสิ"

เจ้าหน้าที่ทางการคนหนึ่งนำทางหัวหน้าไปยังห้องที่ผู้ตรวจการสิง
พักอยู่

พอเข้าเข้าไปก็ได้กลิ่นยาจางๆ หัวหน้าเจ้าหน้าที่ชมวดคิ้ว
โดยไม่รู้ตัว เขามองไปทางเตียง

บนนั้นมีชายชราผมเผ้าหงอกขาว ใบหน้าเหลืองซีดเต็มไปด้วย
ริ้วรอยยับย่น ดูท่าทางป่วยหนักอ้วนแล้ว

เขาล้วงภาพวาดคนจากอกเสื้อ คลี่เปิดออกเทียบดูอย่างละเอียด
เงินกวงฉวยจางหะเหลือบมอง เป็นภาพใบหน้าของผู้ตรวจการสิง
ซึ่งเข้าหิมงยวนพากลับมาเมื่อราตรีก่อนอย่างเห็นได้ชัด

เขามองไปทางผู้ตรวจการสิงที่แก่ชรากว่าในภาพวาดราวยี่สิบ
สามสิบปีอีกครั้ง ในใจอดเลื่อมใสเฉียวเจาสุดประมาณมิได้

รอยย่นบนใบหน้าของผู้ตรวจการสิงเป็นคุณหนูสามวาดออกมา
ทีละเส้นๆ แม้แต่เรือนผมหวดเคราก็ล้วนเป็นนางที่ย่อมให้ ผีมือในเชิงนี้
ของนางเข้าชั้นล้าเลิศโดยแท้

ครั้นเห็นรูปโฉมของตาเฒ่าที่ดูเหมือนจะสิ้นใจได้ทุกเมื่อบนเตียง
ไม่เหมือนกับภาพวาดโดยสิ้นเชิง หัวหน้าเจ้าหน้าที่เก็บภาพขึ้น เอย่ถาม
ด้วยสีหน้ารังเกียจว่า "เขาเป็นอะไรกับเจ้า แล้วป่วยเป็นโรคอะไร"

เฉียวเจาอ้าปากพูดอย่างตกประหม่า "เขาเป็นท่านปู่ของข้า หมอ
บอกว่าท่านปู่เป็นไข้หัวลม"

"ไข้หัวลม? เหตุใดเป็นไข้หัวลมถึงอยู่ในสภาพใกล้ตายได้" หัวหน้า
เจ้าหน้าที่ไต่ถาม

เฉียวเจาก้มศีรษะลงราวกับหวาดกลัวมาก กระทั่งส้อมเสียงยังสั่นเครือ
"ข้า...ข้าไม่รู้...ท่านพ่อข้าคอยดูแลท่านปู่ก็ล้มป่วยตามไปด้วย..."

"พ่อเจ้า?"

"ท่านพ่อข้าอยู่ห้องติดกัน" เฉียวเจาเหลือบมองไปทางห้องที่เช่าเหมียววนอยู่ปราดหนึ่งอย่างฉับไว

เงินทองทั้งใจเต็มระทึกทั้งอยากหวั่นว่ ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าคุณหนูสามจะเรียกท่านแม่ทัพว่า 'ท่านพ่อ' ได้คล่องปากถึงเพียงนี้

หัวหน้าเจ้าหน้าที่เดินไปตรงหน้าประตูห้องของเช่าเหมียววนแล้วมองเข้าไปด้านใน

บุรุษที่นอนอยู่บนเตียงอายุราวสามสิบเศษ สีหน้ายังย่ำแย่กว่าตาเฒ่าห้องติดกัน ถ้าพูดว่าตาเฒ่า นั้นดูท่าทางป่วยหนักแล้ว เช่นนั้นชายวัยกลางคนผู้นี้ก็ก้าวขาข้างหนึ่งเข้าโคงศพแล้ว

หัวหน้าเจ้าหน้าที่นั่งลงบนใจอย่างสุดระจับ

สองพ่อลูกล้วนเป็นไข้หวัลม ข้ายังอาการหนักเช่นนี้ รู้สึกไม่สบาย ไม่เข้าที่อยู๋บ้าง

"พ่อเจ้าเป็นไข้หวัลมเหมือนกันหรือ"

เฉียวเจาพยักหน้าพลางพูดด้วยสีหน้าเศร้าหมองว่า "อ้อ ตอนแรกท่านพ่อข้ายังดีอยู่ ใครจะรู้ว่าคุณหนูได้สองวันก็กลายเป็นเช่นนี้แล้ว พวกข้าเชิญหมอมาตรวจ หมอบอกว่าท่านปู่ข้าเป็นไข้หวัลมที่แพร่ต่อให้คนอื่นได้งายมากชนิดหนึ่ง ให้พวกข้าเตรียมจัดงานศพได้เลย...ฮือๆ..."

พอนางกล่าวถ้อยคำนี้ออกมาหัวหน้าเจ้าหน้าที่ก็หน้าถอดสีไปถนัดตา เขารีบถอยออกไปที่ลานเรือน พวกเจ้าหน้าที่ทางการอีกสามคนก็วิ่งตามออกมาด้วยสีหน้าไม่ดีไปตามๆ กัน

"พวกเจ้าใครก็ได้เข้าไปตรวจดูซิ" หัวหน้าเจ้าหน้าที่ออกคำสั่งเจ้าหน้าที่ทางการสามคนมองหน้ากันไปมา ไม่มีคนใดบริปาก

"ได้ทำทั้งหลายสิ่งกำชับไว้แล้วว่าจะปล่อยให้ผู้ต้องสงสัยหลุดรอดไปไม่ได้แม้แต่คนเดียว"

เจ้าหน้าที่ทางการสามคนแอบเบะปาก

ถ้าปล่อยให้หลุดรอดไปไม่ได้ เจ้าก็ไปเองสิ โรคที่ติดแล้วอาจถึงตายได้พรคนี่ ใครจะเต็มใจไปเสี่ยงเล่า

พวกเขาต่างตกลงใจแน่วแน่มิ่ปริปาก หัวหน้าเจ้าหน้าที่ยกนิ้วชี้ "เออร์นู เจ้าไปแล้วกัน"

เจ้าหน้าที่คนที่โดนขานชื่อทำหน้าที่ตะลึงงัน "หัวหน้า ข้าฯ..."

"เจ้าฯฯ อะไร รีบไปสิ!"

แม้ว่าเจ้าหน้าที่คนนั้นมีนามว่า 'เออร์นู'* แต่เรือนกายกลับผอมแห้ง ดูไข้ไปยว ทำมกลางสายตาของหัวหน้ากับเจ้าหน้าที่ทางการอีกสองคนที่จับจ้องมองอยู่ เขาทำหน้าที่ม่อยพยักหน้าในที่สุด "ข้าไปเอง"

เจ้าหน้าที่ทางการผู้นั้นออกเดินพลางมองเหลียวหลังเป็นระยะ สุดท้ายเผยสีหน้าไม่พรั่นพริ้งต่อความตาย ก้าวเท้าเข้าไปอย่างเด็ดเดี่ยว

เฉียวเจาตามเข้าไปเงียบๆ นางหยุดยืนที่ข้างเตียงแล้วเอ่ยถาม "ได้ทำ ท่านอยากตรวจดูอะไรขอรับ โปรดเบามือสักหน่อย ร่างกายท่านพอเข้าทนไม่ไหว"

แพขนตาของเซ่าหมิงยวนที่แก่งนอนหลับตาอยู่สั่นระริกเบาๆ

เจ้าหน้าที่ทางการแสดงสีหน้ารังเกียจ เขายกมือปิดปากพลางบอก "ถูกชายเสื้อเขารื้อ"

เงินกววยยืนอยู่หน้าประตูหายใจไม่ทั่วท้องทันใด ใจเขาเต้นตึกตักไม่เป็นจังหวะ

* หนู หมายถึงเสือ

ฝ่ายเดียวจากลับมีสีหน้าเป็นปกติ ถกชายเสื้อเข้าหิมยวนขึ้นตามคำบอกของเจ้าหน้าที่ทางการ

เขาชำเลืองมองแวบเดียว เห็นตรงท้องน้อยของบุรุษที่นอนป่วยบนเตียงไม่มีรอยแผลจากมีดใดๆ ก็ไม่แม้แต่คิดจะดูซ้ำอีกครั้ง ถอยออกจากห้องไปอย่างลึกลับลึกลน เขาส่ายศีรษะพลางกล่าวว่า "หัวหน้า ไม่ใช่คนผู้นั้นขอรับ"

"ถ้าอย่างนั้นก็กลับกันเถอะ" หัวหน้าเจ้าหน้าที่ถ่มน้ำลายลงพื้น "อัปมงคลจริงๆ"

502

ทำยที่สุตภายในลานเรือนเล็ก ๆ ก็กลับคืนสู่ความสงบ
เงินกวงทั้งตัวฟิงกำแพงลูปอกพลางพูด "หวุดหวิด ๆ"
เขาเดินลึ่ว ๆ ไปหาเช่าหึงยวน ถกชายเสื้อขึ้นเพ่งมองตรงท้องน้อย
ของผู้เป็นนายโดยไม่ละสายตา

เช่าหึงยวนลื้มตาขึ้นยกมือฟาดเขาที่หนึ่ง "ดูอะไร"
เงินกวงยื่นมือไปลูบท้องน้อยของท่านแม่ทัพอย่างห้ามใจไม่อยู่
ผู้เป็นท่านแม่ทัพหน้าบึ้งตึงทันใด "เงินกวง เจ้ากินอิ่มเกินไปแล้ว
ใช่หรือไม่"

หน้อยแน บังอาจลูบหน้าท้องข้า!

"คุณหนูสาม ท่านใช้อะไรปิดบังบาดแผลของท่านแม่ทัพไว้หรือ
ขอรับ"

เฉียวเจาสาวเท้าเข้าไปดิงบางอย่างเป็นแผ่นบาง ๆ ตรงหน้าท้องของ

ชายหนุ่มออก เผยให้เห็นรอยแผลที่ตักสะเก็ดแล้ว

เงินกวมมองอย่างพิลึกแล้วอัศจรรย์ใจยกใหญ่อย่างช่วยไม่ได้
"กระดาศแผ่นหนึ่ง?"

เขามองดูกระดาศที่มีสีสันใกล้เคียงกับผิวกายตรงส่วนท้องของ
เซ้าหมิงยวน ทั้งยังมีลวดลายของเนื้อหนังที่เป็นธรรมชาติแล้วสีหน้าก็
ฉายแววตะลึงพริ้งเพริด "นี่ก็เป็นท่านวาดออกมาเช่นกันหรือขอรับ"

เฉียวเจาขำกระดาศทั้งลงกระโถนบัวน้ำลาย ตอนนั้นจิตใจที่
เขม็งเกลียวถึงผอนคลายลง มุมปากนางปรากฏรอยยิ้มขึ้น "ข้าวาดเอง
แต่ถ้าดูให้ดี ๆ ก็มองออกได้นะ"

เงินกวมตบหน้าผากตนเองอย่างหวาดผวา "หวุดหวิดไปๆ เเคราะห์ดี
ที่เจ้าหน้าที่ทางการผู้นี้นักลัดโรด มองผ่านๆ แวบเดียวก็ออกไปแล้ว
คุณหนูสาม ท่านฉลาดจริงๆ ข้าเป็นห่วงอยู่ตลอดว่าจะตบตาไม่สำเร็จ"

กระนั้นถึงจะความแตกเขาย่อมจัดการเจ้าหน้าที่ทางการสี่คนนั้นได้
แต่ก็จะยุ่งยากในภายหลัง

องค์กรขี้บ่นยังคิดยิ่งหวาดผวา เขากล่าวอย่างทิ้งๆ "พวกเราโชคดี
อีกด้วยขอรับ เจ้าหน้าที่ทางการพวกนั้นไม่เอาไหนเลย ข้าคนที่เข้าไปตรวจดู
ในเรือนคนสุดท้ายยังเป็นคนที่ไม่เอาไหนที่สุดด้วย"

เฉียวเจาหัวเราะ "มิใช่พวกเขาไม่เอาไหนหรอก แค่นี้ธรรมดาของ
ปุถุชนเท่านั้น หลายวันมานี้พวกเขาตรวจค้นไปทั่วทุกหนแห่งไม่หยุดหย่อน
ก็ไม่พบตัวเสียที ความจริงลึกๆ ในใจพวกเขาก็ไม่คิดว่าจะเจอพวกเราที่นี้
ประกอบกับในเรือนนี้มีคนป่วยที่ดูท่าทางจะแพร่โรคได้ใครเล่าจะเต็มใจ
เสี่ยงอันตรายเช่นนี้ ในสถานการณ์ที่ไม่มีคนยอมเสี่ยง คนที่ถูกส่งออกมา
ก็ต้องเป็นคนอ่อนแอที่สุดในกลุ่มคนพวกนั้น แล้วคนประเภทนี้โดยมาก

จะมีนิสัยซัดซัดไม่มีความคิดเป็นของตนเอง ดังนั้นแทบจะแน่ใจได้เลยว่าตอนเข้าไปตรวจดูเขาต้องทำแบบขอไปทีอยู่แล้ว"

นางพุดจบแล้วหรีตาลงลอบถอนใจเบาๆ

ความโชคดีในสายตาของคนอื่นๆ รอบข้างมักเกิดจากการทุ่มเทความคิดให้มากขึ้นก็เท่านั้นเอง

ได้ยินคำอธิบายของเจี๊วเจาแล้วดวงตาของเงินกวงยิ่งเป็นประกายมากขึ้น สุดท้ายเขาอดหันหน้าไปมองผู้เป็นนายที่นอนอยู่บนเตียงไม่ได้

เขาหึงยวนชายตามองเขา พลางกล่าวเสียงเย็นๆ "มองอะไร"

"ไม่ได้มองอะไรขอรับ ท่านแม่ทัพพักผ่อนให้มากๆ เถอะ ข้าจะไปป้อนยาให้ผู้ตรวจการสิ่งแล้ว"

ถึงที่สุดแล้วเงินกวงก็ได้บอกความคิดในใจออกมา เขาโคลงศีรษะเดินถอนใจเฮือกๆ ออกไป

คุณหนูสามฉลาดถึงเพียงนี้ ข้าสามารถทำนายชะตาชีวิตอันน่าเศร้าในอนาคตของท่านแม่ทัพได้แล้วว่า ขอเพียงพุดโกหกก็ต้องลงเอยด้วยการถูกจับได้อย่างหนีไม่พ้น!

เฮ้อ...ความเป็นจริงที่โหดร้ายเช่นนี้ ข้าอย่าพูดออกมาให้ท่านแม่ทัพต้องสะเทือนใจจะดีกว่า แต่กลับต้องซื้อกระดาษชักผ้าเตรียมไว้หลายๆ แผ่น รอมอบเป็นของขวัญอวยพรให้ท่านแม่ทัพในวันพิธีมงคลต่างหาก

พอเงินกวงออกไปเจี๊วเจาพลันรู้สึกละม้ายว่าภายในห้องไม่มีเสียงเปิดนับร้อยตัวร้องดังระงมอีก นางส่งยิ้มละไมให้ชายหนุ่ม "ยังดีที่ผ่านด่านนี้ไปได้"

อันว่าแผนการอยู่ที่คน ผลสำเร็จอยู่ที่ฟ้า อีกทั้งยังมีความเป็นไปได้ 'หนึ่งในหมื่น' นั่นด้วย

เซ้าหมิงยวนมองนางด้วยสายตาที่ปนเปไปด้วยความรู้สึกหลายหลาก
เฉยๆถาม "มีอะไรหรือ"

เขาหม้มรีวปากบางแน่น "เจาเจา เมื่อครู่เจ้าเรียกขานคำว่า 'ท่านพ่อ'
ได้คล่องปากยิ่งนัก"

ตอนนั้นเขาหลับตาฟังเสียงอยู่ยังรู้สึกว่าคุณมีบุตรสาวที่โตถึงเพียงนี้
ผู้หนึ่งจริงๆ

ความคิดนี้ชวนให้ไม่สบายใจดีแท้ เขาอายุมากกว่าเจาเจาเพียง
ไม่กี่ปี โฉมปลอมตัวเป็นพี่ใหญ่ของนางไม่ได้ จำเพาะต้องอ้างเป็นบิดาเล่า
หรือส่วนลึกในใจของเจาเจารู้สึกว่าเขาอายุมากเกินไป

เฉยๆมองค้อนเขาอย่างระอาใจ "เรื่องนี้ท่านก็ต้องคิดเล็กคิดน้อย
ด้วยหรือ ครอบครัวยังมีปู่พลูกสามรุ่นไม่เหมาะสมกว่าหรือ"

เขาเพ่งมองนางนิ่งๆ แล้วหัวเราะออกมาในที่สุด "เจ้าไม่คิดว่าข้าอายุมาก
ก็ดีแล้ว"

แม่นางเฉยๆมองคนบางคนด้วยสายตาที่เหมือนมองคนปัญญาทึบ
"เซ้าหมิงยวน ท่านอย่าลืมนะว่าพวกเราอายุเท่ากัน"

หรือเขานึกว่านางอยากกลายเป็นเด็กสาวที่ยังไม่ย่างวัยสิบสี่กันแล้ว
เขามียัมพยักหน้า "ใช่ พวกเราอายุเท่ากัน"

"พຽ່ງนี้ท่านแซ่ตัวในน้ำสมุนไพรรีกครั้งอาการไข้ปากก็จะหายสนิท
ส่วนร่างกายของผู้ตรวจการสังแข็งแรงขึ้นมากหลังจากได้ฟื้นฟูบำรุงมา
หลายวัน แล้วพวกเราจะออกจากเมืองเมื่อไร"

ไต้ยีนางถามเรื่องนี้เซ้าหมิงยวนนึ่งคิดเล็กน้ยก่อนอ่อยตอบ
"หลังเจ้าหน้าทีทางการพวกนั้นตรวจค้นไปแล้ว ทีนี้อยู่ได้อย่างปลอดภัย
ชั่วคราว พຽ່ງนี้ให้เงินกงออกปอดูลาดเลาก่อนค่อยว่ากันอีกที หาก

สถานการณ์ยังดีอยู่ มีผู้ออกจากเมืองข้าสักหน่อย ประการแรกเพื่อให้ร่างกายของผู้ตรวจการสิ่งแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น ประการที่สองเวลาผ่านไปยาวนาน การตรวจตราที่ประตูเมืองก็จะยิ่งหละหลวม"

ตอนนี้เองเงินกวงเดินเข้ามาอย่างเร่งร้อน "ท่านแม่ทัพ คุณหนูสาม ผู้ตรวจการสิ่งพื้นแล้วขอรับ"

หลายวันมานี้ผู้ตรวจการสิ่งนอนหลับใหลเรื่อยมา หาใช่ว่าร่างกายเขาอ่อนแอจนถึงขั้นไม่ได้สติ หากแต่เป็นเฉียวเจาตั้งใจปรุงยาให้เขา เพราะการนอนหลับคือยาบำรุงขนานเอก

ถึงกระนั้นแน่นอนว่าไม่ว่าเรื่องใดล้วนต้องยึดถือความพอดีเป็นที่ตั้ง ผู้ตรวจการสิ่งนอนหลับรวดเดียววันหลายวันก็สมควรแก่เวลาที่จะตื่นได้แล้ว

เซาหมิงยวนลุกลงจากเตียง "ไปเถอะ พวกเราไปพบผู้ตรวจการสิ่งด้วยกัน"

"ท่านไม่ไปล้างหน้าหรือ" เฉียวเจาเอ่ยเตือน

เขาชะงักฝีเท้าเล็กน้อยแล้วส่ายหน้ากล่าวว่า "ไม่เป็นไร"

มิใช่จะไปพบใต้เท้าหลิบิดาในตอนนี่ของเจาเจาเสียหน่อย เขาสูงวัยไปสักนิดจะเป็นไรไป

"ท่านแม่ทัพ ข้าพยุ่งท่านนะขอรับ"

เขาไม่ได้ปฏิเสธ ยอมให้เงินกวงประคองเดินออกไปแต่โดยดี

ผู้ตรวจการสิ่งเพิ่งฟื้นคืนสติ สีหน้าแววตายังดูงุนงงอยู่บ้าง ได้ยินเสียงฝีเท้าก็กลอกตาไปมาพลางเอ่ยถามอย่างระแວดระวัง "พวกเจ้าเป็นใคร"

เซาหมิงยวนเดินเข้าไปแล้วบอกอย่างตรงไปตรงมา "ข้าคือแม่ทัพ เปยเจิงกวนจวินโหว สองสามวันก่อนข้าช่วยได้ทำสิ่งออกมาจากจวน

ผู้ตรวจการ บัดนี้พวกเขายังอยู่ที่เรือนชาวบ้านในเมืองผู้ซิง

ผู้ตรวจการสิ่งพิลึกดูเขา ถึงน้ำเสียงจะอ่อนระหอยแต่สายตาแจ่มใสแล้ว
"แม่ทัพเป่ยเจิงกวนจวินโหว? หลานเขยของอาจารย์เฉียวจ้าวผู้โด่งดังทั่วหล้า?"

"เป็นข้าเอง" มุมปากของเซ่าหมิงยวนยกโค้งขึ้นอย่างสุดุดิบ เขา
เหลือบตามองเฉียวเจาแวบหนึ่งอย่างฉับไว

หลานเขยของอาจารย์เฉียวจ้าวหรือ คำเรียกขานนี้ฟังรื่นหูจริง?

ผู้ตรวจการสิ่งจ้องหน้าชายหนุ่มเหม็งอย่างไม่วางตา พลันนั้นเขา
ทำหน้าบึ้งพร้อมกับพูดเยาะๆ "อย่ามาหลอกลวงข้า เจ้ามิใช่กวนจวินโหว!"

"เหตุใดข้ามิใช่กวนจวินโหว" เซ่าหมิงยวนอึ้งงันไป

ผู้ตรวจการสิ่งแค่นเสียงกล่าว "พวกเจ้าช่างต่ำช้าเหลือเกิน พอลม
เบาะแสของสมุติบัญญัติอีกเล่มหนึ่งไม่ได้ถึงกับหาคนปลอมตัวเป็นกวนจวินโหว
มาลวงถามจากปากข้า ข้าเคยเห็นหลานสาวของอาจารย์เฉียวมาก่อน
กวนจวินโหวรุ่นราวคราวเดียวกับนาง ยามนี้้อย่างมากก็อายุสี่สิบเศษ
จะมีสารรูปเยี่ยงเจ้าได้เช่นไร"

กล่าวถึงตรงนี้น้ำเสียงของผู้ตรวจการสิ่งแผ่รอยยับยั้งคณคลน
"ถ้าเจ้าเป็นหลานเขยของอาจารย์เฉียว ใครๆ คงดิงว่าแก่ชราเกินไป"

เซ่าหมิงยวนเพียงรู้สึกเหมือนโดนลูกธนูเสียบกลางอก เขาอยาก
รำให้แต่ไร้หน้าตา

เฉียวเจาหิบบันช่องบานเล็ก ๆ จากอกเสื้อขึ้นไปตรงหน้าผู้ตรวจการสิ่ง
"ได้ทำสิ่งอย่าได้มีน้ำโหว ท่านสองคันช่องแล้วจะเข้าใจเองเจ้าคะ"

เขามองไปที่คันช่องแล้วนิ่งงันไปอย่างห้ามไม่อยู่

ในคันช่องปรากฏเงาสะท้อนของชายชราแปลกหน้าเรือนผมขาวโพลน
ผู้หนึ่ง ถึงจะเห็นเค้าหน้าคันทาได้รางๆ แต่ขณะนี้เขายังอายุไม่ถึงสี่สิบนะ

กระนั้นผู้ตรวจการสิ่งซึ่งเป็นผู้รวบรวมหลักฐานพวกนั้นโดยที่ไม่มีใคร
 รู้เห็นได้ ย่อมเป็นคนสุขุมรอบคอบอย่างเห็นได้ชัด เขาคิดตามทันในเวลา
 อันสั้น "แปลงโฉม?"

503

เช้าหมีงยวนหยิบป้ายเหน็บเอวประจำตัวออกมาแสดงและเล่าความเป็นมาเป็นไปให้ฟัง ผู้ตรวจการสิ่งถึงเชื่อว่าเขาคือกวนจวินโหวในที่สุด

"เพราะพวกท่านได้พบกับบุตรสาวสองคนของข้าถึงรู้ว่าเกิดอะไรกับข้าหรือ" สีหน้าของผู้ตรวจการสิ่งขมขื่นเล็กน้อย

"ใช่ พวกข้าไปโจมตีเกาะหมีงเพิงแล้วช่วยสตรีสองนางเอาไว้ ซึ่งก็คือบุตรสาวทั้งสองของท่านนั่นเอง ยามนี้พวกนางติดตามสหายกับผู้ใต้บังคับบัญชาของข้าไปที่จียาเพิง ได้ทำให้สวางใจได้ อีกไม่นานพวกท่านก็จะได้อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา"

ผู้ตรวจการสิ่งหลับตาลงเป็นนานถึงลืมตาขึ้นกล่าวว่า "ขอบคุณท่านโหวมาก ไม่ทราบว่าคุณมีข่าวของภรรยา กับบุตรชายข้าหรือไม่"

เขานิ่งเงียบไปอึดใจหนึ่งก่อนกล่าว "ตอนพวกข้าเพิงมาถึงเคยสืบดู

แล้ว ภรรยา กับบุตรชาย ท่านลั่นจากไปแล้ว"

นี่คือเหตุผลที่เขาช่วยผู้ตรวจการสิงออกมาทันทีโดยไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลังได้

ผู้ตรวจการสิงสะท้านเยือกไปทั้งร่าง ริมฝีปากสั่นระริกอย่างรุนแรง พริบตาเดียวดวงตาของเขาหม่นมัวลงคล้ายคนชราดูเดียวกับรูปโฉมในขณะนี้ เขาส่งเสียงพึมพำขึ้นว่า "ข้ารู้แล้ว"

ผู้ตรวจการสิงพูดจบไม่ทันไรก็มีเสียงกระอักโลหิตดังพรืด

"ผู้ตรวจการสิง..." เฉียวเจารีบหยิบยาเม็ดหนึ่งใส่ปากเขาพร้อมกับตะโกนบอก "เงินกง น้ำ"

เงินกงยกน้ำมาป้อนให้ผู้ตรวจการสิงดื่ม

เซ้าหมิงยวนสะกิดนางเบาๆ

เฉียวเจาส่ายหน้าเล็กน้อยเป็นเชิงว่า 'ไม่เป็นอะไรมาก'

ผ่านไปนานครู่หนึ่งผู้ตรวจการสิงก็รู้สึกดีขึ้น เขามึนน้ำตาคลอเบ้าทว่าสีหน้าสงบนิ่งดูเก่า "ขอบคุณท่านโหวเป็นอย่างมากที่บอกให้ข้ารู้ อันที่จริงข้าก็คาดเดาไปแล้ว"

"ได้เท่าสิงหักห้ามใจด้วย"

ผู้ตรวจการสิงโบกมือไปมา "ไม่เป็นไร ตอนนี้ข้าอยากอยู่เงียบๆ"

"เช่นนั้นท่านพักผ่อนให้มากๆ เถอะ พวกข้าจะออกไปก่อน"

พอทั้งสามเดินไปถึงหน้าประตู เซ้าหมิงยวนก็ทำมือบอกให้เงินกงอยู่ที่นี้แล้วสาวเท้าออกไปพร้อมกับเฉียวเจา

บรรยากาตในลานเรือนเต็มไปด้วยกลิ่นอายของปลายสารทฤดูซัดขึ้น จนเริ่มเห็นวิ๊แววไกล่อย่างต้นฤดูหนาวแล้ว เซ้าหมิงยวนโอบไหล่ของเฉียวเจา พลงพูดเสียงเบาว่า "เข้าเรือนคุยกันเถอะ"

เขากับนางกลับเข้าไปในห้อง

"ผู้ตรวจการสิ่งสะท้อนใจจนกระอักเลือด ร่างกายเขาจะทนไหวหรือไม่"

"เขาอดอันตรอมใจมานาน หนนี้จิตใจได้รับความกระทบกระเทือนจนกระอักเลือดออกมานับเป็นการระบายทางหนึ่ง อันที่จริงกลับเป็นผลดีต่อร่างกาย แต่ว่าความโศกเศร้าจากการสูญเสียภรรยา กับบุตรชาย มิใช่คนปกติจะทานทนได้ อย่างไรก็ตามก็ต้องใช้เวลาพักหนึ่งถึงจะบรรเทาเบาบางลง"

"ผู้ตรวจการสิ่งต้องไม่ทนรับสิ่งเหล่านี้อย่างสูญเปล่า" เจ้าหญิงยวณกล่าวเสียงขรึม

เฉียวเจาหม่มมูปาก "ใช่ คนพวกนั้นต้องได้รับบทลงโทษแน่"

ราตรีกาลผ่านพ้นไปอย่างเงียบงัน เงินทองออกไปสืบข่าวแต่เช้าตรู่ ตอนกลับมาเขาทำสีหน้าแตกตื่นตกใจ

"แตกตื่นอะไร" เจ้าหญิงยวณเพิ่งแช่ตัวในน้ำสมุนไพรแล้วสวมเสื้อนอกตัวใหม่ เพียงรู้สึกเบาสบายไปทั้งกายอย่างบอกไม่ถูก

"ท่านแม่ทัพ เมืองผู้ซิงวุ่นวายยกใหญ่แล้วขอรับ"

เขาเหลือบตาขึ้นแต่สีหน้ายังคงสงบนิ่ง "วุ่นวายยกใหญ่เช่นไร"

สุขภาพของชายหนุ่มแข็งแรงเป็นปกติแล้ว เมื่อร่างกายและจิตใจสมบูรณ์ดี เขาย่อมจะไม่เป็นเช่นกระต่ายตื่นตูมเพียงเพราะลมพัดยอดหญ้าเล็กน้อย

"ตอนนี้ในเมืองเกิดเสียงเล่าลือไปทั่วว่าจวนแม่ทัพสิงมีคนเป็นโรคระบาดจนคนทั้งจวนตายเกลี้ยง พวกเศรษฐีที่ได้ข่าวพากันหนีไปหมด เหลือแต่ชาวบ้านรอความตาย ขณะนี้ในเมืองผู้ซิงแทบจะระส่ำระสาย

แล้ว ประตูเมืองทุกแห่งมีชาวบ้านไปออกกันแน่นขนัด ล้วนตะโกนไวยวาย
ว่าจะออกจากเมืองขอรับ"

เฉียวเจากับเซ่าหมิงยวนสบตากันแล้วต่างรู้สึกถึงความไม่ชอบมา
พากลได้หลายส่วน

เงินกวงเล่าจบแล้วเห็นทั้งคู่มักกล่าววาทะก็เกาท้ายทอยแกรกๆ
"ท่านแม่ทัพ คุณหนูสาม ก่อนหน้านี้พวกเราได้ข่าวว่ามีคนร้ายปิดล้อม
จวนของสิงอู่หยางมิใช่หรือ เหตุไฉนตอนนี้กลายเป็นโรคระบาดไปอีก
ตกลงว่าเรื่องใดจริงเรื่องใดเท็จกันแน่"

เซ่าหมิงยวนมองเขาพาลางกล่าวเสียงเรียบ "ความจริงย่อมเป็นเท็จ
ไม่ได้ฉันใด ความเท็จย่อมเป็นจริงไม่ได้ฉันนั้น ข้าพบบ่ายเหน็บเอาจ
เปื้อนเลือดของนายกองพันผู้ตงในจวนของสิงอู่หยาง มันบ่งบอกแล้วว่า
ข่าวที่พวกเราได้มาในตอนแรกต่างหากที่เป็นความจริง ส่วนเรื่อง
โรคระบาดที่พูดกันตอนนี้เป็นไปได้มากกว่ามีคนเจตนาปลุกปั่นให้เกิด
ความไม่สงบขึ้น"

"ผู้อยู่เบื้องหลังพุ่งเป้ามาที่สิงอู่หยางหรือ" เฉียวเจามุ่นคิ้วพาลางพูด
จึงง่า "ปลุกปั่นให้เกิดความไม่สงบแล้วจะได้ประโยชน์อันใดนะ"

"ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะได้ประโยชน์อะไร ยามนี้สิงอู่หยางต้อง
ปวดเศียรเวียนเกล้าเป็นแน่ ฉะนั้นการค้นหาพวกเขาน่าจะผ่านลงแล้ว"

เสียงของราษฎรนั้นร่ำไห้หนักอย่างมาก ปกติพวกเขาเป็นเหมือน
มดปลวกที่ถูกพวกขุนนางและเศรษฐีเหยียบไว้ใต้ฝ่าเท้า ทว่าบางครั้งก็มี
น้ำหนักร้ายยิ่ง ดังเช่นเวลานี้พอชาวบ้านทั้งเมืองก่อความไม่สงบขึ้น
ผู้ทรงอำนาจการเมืองอย่างสิงอู่หยางก็ต้องกุมขมับดุจเดียวกัน

"สิงอู่หยางจะเคลื่อนกำลังพลมาปราบปรามหรือไม่" เฉียวเจาถามขึ้น

"หากเหตุการณ์ลุกลามจนควบคุมไม่อยู่ เป็นไปได้มากกว่าเขาจะทำ"
 "เช่นนั้นเมืองผู้ซิงก็จะวุ่นวายมากขึ้น"

เจ้าหมิงยวนลุกขึ้นยืน "เก็บของเตรียมตัวไว้ ดูว่าพวกเราจะสบช่อง
 ซูลมุนแฝงตัวออกจากเมืองได้หรือไม่"

ไม่ผิดจากคำบอกกล่าวของเฉินกวง ตามถนนหนทางในเมืองผู้ซิง
 จะเห็นชาวบ้านที่หิวสัณหาระหอบลูกจูงหลานมุ่งหน้าไปที่ประตูเมืองได้
 ทุกหนแห่ง

กลุ่มของเฉียวเจาปะปนอยู่ในนั้นได้อย่างกลมกลืนไม่สะดุดตา
 ประหนึ่งน้ำหยดหนึ่งที่ไหลลงสู่มหาสมุทร

ตรงประตูเมืองแออัดเนืองแน่นไปด้วยผู้คน

"ให้พวกข้าออกไปๆ พวกข้าไม่อยากอยู่ในเมืองรอความตาย"

เพลานี้เองมีทหารผู้หนึ่งกระโดดออกมาขึ้นบนเก้าอี้ที่ยกมาชั่วคราว
 พร้อมตะเบ็งเสียงพูด "พ่อแม่พี่น้องทั้งหลาย! พวกท่านมองดูกันให้ดีๆ
 หากมีโรคระบาดจริงๆ พวกเรายังอยู่ที่นี้ได้อย่างไร นั่นล้วนเป็นข่าวลือที่
 ผู้ประสังศรัยก่อกวน พวกท่านอย่าได้หลงเชื่อ กลับเรือนไปอย่างสบายใจเถิด"

ทหารพูดเสียงดังทำให้ชาวบ้านที่อารมณ์พลุ่งพล่านนิ่งเงียบลง

ในตอนนั้นเองมีคนตะโกนขึ้นกลางฝูงชน "ถ้าไม่มีโรคระบาดจริงๆ
 เช่นนั้นให้แม่ทัพสิงพาครอบครัวออกมาให้พวกข้าได้เห็นสิ!"

ชาวบ้านทั้งหลายพูดสนับสนุน "ใช่ ให้พวกข้าได้เห็นสิ"

ทหารทำหน้าที่ตั้ง กล่าวอย่างเยะหยัน "คนในครอบครัวแม่ทัพสิง
 จะออกมาให้พวกเจ้ามองดูได้อย่างไร พวกเจ้าเลิกก่อวุ่นได้แล้ว รีบกลับเรือน
 ไปเสีย..."

ไม่ทันสิ้นเสียงของเขา รองเท้าผ้าซังหนึ่งก็ลอยมาจากกลุ่มคน

พุ่งตรงเข้าไปใส่สันจมูกเขา

"เจ้ายังจะโกหกพวกข้าอีก คนในครอบครัวแม่ทัพซึ่งเป็นโรคระบาด ตายหมดแล้ว ดีไม่ดีแม่ทัพสิงก็ เป็นโรคระบาดเช่นกัน แต่กลัวพวกข้าแพร่ข่าว ออกไปถึงไม่ยอมให้ออกจากเมือง จะให้พวกข้าอยู่ในเมืองรอความตาย พร้อมกัน รีบปล่อยพวกข้าออกไป..."

เหล่าชาวบ้านตกอยู่ในอารมณ์พลุ่งพล่านก็ไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น พุ่งฝ่าการสกัดกั้นของพวกเจ้าหน้าที่ทางการแล้วกระแทกประตูเมือง จนเปิดออก จากนั้นคนนับไม่ถ้วนก็วิ่งกรูกันออกไปนอกเมือง

เซาหมิงยวนกับเงินกงคนหนึ่งคุ้มครองเดี่ยวเจา คนหนึ่งคุ้มครอง ผู้ตรวจการสิง ทั้งสี่คนปะปนอยู่ในฝูงชนที่เบียดเสียดกันจนวายออกจากเมือง ตามไปด้วย

เงินกงแทบไม่อยากจะราบร้อนถึงเพียงนี้ เขาพูดอย่างตื่นเต้น ไม่หยุด "ออกมาแล้ว พวกเราออกมาแล้วจันได้"

ในที่สุดก็หลุดพ้นจากเมืองแยๆ พรรคนี้ตามไปสมทบกับพี่น้องทั้งหลายได้เสียที วันๆ ต้องดูท่านแม่ทัพกับคุณหนูลีกะหนงกะหนิงกัน จนเขาชักเริ่มกังขา กับชีวิตเสียแล้ว

"ดูข้างหน้าสิ" เซาหมิงยวนกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงเฉยชา

พวกชาวบ้านที่วิ่งหนีออกมาพากันหยุดฝีเท้ามองไปเบื้องหน้าอย่าง งงจัน

504

กองกำลังเรียงรายเต็มพืดเคลื่อนขบวนจากที่ไกลเข้ามาใกล้
พร้อมกับฝุ่นตลบอบอวล

คนนำหน้าขี่อาชาสีดำถือทวนยาวไว้ในมือ ใบหน้าแดงปลั่ง
เขาบังคับม้ามาหยุดอยู่เบื้องหน้ากลุ่มชาวบ้านละม้ายภูเขาสอง
ตระกูลหนึ่ง

พวกชาวบ้านที่อารมณ์พลุ่งพล่านพล้นสงบลง
คนตรงหน้าผู้นี้คือขุนเขาใหญ่ที่คำสือระลอกเขามานานสิบกว่าปี
หนักอึ้งและไม่อาจต้านทานได้

นี่ก็คือแม่ทัพคังวอสิงอุ้ยหยาง
เฉียวเจากับเซาหมิงยวนสบตากันแวบหนึ่งอย่างว่องไว
"ใครบอกว่าข้าเป็นโรคระบาดตายไปแล้ว!" สิงอุ้ยหยางยกทวนยาว
ในมือชี้ไปข้างหน้า สุ่มเสียงก้องกังวานดุจเสียงตีระฆัง "แม่ทัพคังวอสิงอุ้ยหยาง

อยู่ที่นี่ พ่อแม่พี่น้องทั้งหลายล้วนเห็นกันชัดเจนแล้วนะ"

เฉียวเจาเหี้ยมดุมปากยิ้มอย่างเย้ยหยัน เพียงพินิจจากเปลือกนอก
ไม่ว่าผู้ใดล้วนรู้สึกว้างว้างอย่างผู้นี้ชื่อสตัยสุจรีต รักแผ่นดินและราษฎร
ไหนเลยจะคิดถึงว่าภายในจิตใจเขานั้นแสนจะสกปรกโสมมเหลือทน

เมื่อสิ่งอู່หยาบปรากฏตัวพร้อมกับทหารมากมาย สร้างความตะลึง
พรึงเพริดให้แก่เหล่าชาวบ้านอย่างเห็นได้ชัด

ทุกคนเงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างงงเง้ง ในดวงตาฉายแววยำเกรงระคน
ขลาดกลัว

"พ่อแม่พี่น้องทั้งหลาย ตลอดเวลาที่ผ่านมาข้าสิ่งอู່หยาบอยู่ที่
เมืองผู้ซิงนี้เคยประสบเภทภัยจากชาววอไค่วหรือไม่ ตอนนี้พวกท่าน
หนีออกจากเมืองแล้วจะไปที่ไหนได้อีก" เขาโบกมือไปมา "ทุกคนกลับไปเถอะ
เมืองผู้ซิงไม่มีโรคระบาดอะไร อย่าได้หลงเชื่อข่าวลือใดๆ สุ่มสี่สุ่มห้า
จนละทิ้งชีวิตที่สุขสงบไป"

เหล่าชาวบ้านมองหน้ากันไปมา ดูท่าทางเริ่มโอนอ่อนแล้ว

เซ้าหมิงยวนเห็นแล้วกล่าวขึ้นทันทีอย่างเฉียบขาด "เงินทอง
ประเดี๋ยวพอเกิดความซุกมุ่น เจ้าคอยคุ้มครองได้เท่าสิ่งไว้ให้ดี"

"ขอรับ"

ด้านสิ่งอู່หยาบบนหลังม้าเห็นว่าตนปรากฏกายขึ้นก็หยุดยั้ง
เหตุวุ่นวายเอาไว้ได้ จึงยกมุมปากโค้งขึ้นเผยรอยยิ้มน้อยๆ อย่างย่ำใจ

ในเพลานี้เองประกายแสงวาบลำหนึ่งพุ่งตรงเข้ามาหา สิ่งอู່หยาบ
รีบหยิบทวนยาวขึ้นสกัด ลำแสงนั้นกลับเสียดทะลุทวนยาวปักเข้าตรง
หัวไหล่ของเขา

เขาเปล่งเสียงร้องลั่นอย่างระงับไม่อยู่เพราะความเจ็บปวดที่

เล่นปราดมาอย่างไม่ทันตั้งตัว ส่งผลให้อาสาสี่ดำได้หว่างขาถูร้อง
พร้อมกับยกเท้าหน้าขึ้นสูงด้วยความตื่นตกใจ

"ท่านแม่ทัพ!" พวกทหารพากันตื่นตระหนกยกใหญ่

องครักษ์ประจำตัวหลายคนตื๋วล้อมสิงอยู่ห่างไว้ตรงกลาง มีคนหนึ่ง
ตะเบ็งเสียงบอก "อารักขาท่านแม่ทัพออกจากที่นี่โดยไว!"

สิงอยู่ห่างเอามือกุมหัวไหล่ที่มีเลือดไหล ออกคำสั่งอย่างโกรธแค้น
"จับกุมคนพวกนี้ไว้คันทัว!"

ครันสิงอยู่ห่างถูกลอบโจมตีกะทันหัน กลุ่มคนที่ส่งบลงแล้วก็
อารมณ์พลุ่งพล่านขึ้นอีกคำรบหนึ่ง พอเห็นพวกทหารอย่างสามชุมเข้ามา
หาพวกตนก็มีคนตะโกนพูดสุดเสียง

"แย่แล้ว พวกเขาจะสังหารพวกเราจนหมดเพื่อแก้แค้นให้แม่ทัพสิง!"

เมื่อถ้อยคำนี้ดังขึ้นฝูงชนต่างผลักันดันกันวิ่งกระเจิงไปคนละทิศ
ละทางประหนึ่งน้ำไหลบ่าทลายทำนบ

ทหารม้ากระจายกำลังเป็นกลุ่มๆ ไล่ล่า พวกเจิวเจาสบของ
ลัดเลี้ยวเข้าสู่ป่าที่บกลางเขา

แดนใต้มีแม่น้ำลำคลองมาก ทั้งสี่ชื่อเรือลำเล็กๆ ได้ที่ท่าเรือ
แห่งหนึ่งอย่างรวดเร็ว

เขาหมิงยวนกลับไม่ขึ้นเรือ เขาเอ่ยสั่งเงินกงด้วยสีหน้าขึงขัง "ดูแล
คุณหนูเหลืกับใต้เท้าสิงให้ดี ข้าจะรีบตามไปภายหลัง"

"น้อมรับคำสั่ง" เงินกงขานรับทันที เขามองสีหน้าเคร่งขรึมของ
ผู้เป็นนายแล้วทำท่าอีกๆ อักๆ

"ท่านจะกลับไปหรือ" เจิวเจายืนอยู่ตรงหน้าชายหนุ่ม นางเงยหน้า
ขึ้นได้ถาม

เซ้าหมิงยวนยกมือยี่ผมนางเบาๆ

เรือนผมของนางนุ่มนวลยิ่งนักเหมือนกับรูปลักษณะภายนอกของนาง
อ่อนหวานบอบบางแทบปลิวลม แต่เขารู้ว่าภายใต้รูปลักษณะที่อ่อนแอ
เจกนี้ซุกซ่อนดวงวิญญาณที่เข้มแข็งเพียงใดไว้ข้างใน

เขารักในตัวคนที่แท้จริงนั้นของนางจนหวั่นหวาดแล้ว

"ใช่ ข้าต้องกลับไป"

เงินกวสาดปากขึ้นอย่างอดรนทนไม่ไหวในที่สุด "ท่านแม่ทัพ
เหตุใดท่านยังจะเสี่ยงอันตรายกลับไปด้วยขอรับ พวกเราพาได้ทำสิ่ง
กลับเมืองหลวงก็พึงร้องลึงอยู่ห่างได้แล้วมิใช่หรือ"

พยานหลักฐานครบถ้วนสมบูรณ์ยังมีคำฟ้องร้องของท่านผู้ตรวจการ
แผ่นดินต่างพระเนตรพระกรรณ ลึงอยู่ห่างต้องโดนตัดสินโทษเป็นแน่

เซ้าหมิงยวนตวัดสายตาตามองผู้ตรวจการสิงกอนกล่าวเสียงเรียบ
"อย่าถามให้มากความ ทำหน้าที่ของเจ้าให้ดีที่สุด"

"ท่านแม่ทัพวางใจได้ ถึงร่างกายແหลกແหลว ข้าจะไม่ทำให้ท่าน
ต้องผิดหวังแน่นอนขอรับ"

"เจ้าเจา รอข้ากลับไป"

"ท่านต้องไปให้ได้หรือ" เฉียวเจาคาดเดาเจตนาของเขาได้ร่างๆ
แต่ไม่พูดออกมา

เซ้าหมิงยวนผงกศีรษะเล็กน้อย "ไปคราวนี้จะขจัดปัญหายุ่่งยาก
ในวันหน้าไปได้มาก"

"ตกลง ท่านไปเถอะ พวกข้าจะรอท่านอยู่ที่จุดนัดหมาย" เฉียวเจา
รักษาสีหน้าสงบนิ่งไว้อย่างสุดกำลังยามกล่าวขึ้น

"เข้าไปแล้วนะ" เขามองเฉียวเจาอย่างลึกซึ้งแล้วหมุนกายไป

"ถึงเจียน..." เจียวเจาอดส่งเสียงเรียกไม่ได้

เซ่าหมิงยวนหันกลับมา

"ยาผงห้ามเลือด ยาลูกกลอนถอนพิษ ยาขับไอเย็น แล้วก็ยาทิพย์ ล้วนพกติดตัวไว้แล้วใช่หรือไม่"

เขาแยมยิ้มแล้ว "สบายใจได้ พกติดตัวไว้เรียบร้อยแล้ว"

"เช่นนั้น...หมดเรื่องแล้ว ท่านไปเถอะ"

เซ่าหมิงยวนสืบทอดท่าขึ้นหน้าก้าวหนึ่งกะทันหัน แล้วยื่นแขนทรงพลัง ไปสวมกอดเจียวเจา จากนั้นก้มหน้าลงกระซิบพูดกลั้วเสียงหัวเราะที่ข้างหูนาง "รู้สึกว่ามีสิ่งนี้ใช่หรือไม่"

ไต้ยินเขากล่าวเช่นนั้นแม้นางเจียวลี้มเลื่อนความกังวลใจใดๆ ไปเสียสนิท นางหน้าแดงยกเท้าเตะเขาเบาๆ ทีหนึ่งแล้วพูด "อย่าพูดเหลวไหล"

ชายหนุ่มหัวเราะเสียงดังกังวาน "วางใจได้ ข้าจะกลับมาโดยไว"

เขาแยมยิ้มหากแต่แววตาทอประกายกว้างวูบหนึ่งขณะกล่าวด้วย น้ำเสียงเยือกเย็น "ถึงเป็นสิ่งอู່หยาบก็ขวางข้าไม่ได้"

จวบจนมองไม่เห็นเงาร่างของเซ่าหมิงยวนแล้ว เจียวเจาถึงยอม ขึ้นเรือไป

เรือลำน้อยเคลื่อนห่างจากฝั่งที่ละน้อยที่ละนิด...

กลางท้องน้ำเรียบสงบ ไม่รู้เพราะเหตุใดแทบไม่เห็นเรือผ่านไปผ่านมา

เจียวเจายืนอยู่ตรงหัวเรือ เพียงรู้สึกว่ายาลมจากแม่น้ำเย็นเฉียบ จับกระดูก

ต้องมองดูคนผู้นั้นไปบุกเดี่ยวเข้าถ้ำเสือแดนมังกรต่อหน้าต่อตา จะบอกว่าไม่เป็นห่วงคงเป็นคำเท็จ ทว่าจะเป็นห่วงสักเพียงใด นางก็รั้งเอาไว้ไม่ได้

บุรุษของนางคือพญาอินทรี นางไม่อาจเป็นคนที่หักปากของเขาผู้นี้
"คุณหนูสาม ด้านนอกหนาวนะขอรับ เข้าไปข้างในเถอะ"

เฉียวเจาหันหน้าไปมองเงินกวงแล้วคลี่ยิ้ม ค่อยเบนสายตากลับไป
ยังทิศทางที่เรือแล่นจากมา "ใกล้เข้าฤดูหนาวเต็มที แม้แต่ทางนี้อากาศ
ยังเริ่มเย็นลง เมืองหลวงตอนนี้คงต้องสวมเสื้อสองชั้นกันแล้วกระมัง"

ตอนออกเดินทางมาเหอชื่อมารดาของนางตั้งครรภ์แล้ว เวลานี้
น่าจะเห็นครรภ์ได้ชัดเจน ไม่รู้ว่าแพ้ท้องหรือไม่ หากนางอยู่ใกล้ๆ ยัง
ต้มยาช่วยเจริญอาหารให้ท่านแม่ได้บรรเทาอาการเล็กๆ น้อยๆ บัดนี้
ห่างไกลกันนับพันลี้ คงได้แต่คิดถึงคะนึ่งหาอยู่ไนใจ

ยังมีท่านพ่อที่เคารพ ท่านน่าจะตั้งตารอคอยบุตรในครรภ์ของ
ท่านแม่อย่างมากกระมัง

เฉียวเจาคิดไปเช่นนี้แล้วรอยยิ้มน้อยๆ ก็ปรากฏขึ้นตรงมุมปากอย่าง
ห้ามไม่อยู่

เงินกวงเห็นนางยิ้มนิ่งเฉยก็เลยหมุนกายกลับเข้าไปในตัวเรือ
ไม่นานนักเขาเดินถือเสื้อคลุมตัวหนึ่งออกมาคลุมบนตัวเฉียวเจา ใบหู
แดงเรื่อๆ กล่าวว่า "คุณหนูสาม โดนความเย็นเข้าจะยุ่งยากนะขอรับ"

ถ้าบิงลวี่อยู่ด้วยก็คงดี หรือว่าบุรุษอกสามศอกอย่างข้ายังต้อง
ทำหน้าที่สาวใช้ควบคู่ไปด้วย

เฉียวเจาถึงความคิดคืบมา นางกระชับเสื้อคลุมให้แน่นขึ้นพลาง
กล่าวยิ้มๆ "ข้างนอกอากาศปลอดโปร่งกว่า เงินกวง เจ้าอยากกลับเมืองหลวง
หรือยัง"

เงินกวงเผยรอยยิ้ม "ข้าอยู่กับท่านแม่ทัพที่แดนเหนือมานาน จริงๆ แล้ว
ไม่รู้สึกผูกพันกับเมืองหลวงเท่าไรนัก แต่ถึงอย่างไรก็ยังดีกว่าที่นี่ ชาวต้าเจี๋ย

"นั่นสิ มาแล้วถึงได้รู้ทางแดนใต้เห็นความคาดหมายไปมากจริงๆ"
น้ำเสียงของเจียวเจาแฝงความสะทกสะทอนใจ

เงินทอนยื่นตัวตรงกะทันหันด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เขาลดส้อมเสียงลง
กล่าว "คุณหนูสาม ท่านดูคนที่ยืนอยู่ตรงหัวเรือลำโน้นสิ คูนๆ ตามูบยุ่ง
ใช่หรือไม่ขอรับ"

505

เจียวเจามองไปทางที่เงินกวงซึ่บอก เห็นเรือเล็กลำหนึ่งแล่นตรงมา
หาพวกนาง บุรุษชุดดำผู้หนึ่งยื่นเอามือไพล่หลังที่หัวเรือ ชายเสื้อเขา
พลิ้วไสวตามแรงลม

เพราะว่าบุรุษชุดดำหันหลังให้แสง บันดาลให้ใบหน้าของเขา
เลือนรางไม่ชัดเจน ถึงกระนั้นเจียวเจาเห็นแวบเดียวก็จดจำได้

ผู้มาเยือนคือเจียงหย่วนเฉาอย่างไร้ข้อกังขา

เรือที่อยู่เบื้องหน้าเคลื่อนมาใกล้ขึ้นทุกที เงินกวงรู้ว่าเป็นเจียงหย่วนเฉา
แล้วเช่นกัน เขาอ้าปากค้างอย่างตื่นตะลึง จากนั้นรีบหลบตาลงซ่อน
ความรู้สึกไว้

เจียงหย่วนเฉาเบนสายตาไปมองเจียวเจา มุมปากประดับรอยยิ้ม
คันทา

เจียวเจายังคงสวมหน้ากากหนังมนุษย์เอาไว้ นางก้มหน้าลงเหมือนกับ

เด็กหนุ่มขี่ม้าอายอ่อนต่อโลก

เจียงหยวนเฉาหัวร่อเบาๆ ช่วงเวลาที่เรือสองลำแล่นสวนกัน เขาพลัน
โผนกายกระโดดข้ามไปบนเรือของเจียวเจา

ตัวเรือโคลงเคลงไปมา พาให้ร่างผอมบางของเด็กสาวชวนเซตาม
ชายหนุ่มซึ่งทิ้งตัวลงข้างๆ ยื่นมือหนึ่งประคองนางไว้

เงินกวงเห็นดังนั้นก็โกรธจัด เขาลงมือจู่โจมทันใด

ราวกับเจียงหยวนเฉาไม่ประหลาดใจแม้แต่น้อย เขาเริ่มประมือกับ
เงินกวง

เดิมทีเรือลำนี้ก็ไม่ใหญ่นัก พื้นเรือที่คับแคบโยกไหวอย่างรุนแรง
ระหว่างที่ทั้งสองต่อสู้กัน

เจียวเจาเกาะกราบเรือทรงตัวไว้ นางมองดูบุรุษสองคนประลองฝีมือ
กันอยู่ด้านข้าง

เงินกวงเป็นองครักษ์ที่ผ่านการอบรมบ่มเพาะจากเซาหมิงยวน
ย่อมมีวิชายุทธ์ไม่เลว

ฝ่ายเจียงหยวนเฉาเป็นบุตรบุญธรรมที่เจียงถึงผู้บัญชาการ
กององครักษ์จินหลินตั้งความหวังไว้มากที่สุด จึงได้รับการถ่ายทอดยุทธ์
ประจำตัวบิดาบุญธรรมมาอย่างเต็มที่

พวกเขาปะทะกันไปสับกว่ากระบวนท่า เงินกวงค่อยๆ ตกเป็นรอง
แล้วในเวลานี้เองบนเรือที่เจียงหยวนเฉานั่งมาลำนั้นมีชายหนุ่ม
เดินออกมาจากด้านในอีกคนหนึ่ง

เขายืนถามอย่างรุนแรง "ได้เท่า ทำนมืออะไรจะสั่งให้ข้าทำหรือไม่"

เจียงหยวนเฉาอมยิ้มตรงมุมปาก ระหว่างที่ผลัดกันรุกผลัดกันรับ
กับเงินกวง เขาขยี้หงะเหลือบตามองเจียวเจาปราดหนึ่ง กล่าวเสียง

เรียบเรียงขึ้นว่า "พาคณชายน้อยผู้นี้ไปที่เรือเรา"

เงินกวงไต่ยืนแล้วร้อนใจเป็นการใหญ่ เขาพูดตะคอก "เจ้ากลั้วรี!"

เงินกวงคิดจะไปขัดขวาง แต่เจียงหย่วนเฉาหน่วงเหนี่ยวเขาไว้ได้
อย่างคล่องแคล่วฉับไว

"น้อมรับคำสั่ง" เจียงเฮ่อชานรับสั่งทันที แล้วกระโจนตัวไปบนเรือของ
เฉียวเจาโดยไม่รอช้า

ชั่วพริบตาที่เขากระโดดข้ามมา ฝ่าเท้ายังไม่ทันแตะพื้น เฉียวเจา
ก็ง้างเท้าถีบออกไปด้วยเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีอยู่

เจียงเฮ่อหล่นลงแม่น้ำดังตูมใหญ่จนน้ำสาตกระเซ็นขึ้นมาโดน
เจียงหย่วนเฉากับเงินกวงทั้งคู่

เจียงหย่วนเฉาสูบน้ำบนใบหน้าออก มุมปากไม่หลงเหลือรอยยิ้ม
ให้เห็นอีกต่อไป เขาพูดอย่างโกรธเกรี้ยว "เจียงเฮ่อ เจ้าปัญญาที่ไปถึงเพียงใด
กันแน่"

เจ้าคนโง่เง่าผู้นี้ออกมาจากห้องเรือก็เพื่อสร้างความอับอายให้เขา
ในหรือไม่

เงินกวงฉีกยิ้มจนแก้มปริพร้อมกับยกนิ้วโป้งให้เฉียวเจา เขาสบ
ช่องเจียงหย่วนเฉาบันดาลโทสะรุกเข้าโจมตี

เจียงเฮ่อซึ่งตกลงไปในน้ำตื่นตระหนกกระแสน้ำซัดชีวิต เขาร้องตะโกน
อย่างน่าเวทนา "ได้เท่า! ข้าว่าอย่าเป็น..."

เจียงหย่วนเฉาโกรธจนควันออกหู ยากจะรักษาท่าทางสุภาพสง่างาม
เป็นนิจต่อหน้าพวกเฉียวเจาไว้ได้ เขาตวาดด้วยสีหน้าบูดบึ้ง "โฉนเจ้า
ไม่ตายไปเสีย!"

เจียงหย่วนเฉาก่นคำพาลงโน้มน้าวไปจุดเจียงเฮ่อ แต่มีหรือเงินกวง

จะเปิดโอกาสให้ เขาตามเข้าไปโรมรันพันตูไว้ทันวัน

สุดท้ายเจียงหย่วนเฉาโดนไล่ต้อนจนหมดหนทาง จำต้องกระโดดลงจากเรือไปลากตัวเจียงเฮ่อโยนขึ้นเรือของพวกตนเหมือนสุกรตายตัวหนึ่ง แล้วค่อยปีนตามขึ้นไป ตัวเขาเปียกม้อล่อคมม้อแล่กอย่างสิ้นท่ามาก

เงินกงเปล่งเสียงหัวเราะดังๆ

ทันใดนั้นเจียงหย่วนเฉาล้วงมือเข้าแขนเสื้อหีบเกาทัณฑ์แขนเสื้อ* ออกมาเล็งตรงไปที่เฉียวเจา

เสียงหัวเราะของเงินกงเงียบหายไปกะทันหัน

เจียงเฮ่อเห็นดังนั้นก็ลูกลนล้วงเกาทัณฑ์แขนเสื้อออกมาเล็งที่เฉียวเจาคุงเดียวกัน เขานึกในใจ เมื่อครูนี้น้ำชาหยหน้าเกินไป ข้าต้องทำคุณไถ่โทษ!

มุมปากของเจียงหย่วนเฉากระตุกกริกๆ เขาพูดอย่างโมโห "เล็งไปที่อีกคนหนึ่งสิ!"

เพราะอะไรตอนนั้นข้าถึงได้คิดสั้น พาเจ้าหน้าที่มาด้วยนะ

"อ้อ!" เจียงเฮ่อแหม่แหม่ในบัดดล รีบเร่งปรับทิศทางเล็งเกาทัณฑ์ไปที่เงินกง

สีหน้าของเงินกงปราศจากอารมณ์ใด เขาดึงตัวเฉียวเจาไปไว้ข้างหลัง เอ่ยถามเสียงเย็นๆ ว่า "พวกเจ้าเป็นใคร คิดจะทำอย่างไร"

ยามนี้เขากับคุณหนูสามล้นแปลงโฉมอยู่ เจียงหย่วนเฉาเป็นสุนัขบ้าไปแล้วหรือถึงกัคนไม่เลือก

เจียงหย่วนเฉาไม่ตอบคำถามของเงินกง เขาเพ่งมองเฉียวเจานิ่งๆ เหยียดมุมปากขึ้นเล็กน้อยเอ่ยถาม "น้องชายยังจำข้าได้หรือไม่"

* เกาทัณฑ์แขนเสื้อ เป็นอาวุธลับชนิดหนึ่งในสมัยโบราณ ปกติจะถูกซ่อนไว้ในแขนเสื้อจึงได้ชื่อดังกล่าว

เฉียวเจาเงยหน้าขึ้นสบตากับบุรุษร่างสูงใหญ่บนเรือฝั่งตรงข้าม
รอยแย้หยอกในดวงตาก็ฝ่ายทำให้นางใจหายวาบ

เจียงหย่วนเฉาจดจำซ้ำได้!

เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นในหัว เฉียวเจาเ้ม้มมุปากเบาๆ ที่หนึ่ง
ก่อนกล่าวว่าเสียงเอื่อยเอื่อย "มิกล้าลิมเลือน"

เขาได้ยินคำนี้แล้วหัวร่อลั่น มาตรว่าจะเปียกโชกไปทั้งกายก็ไม่อาจ
กลบความมีสง่าราศีแต่กำเนิดของชายหนุ่มไว้ได้ เจียงหย่วนเฉากล่าว
เสียงดังกังวาน "คุณหนูหลี ไม่ได้พบกันนาน"

เฉียวเจาคิดไม่ออกในชั่วขณะว่าเขาจำนางได้เช่นไร แต่ในเมื่อ
ถูกจับได้แล้ว ทำปิตๆ บังๆ ต่อไปมีแต่จะเป็นที่ตลกขบขันของผู้อื่น
ด้วยเหตุนี้นางจึงผลิยิ้มบางๆ สายตาจับอยู่ที่เกาทัณฑ์แขนเสื้อในมือเขา
ซึ่งเล็งตรงมาที่ตน "ไม่ได้พบกันนาน นับวันได้เท่าเจียงยิ่งทำให้ซ้ำ
ประหลาดใจมากขึ้นแล้ว"

เจียงหย่วนเฉาควงเกาทัณฑ์ในมือ ดัดกายขึ้นจากพื้นดูจอินทรียกษ์
สยายปีกถลาร่อนลงบนเรือของเฉียวเจาอีกครา

เงินกวงจ้องเขาเขม็งอย่างตื่นตัวระวังภัย "ได้เท่าเจียง ในเมื่อท่าน
จดจำได้ว่าเป็นคุณหนูหลี เหตุใดต้องสร้างความลำบากใจให้พวกข้า"

เจียงหย่วนเฉาหัวเราะเบาๆ "เจ้าพุดผิดแล้ว ข้ามิได้คิดจะสร้าง
ความลำบากใจให้คุณหนูหลี"

"แล้วท่านมีจุดประสงค์ใดกัน"

เจียงหย่วนเฉาชายตามองไปทางด้านในเรืออย่างเฉยชา กล่าวด้วย
น้ำเสียงไม่เร็วไม่ช้า "ข้าแค่คิดจะพาคนผู้หนึ่งไป"

เงินกวงหน้าเปลี่ยนสีทันใด เขาพุดเสียงกระด้างขึ้นว่า "ข้าไม่เข้าใจ"

ความหมายของได้เท่าเจียง"

เจียงหยวนเฉายิ้มน้อยๆ "เจ้าไม่ต้องเข้าใจ คุณหนูหลี่เข้าใจก็พอแล้ว"

เจียวเจาเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย "ท่านจะพาผู้ตรวจการสิ่งไปหรือ"

เจียงหยวนเฉาแยมปากยิ้ม "ข้ารู้อยู่แล้วว่าคุณหนูหลี่เป็นคนฉลาด
ปราดเปรื่อง"

สายตาของเจียวเจาจับจ้องที่บุรุษตรงหน้าอย่างไม่คลาดคลา นาง
รู้สึกไม่ว้าวุ่นว่าพบกันหนนี้อีกฝ่ายมีที่ใดไม่เหมือนเดิมแล้ว

ท่าทีที่เขาแสดงต่อข้าไม่เหมือนเดิม...

ในกาลก่อนเจียงหยวนเฉาเห็นนางเป็นแม่นางน้อยที่น่าสนใจผู้หนึ่ง
ถึงขั้นโอนอ่อนผ่อนปรนให้เป็นพิเศษผิดจากผู้อื่นอยู่หลายส่วน เพราะว่า
นางมีส่วนละม้ายคล้ายคลึงกับ 'หญิงในดวงใจ' ของเขา

ทว่าครั้งนั้นนางแลเห็นเพียงความเย็นชาเฉยเมยบนใบหน้าระดับรอยยิ้ม
ที่ไม่แผ่ไปถึงดวงตา รวากับว่าขอเพียงนางพูดคำเดียวว่า 'ไม่' เขาก็จะ
ยิงเกาทัณฑ์แซนเสื้อในมือมาคร่าชีวิตนางโดยไม่ยั้งไมตรีแม้แต่หนึ่งนิด

เจียวเจาเด็ดดาลอยู่ในใจ

ตอนนางยังเป็นเจียวเจา สามีของนางยิงธนูใส่นางดอกหนึ่งทำให้
นางล้มตาศี้นมาก็กลายเป็นหลี่เจา

บัดนี้คนที่ยืนอยู่เบื้องหน้านางผู้นี้ คนที่เคยบอกนางเองกับปากว่ามี
จิตปฏิพัทธ์ต่อเจียวเจาก็เตรียมพร้อมจะยิงเกาทัณฑ์ใส่นางได้ทุกเมื่ออีกแล้ว

ชาติก่อนนางต้องขุดหลุมศพบรรพบุรุษของเฉาจันทรา* เป็นแน่แท้

* เฉาจันทรา หรือเทพจันทรา เป็นเทพองค์หนึ่งในลัทธิเต๋า มีหน้าที่ผูกด้วยแดงไว้ที่ข้อเท้าของชายหญิง
ที่สมควรครองคู่กันตามดวงชะตา มักปรากฏตัวในรูปชายชรามีหนวดเครายาว ผมขาวโพลน ใบหน้าแดงเรื่อ
คล้ายคนดื่มสุรา มือซ้ายถือสมุดรายชื่อที่เรียกว่า 'บันทึกบุพเพสันนิวาส' เหตุที่ชื่อเฉาจันทราเพราะในตำนาน
เล่าว่ามีคนเห็นเทพองค์นี้เปิดบัญชีรายชื่ออยู่ใต้แสงจันทร์

ถึงแม่ไฟโทะสะลูกโชนตรงกลางอก แต่เฉียวเจาไม่แสดงออกทาง
สีหน้าดูเก่า นางเอ่ยถามเสียงราบเรียบ "ขอถามว่าเพราะอะไรได้หรือไม่"

เจียงหยวนเฉาหูนี้ชี้ขวางทาบริมฝีปาก โคลงศีรษะยี้มๆ แล้วกล่าว
"เด็กสาวที่ฉลาดเฉลียวไม่พึงถามว่าเพราะอะไรนะ"

นางขยับมือเพียงนิด เขาก็กล่าวขึ้นอีก "แล้วก็ไม่มีทางถือชนไก่
ต่างธงคำสั่ง* ด้วย"

เฉียวเจาเป็นคนชาญฉลาดชั้นใด นางได้ยินถ้อยคำนี้ก็เข้าใจ
ความหมายของเขาทันที

เขากำลังตักเตือนว่าห้ามหยิบป้ายคำสั่งอักษรฟ้าของกององครักษ์
จินหลินที่เจียงถ้งมอบให้นางมาออกคำสั่งกับเขา

หากที่น่าขันที่สุดคือป้ายคำสั่งป้ายนั้นเขาเป็นคนมอบให้แก่นางเอง
กับมือ

"ได้ทำเจียงเหียนว่านั่นเป็นชนไก่?" เฉียวเจาโกรธเหลือทนแล้วจริงๆ
นางถามขึ้นคำหนึ่งห้วนๆ

เงินกวงกับเจียงเฮ่อล้วนฟังคำสนทนาของทั้งคู่ไม่รู้เรื่อง ทั้งสอง
ต่างมองหน้ากันเลิกล้ออย่างช่วยไม่ได้

ยามพวกเขาสบตากันเพิ่งฉุกคิดขึ้นได้ว่าขณะนี้ป็นศัตรูกัน จึง
เบนสายตาออกอย่างขุ่นเคืองพร้อมกันอีก

เจียงหยวนเฉายกยี้มมองเด็กสาวที่ตัวสูงไม่ถึงหัวไหล่ตน เอ่ยถาม
อย่างใจเย็น "คุณหนูหลืออยากให้ข้าเห็นว่ามันเป็นคืออะไรเล่า"

* ถือชนไก่ต่างธงคำสั่ง เป็นสำนวน หมายถึงการถืออภิสิทธิ์ออกคำสั่งพรั่เพื่อ

506

ลมกลางแม่น้ำเย็นเยือกเสียดกระดูก เรือนกายของเด็กสาวผอมบาง
ประหนึ่งว่าจะถูกลมหอบไปได้ทุกเวลา

เฉียวเจา ยกคิ้วพลงหัวเราะเสียงแผ่วเบา "มันคืออะไรกันแน่นั้น
มิใช่ได้เท่าเจียงเป็นผู้บอกข้าหรือ"

นี่เป็นการถากถางที่เจียงหยวนเฉาพูดจาไร้สำนึก แต่เขากลับหยั่งยิ้ม
อย่างไม่สะอึกสะเทือน "แม่นางน้อยปากคมปากกล้ำดังคาด พวกเรา
อย่าเล่นลั่นตีฝีปากกันเลย วันนี้ข้าต้องพาคนที่อยู่ในเรือลำนี้ไปอย่าง
แน่นอน คุณหนูเหลือใจเปิดทางสะดวกให้ พวกเราก็เจอกันและจากกัน
ด้วยดี มิเช่นนั้น..."

"มิเช่นนั้นจะมีอันใดหรือ" เฉียวเจาถามด้วยสีหน้านิ่งเฉย

เจียงหยวนเฉาพลันยื่นมือไปจับปลายคางแหลมเล็กของนางเอาไว้
"ไม่กลัวข้าถึงเพียงนี้หรือ"

กวนจวินโหวไม่อยู่ตรงนี้ เขากับเจียงเฮ้อสองคนจัดการองค์กร
ของกวนจวินโหวคนเดียวได้อย่างสบายมือ แม้นางน้อยผู้นี้ไปเอาความ
มั่นใจมาจากที่ใดกันแน่ ถึงประจันหน้ากับเขาได้อย่างเยือกเย็นเช่นนี้

หรือจะบอกว่านางมีนิสัยอย่างนี้เอง ไม่ว่าเผชิญหน้ากับสถานการณ์
แบบใดล้วนรับมือได้อย่างสุขุม...

เจียงหยวนเฉาใจลอยไปครู่หนึ่ง ภาพเงาร่างอ่อนแออันสลายหนึ่ง
วบผ่านเข้ามาในห้วงความคิด

"ปล่อยมือเสีย" เงินกวซัดฝ่ามือจู่โจมอย่างรวดเร็ว

เจียงหยวนเฉาตวัดสายตาตามองเขาด้วยแววตาคมกริบดุจใบมีด
พลางร้องทวาดเสียงห้วน "หรือเจ้าอยากเห็นข้ายิงเกาทัณฑ์ใส่คุณหนูหลิ!"

เงินกวชะงักกึก พอได้ประมือกันเมื่อครู่นี้ เขาประจักษ์ได้ว่าตนมิใช่
คู่ต่อสู้ของเจียงหยวนเฉา

หากมีเจียงหยวนเฉาผู้เดียว เขาจะเสี่ยงชีวิตยอมตายพร้อมกันก็
ไม่เป็นไร ทว่าขณะนี้อีกฝ่ายมีมากกว่าหนึ่งคน แม้ว่าจะโหดเขาไปสักนิด
แต่ดีชั่วก็เป็นคนผู้หนึ่งก็เพียงพอจะจัดการคุณหนูหลิที่อ่อนแอไร้ทางสู้
ได้แล้ว

ท่านแม่ทัพมอบหมายหน้าที่สำคัญให้เขา แล้วเขาจะปล่อยให้ชีวิต
ของนางตกอยู่ในอันตรายเพราะอารมณ์ชั่ววูบได้อย่างไรเล่า

เงินกวไม่กล้าลงมือไปชั่วขณะดังคำกล่าวขำขันมุสิกเกรงภาชนะแตก*
เขาเพียงแต่เบิกตากว้างมองเจียงหยวนเฉาเขม็ง หากว่าสายตาสังหารคนได้
เจ้าคนหน้าเนื้อใจเสือตรงหน้าคงมีรูปพรุนทั่วร่างไปแล้ว

เฉียวเจาขยับมือที่ทิ้งห้อยอยู่ข้างลำตัวพลางกล่าวด้วยสีหน้าไม่บ่งบอก

* ขว้างมุสิกเกรงภาชนะแตก เป็นสำนวน หมายถึงคิดจะโจมตีคนชั่วแต่ก็กลัวจะทำให้ร้ายถูกคนดี หรือหวังหน้า
พระงหลังจนไม่กล้าทำอะไร เจกเช่นจะใช้สิ่งของขว้างปาใส่หนู แต่กลัวจะปาไปถูกข้าวของอันจนเสียหาย

อารมณ์ใด "กลัวหรือไม่กลัวก็ไม่อาจเปลี่ยนใจได้ทำเจียงได้มิใช่หรือ"

เจียงหยวนเฉาเปล่งเสียงหัวเราะเบาๆ "จริงของท่าน"

เขามองนางด้วยสายตาที่แฝงแววอ่อนโยนไว้เลือนราง

ทั้งที่เป็นเด็กสาวที่ตัวสูงไม่ถึงหัวไหล่เขา เหตุใดถึงสิ้นคณอนจิตใจ
เขาได้อยู่รำไป เขาคงจะป่วยเสียแล้ว

คนผู้นั้นจากไปเขาถึงตระหนักได้จับพินิจว่าความคิดถึงนั้นฝังลึก
ลงกลางใจแต่แรก ทำให้เขามองหาเงาของนางจากตัวสตรีอื่นอย่างหำใจ
ไม่อยู่

เขาปล่อยปลายคางเด็กสาว และยกมือขึ้นลูบเรือนผมสลวยของนาง
"ข้าต้องพาตัวได้เท่าที่อยู่ข้างในผู้นั้นไปแน่ ท่านเป็นเด็กดีว่าง่ายๆ ข้าก็จะ
ไม่สร้างความลำบากใจให้ เช่นนี้ดีหรือไม่"

เฉียวเฉาเ้มปากไม่เปล่งวาจา

เจียงหยวนเฉาเ้มปากยิ้ม "ถ้าอย่างนั้นข้าจะถือว่าท่านตอบตกลงแล้ว"

ชายหนุ่มหนุ่มกายออกเดินไปทางท้องเรือ เขาเป็นคนร่างสูงเลย
จำเป็นต้องก้มตัวถึงจะก้าวเข้าไปข้างในได้

ชั่วพริบตาที่เขาก้มตัวลงนี้เอง เฉียวเฉาหุบขวดกระเบื้องขนาดเล็ก
เท่าฝ่ามือออกมาตึงจุปิดออก เล็งไปที่แผ่นหลังของเขาแล้วสอดสิ่งที่อยู่
ในนั้นออกไปอย่างว่องไว

ประตูท้องเรือคับแคบ อีกทั้งนางเลือกจังหวะได้พอดีพอดี ต่อให้
เจียงหยวนเฉารับรู้ถึงความผิดปกติได้แล้วรีบเบี่ยงตัวหลบ แต่ของเหลวใสๆ
ยังคงเประอะติดตามเนื้อตัวด้านหนึ่ง

ชั่วอึดใจนั้นร่างกายครึ่งซีกนั้นราวกับโดนไฟร้อนแรงแผดเผา เขา
มองเห็นใบหน้าปราศจากความรู้สึกของเด็กสาวในเปลวเพลิงได้ชัดเจนตา

ความรู้สึกแสบร้อนทำให้เจ็บปวดแทบขาดใจ เจียงหยวนเฉาพุ่งตัว
กระโจนลงน้ำโดยไม่สนใจสิ่งอื่นใดอีก

น้ำในแม่น้ำฤดูนี้เย็นจัดจนเข้ากระดูก กระนั้นยังคงไม่อาจบรรเทา
อาการแสบร้อนทั่วสรรพางค์กายของคนที่ตั้งนพละ่านๆ อยู่กลางสายน้ำได้

"ได้เท่า! ได้เท่า..." เจียงเฮ่อที่เกาะกราบเรืออยู่แทบจำให้ออกมา
"ท่านต้องตั้งใจไว้ให้ได้นะขอรับ ข้าว่าอย่าไม่เป็น ช่วยท่านไม่ได้"

เขาทำท่าคล้ายนึกอะไรขึ้นได้ จึงจับกราบเรือไว้พร้อมกับมองเงินกง
ด้วยแวตาวาดหวัง "เจ้าว่าอย่าเป็นกระมัง"

เงินกงแค้นหัวเราะ "เป็นแน่นอน แต่ข้าไม่ช่วยเขา"

ทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน เจ้าหน้าใ้ผู้้นคิดอะไรอยู่นะ

เฉียวเจาเย็นอยู่ที่ริมเรือมองคนที่กระเสือกกระสนอยู่ในน้ำนิ่งๆ
สายตาของนางพลันปะทะเข้ากับดวงตาแดงกำของเขา

"ท่านสาดอะไรใส่ตัวข้า" เจียงหยวนเฉาส่งเสียงถามอย่างยากลำบาก

เฉียวเจาเหี้ยมดุมปากแล้วดึงสายตากลับ พุดด้วยสຸ້มเสียง
เรียบเฉย "เงินกง พวกเราไปเถอะ"

"ขอรับ" เงินกงออกแรงพายเรือ

เมื่อเรือลอยห่างออกมาเรื่อยๆ เงินกงอดเหลียวหลังไปไม่ได้ เห็น
เจียงเฮ่อหมอบอยู่ตรงแคมเรือไกลๆ มองดูเจียงหยวนเฉาที่ตะเกียกตะกาย
อยู่ในน้ำพลางถ่มมือไปมา สุดท้ายยหียบคันเบ็ดตกปลาเหวี่ยงเบ็ดลงไป
เกี่ยวผมของเจียงหยวนเฉาไว้ได้

เงินกงทนดูไม่ไหว กระตุกมูมปากขึ้นหันหน้ากลับมาเห็นเฉียวเจา
ที่ไม่แม้แต่จะเหลียวไปมองอยู่จนแล้วจนรอด ในใจเขาเกิดความรู้สึก
เลื่อมใสหรือสะท้อนใจกับบอกไม่ถูก ทำยที่สຸດจึงถอนใจแล้วกล่าวขึ้น

"คราวนี้เคราะห์ดีที่มีท่าน ไม่อย่างนั้นพวกเราเดินทางมาเมืองผู้ซิงหนนี้ คงต้องคว้าน้ำเหลวแล้ว"

"อย่าเพิ่งพูดเร็วเกินไป รอท่านแม่ทัพของเจ้าตามมาสมทบกับพวกเราแล้วถึงวางใจได้" นางยังกำขวดเปล่าไว้ในมือ คิดไปถึงท่าทางดินรันทรมุ่ยอยู่กลางน้ำของเจียงหยวนเฉาแล้วจิตใจของนางปั่นป่วนไปด้วยความรู้สึกหลายหลากอย่างยิ่ง

กระนั้นนางก็ไม่นึกเสียใจภายหลัง

พวกนางทุ่มเทความคิดจิตใจไปมากมายปานนี้กว่าจะช่วยผู้ตรวจการสิงออกมาได้ ทำให้ความแค้นและหนี้เลือดของสกุลเจียวมีความหวังที่จะได้รับการสะสางแล้ว ใครหน້าไหนกล้าแตะต้องผู้ตรวจการสิง นางจะเอาชีวิตเข้าแลกกับมันผู้นั้น

เจียงหยวนเฉา การที่ท่านตั้งต้นจะพาตัวผู้ตรวจการสิงไปให้ได้นั้น เป็นเพราะอะไรกัน

เจียวจากรุ่นคิดอยู่ในใจ นางเหวี่ยงมือขว้างขวดเปล่าลงไปในแม่น้ำ

ตะวันตกดินสาดแสงกระทบสายน้ำเป็นประกายระยับจับตา เจียงหยวนเฉาป็นขึ้นเรือ ใบหน้าแดงจัดดูเปลวไฟ สองตาแดงก่ำ หัวคิ้วที่ขมวดแน่นกับเหงื่อเม็ดโป้งที่หยดแฉะๆ ลงมาจากหน้าผากล้วนบ่งบอกถึงความเจ็บปวดทรมานของเขาในเวลานี้

"ได้เท่า..."

"หุบปากเสีย!" เจียงหยวนเฉาแผดเสียงตวาด

เจียงเฮ่ยกมือปิดปาก มองผู้เป็นนายตาโตด้วยความห่วงใย

เจียงหยวนเฉาถอดเสื้อตัวนอกออกเปียๆ พอเสื้อเสียดสีกับผิวหนัง

ระหว่างที่ถอด เป็นเหตุให้เขาร้องครางในลำคออย่างห้ามไม่อยู่

เจียงเฮ่อเบิกตากว้างโดยพลัน เขาพูดเสียงหลงว่า "ได้ทำ เนื้อตัวท่านแดงไปหมดเหมือนกุ้งต้มสุกเลยขอรับ"

เจียงหย่วนเงาโกรธจนมือสั่น

เจ้าหน้าที่ผู้นั้นนอกจากช่วยอะไรไม่ได้แล้ว ยังจะพูดจาขี้โมโหเขาให้หกแตกตายอีก หากมิใช่ติดตามเขามานานหลายปี เขาต้องนึกว่าเจ้าหน้าที่นี้เป็นไส้ศึกแล้วจริงๆ

"ได้...ได้ทำ ตรงนี้เป็นตุ่มพองเต็มไปหมดเลย ทำทางสาหัสมาก..."

"หยิบผ้านุ่มๆ มาให้ข้าผืนหนึ่ง" เจียงหย่วนเงาบอกด้วยสีหน้าเฉยเมยประหนึ่งไม่รู้สึกรังเกียจความเจ็บปวด

เจียงเฮ่อกลัวจะจ้องผลุบเข้าไปในท้องเรือ ไม่นานนักก็หยิบผ้าเนื้อนุ่มมาให้

เจียงหย่วนเงาถือผ้าเนื้อนุ่มเช็ดตามจุดที่ขึ้นตุ่มน้ำเบาๆ เขาสูดปากไม่หยุดด้วยความเจ็บ

"คุณหนูหีลีสาดอะไรใส่ท่านขอรับถึงมีพิษสงเพียงนี้!"

เจียงหย่วนเงาไม่เปล่งเสียงตอบ ในหัวสมองเขามีภาพเหตุการณ์ที่พบปะกับเฉียวเจาว่าบผ่านเข้ามาเป็นฉากๆ ดุจโคมม้ามวิ้ง สุดท้ายหยุดค้างอยู่ที่ภาพตอนประสานสายตากับนางซึ่งแปลงโฉมเป็นเด็กหนุ่มเมื่อครู่นี้

เขาชะล้าใจไปแล้วจริงๆ คิดไม่ถึงเลยว่าแม่นางน้อยทำทางอ่อนแอ ปวกเปียกนางนั้นก็ทำร้ายคนได้ หาไม่แล้วด้วยวรยุทธ์ของเขาจะถูกนางทำร้ายอย่างไม่ทันตั้งตัวได้เช่นไร

นางเป็นเด็กสาวใจร้ายผู้หนึ่งโดยแท้!

นัยน์ตาของเจียงหยวนเฉาทอดประกายกร้าววูบหนึ่ง เขาลอบยืมเยาะ
ก็แค่อาศัยว่าเขาปฏิบัติต่อนางผิดจากผู้อื่นอยู่สักหน่อยเท่านั้น

ถึงนางจะคล้ายคลึงคนที่อยู่ในหัวใจของเขาผู้นั้น แต่จะอย่างไรก็
ไม่ใช่คนเดียวกัน

เป็นเขาเองเขาเอง เหตุไฉนยังตั้งความหวังลมๆ แล้งๆ ไม่เลิกราเล่า
หลี่เจา...

เจียงหยวนเฉาพิมพ์สองคำนี้อยู่ในใจแล้วพูดเสียงเบาๆ "พบกัน
คราวหน้า ข้าไม่ละเว้นท่านอย่างแน่นอน"

507

ยามแสงสนธยาทาบาบิวน้ำ เงินกวตั่งเตาไฟเล็ก ๆ ต้มน้ำแกงปลา
อยู่ท้ายเรือ

"คนที่มาเมื่อครู่นี้เป็นใครกัน" ผู้ตรวจการสิงเดินลอดออกจากห้องเรือ
มายืนอยู่ข้างๆ เงินกวแล้วได้ถามขึ้น

เงินกวมองไปทางเฉียวเจา

การสวมหน้ากากหนั่งมนุษย์ไว้นานๆ ทำให้ยึดอัดไม่สบายตัว เฉียวเจา
เลยลอกมันออกเผยรูปโฉมแท้จริง "เขาเป็นคนของกององครักษ์จินหลิน
เจ้าคะ"

นับแต่เห็นว่าเฉียวเจากับเซาหมิงยวนสนิทสนมกันผิดสามัญ อีกทั้ง
รู้ว่านางเป็นสตรี ผู้ตรวจการสิงเริ่มวางตัวห่างเหินกับนางอย่างเห็นได้ชัด
เขาได้ยินคำนี้ก็น้ำเปลี่ยนสีเล็กน้อยก่อนจะแค้นเสียงกล่าวว่า "สุนัขจิ้งจอก
เพื่อกเดียวกัน!" ว่าแล้วก็เดินเอามือโพล่หลังเข้าไปข้างใน

เฉียวเจาไม่ว่าอะไร ก้มหน้าเพ่งสายตามองน้ำแกงปลาที่เดือดปุดๆ ในหม้อพลางขบคิดถึงจุดประสงค์ของเจียงหยวนเฉา

เขาจะพาตัวผู้ตรวจการสิงไป เป็นความประสงค์ของกององครักษ์จินหลิน หรือความต้องการของเขาเอง

ถ้าเป็นความประสงค์ของกององครักษ์จินหลิน เจียงถึงหมายจะใช้ผู้ตรวจการสิงโค่นล้มหลันซาน หรือว่าจะขัดขวางไม่ให้ผู้ตรวจการสิงเข้าเมืองหลวงเพื่อแสดงไมตรีต่อหลันซานนะ

แต่ถ้าเป็นความต้องการของเขาเอง นั่นก็น่าสนใจยิ่งขึ้น นางคิดไม่ออกว่าเขาทำอย่างนี้มีประโยชน์อันใด

"คุณหนูสาม..."

เฉียวเจาหยุดความคิดในหัว ช้อนตาขึ้นมองเงินกง

"ดื่มน้ำแกงปลาขอรับ" เขายื่นน้ำแกงปลาส่งควันกรุ๊ปฯ ขามหนึ่งมาให้พร้อมรอยยิ้ม

นางดื่มคำหนึ่งแล้วทำหน้าเบ้เล็กน้อย

"คุณหนูสาม อร่อยหรือไม่ขอรับ" เงินกงทำสีหน้าเป็นเชิงทวงคำชม

"เจ้ายกไปให้ผู้ตรวจการสิงดื่มหรือยัง" เฉียวเจาถามด้วยสีหน้าเป็นปกติ

เงินกงฉีกปากยิ้ม "ยังขอรับ นี่ข้าต้มปลาเป็นหนแรก อยากให้ท่านช่วยติชมด้วย"

มุมปากของเฉียวเจากระตุกๆ ที่แท้อยากให้นางช่วยติชมหรือนางยังนึกว่าเขาขวยโอกาสเอาคืนเสียอีก

"คุณหนูสาม?"

เฉียวเจาองเขาอย่างพิลึกก่อนกล่าวทอดถอนใจ "ข้าไม่มีความเห็น

อื่นใด แต่คราวหน้าจะขอเกล็ดปลาออกได้หรือไม่"

เงินกวงอึ้งจั้นไปเล็กน้อย จากนั้นตีศีรษะตนเองทีหนึ่งเป็นเชิงแจ่มแจ้ง
ในบัดดล "ข้าว่าแล้วเสียว่าลืมอะไรไปอย่างหนึ่ง ที่แท้ลืมขอเกล็ด
นั่นเอง"

เขากล่าวจบแล้วทำหน้าม่อยพลางชำเลื่องมองไปทางท้องเรืออย่าง
ยุ่งยากใจ

เฉียวเจาพูดเรียบๆ "ยกเข้าไปเถอะ เกล็ดปลาบำรุงสุขภาพได้"

เงินกวงถึงระบายนมหายใจเฮือกหนึ่งพลางยกน้ำแกงปลาไปให้
ผู้ตรวจการสิง

ลำนํ้ายามรัตติกาลหนาวเหน็บมากขึ้น กระทั่งดวงดาวเต็มผืนนภา
ยังเปล่งประกายเย็นยะเยือก ตอนอาหารเย็นเงินกวงดื่มน้ำแกงปลาไปมาก
ถึงกลางดึกเขาก็เดินลอดออกจากท้องเรือมาจัดการธุระส่วนตัว

เขาเพิ่งคลายสายคาดเอวออก จู่ๆ รู้สึกได้ว่าไม่ค่อยชอบมาพากล
จึงรีบรัดสายคาดเอวดังเดิมแล้วกลับเข้าไปข้างในเรือ

เฉียวเจาที่ลืมสะลือได้ยินเสียงปลุกอย่างเร่งเร้าของเงินกวง
"คุณหนูสาม ตื่นเร็วเข้าขอรับ"

นางลูกพรอดขึ้นนั่ง เดิมทีนางเข้านอนทั้งอารมณ์ชุดเดิมอยู่แล้ว
ขณะนี้เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น นางก้าวฉับๆ ออกไปทันทีแล้วถามเสียงเบา
"มีอะไรหรือ"

"ท่านดูข้างหน้าโน้นสิขอรับ" เงินกวงเอ่ยบอก

นางอาศัยแสงจันทร์สุกสกาวกับแสงดาวเคลื่อนฟ้าแลมองไปทาง
เบื้องหน้า

เหนือพื้นน้ำกว้างไกลสุดลูกหูลูกตาในม่านราตรี เรือเล็กหลายลำ

เคลื่อนตัวเข้ามาหาพวกนางอย่างเงิบเงียบดูสัตว์ป่าอันตราย

เรือเหล่านั้นล้วนมีขนาดไม่ใหญ่เริ่มกระจายตัวกันเป็นวงโอบล้อมไว้ สักดักันทิศทางที่เรือของพวกเจียวเจาจะหลบหนีได้

"คุณหนูสาม เรือพวกนี้น่าจะมุ่งหน้ามาหาพวกเรา" สัมผัสเสียงของ เงินกวงแข็งกร้าว เขาตอบกำมือเป็นหมัดแน่น

"หรือว่าเป็นคนของเจียงหยวนเฉา" เจียวเจาถึงเจียงหยวนเฉา เป็นคนแรก

"ไม่กระมังขอรับ เจียงหยวนเฉาถูกท่านทำร้ายไปแล้ว ยังตามอยู่ข้างหลังพวกเราชัดๆ" เงินกวงเพ่งสายตามองเรือที่เข้ามาใกล้ขึ้นๆ แล้วทำสีหน้าดุติ้น "จะเป็นใครก็ช่าง แต่ต้องมาหาเรื่องพวกเราเป็นแน่"

เขาก็มหันามองเจียวเจาจริงๆ พร้อมกับพูดอย่างชิงชัง "คุณหนูสาม ข้าไม่รู้ว่าวันนี้ยังจะคุ้มครองท่านให้หนีรอดไปได้อย่างปลอดภัยหรือไม่ แต่ท่านวางใจได้ ถ้าพวกนั้นคิดจะทำร้ายท่าน ต้องข้ามศพข้าไปก่อน"

"เป้าหมายของพวกเขามิใช่ข้า ทว่าเป็นผู้ตรวจการสิง"

เงินกวงคิดถึงคำสั่งกำชับของเซาหมิงยวน เขาพูดเสียงห้วนว่า "เช่นนั้นก็มีอบผู้ตรวจการสิงให้พวกเขา"

สำหรับท่านแม่ทัพแล้ว ผู้ตรวจการสิงร้อยคนก็ไม่สำคัญเท่ากับ คุณหนูสามคนเดียว

ผู้ตรวจการสิงตกอยู่ในมือคนอื่นอย่างมากการเดินทางมาคราวนี้ ก็เสียแรงเปล่าเท่านั้น แต่ถ้าคุณหนูสามมีอันเป็นไป นั่นต่างหากที่เอาชีวิตของท่านแม่ทัพได้

เงินกวงกระจ่างแจ้งในจุดนี้ดีและจดจำคำสั่งกำชับของเซาหมิงยวน ได้แม่นยำ สีหน้าเขาทอแวเด็ดเดี่ยว

"เทียบฝั่ง" เฉี่ยวเจากล่าวเสียงกระด้าง

เงินกวงนึ่งซึ่งไป "คุณหนูสาม?"

"ข้าบอกให้เทียบฝั่ง" เฉี่ยวเจาชี้เอียงๆ ไปทางเบื้องหลัง ดวงตาของนาง เปล่งประกายวาววามกลางความมืดมิด "ทางนั้นเป็นป่า พวกเราสละเรือ เข้าไปซ่อนตัวในนั้น อาจจะหนีพ้นก็ได้"

ไม่ได้ยินจนถึงเอือกสุดท้าย นางไม่มีวันยอมรับชะตากรรมหรือ

ทันทีที่โดนปิดล้อมทุกด้าน หากทั้งสามอยู่กลางน้ำก็จะจมนมหมดทางหนีได้แต่นั่งรอให้จับแล้ว แต่หากไปที่ป่าทึบในเวลาค่ำมืดดึกดื่น เช่นนี้อาจหาที่เหมาะๆ หลบซ่อนจนหนีรอดจากคนพวกนั้นก็เป็นที่

เงินกวงซึ่งใจเล็กน้อยก็พยักหน้า "ได้ คุณหนูสามรอสักครู่ ข้าไปตามผู้ตรวจการสิ่ง"

เฉี่ยวเจาใช้เวลาระหว่างที่เข้าไปเรียกผู้ตรวจการสิ่งรีบเร่งหยิบห่อผ้า ที่วางไว้ข้างหมอนมา นางนั่งคิดแล้วเอาค้อนเหล็กกะทัดรัดคันนั้นออกมา สะพายหลังแล้วยังลูบๆ มีดสั้นในอกเสื้อถึงอุ้งใจขึ้นบ้าง จากนั้นสาวเท้า เร็วรีออกไป

พวกนางสละเรือขึ้นฝั่งแล้วหนีเข้าไปในป่า

ร่างกายของผู้ตรวจการสิ่งยังไม่แข็งแรงเป็นปกติ ข้าถูกปลุกให้ ตื่นกลางดึก ใบหน้าเขาซีดขาวราวกระดาษ วิ่งตามเฉี่ยวเจากับเงินกวง ไปครู่เดียวก็เริ่มหอบหายใจแฮกๆ

เงินกวงหยุดฝีเท้า ภายในป่าที่มีดสนิทดุจน้ำหมึกเพียงได้ยินเสียง ของเขาที่เย็นเยียบดุจน้ำแข็ง "เช่นนั้นไม่ได้"

เขาเงยหน้าขึ้นมองไปด้านบน จู่ๆ ก็ใช้มือข้างเดียวอุ้มผู้ตรวจการสิ่ง แล้วกระโจนตัวขึ้นก่อนใช้มืออีกข้างหนึ่งจับกิ่งไม้หนาๆ ไว้แน่น จากนั้น

ปีนป่ายขึ้นไปละม้ายวานรที่ว่องไวปราดเปรียวตัวหนึ่ง

เฉี่ยวเจาะแหงนคอมอง ได้แสงดาววิบวิบนางเห็นคนทั้งคู่ลี้บร่าง
ไปในยอดไม้หนาที่บอบอย่างรวดเร็ว

อดีตต่อมาเงาร่างบึกบึนลำสันสายหนึ่งทั้งตัวลงมาจากกลางหาว
เหยียบลงบนพื้นดินแน่นแข็งที่ปูลาดด้วยใบไม้ร่วงกลาดเกลื่อนจนนุ่มหยุ่นขึ้น
บังเกิดเสียงเพียงแผ่วเบาเท่านั้น

"คุณหนูสาม ล่วงเกินแล้ว" เงินกวงยื่นมือไปจับตัวเฉี่ยวเจาะ

นางยุद्धมือเขาไว้ "ไม่ใช่ตรงนี้ พวกเราไปข้างหน้าต่อ"

ทั้งสองวิ่งต่อไปอีกระยะหนึ่ง เงินกวงถึงอุโมงนางขึ้นไปวางบน
คาบไม้สูงๆ

"คุณหนูสาม ท่านอยู่ตรงนี้เฉยๆ อย่าไปที่โดนะขอรับ รอข้ากำจัด
คนพวกนั้นได้แล้วจะมารับท่าน" เงินกวงพูดกำชับคำหนึ่งอย่างไม่วางใจ

พอเห็นเขาจะกระโดดลงจากต้นไม้ เฉี่ยวเจาะรีบพูดขึ้น "เงินกวง
อย่าฝืนตนเองนะ..."

เงินกวงโบกมือไปมา "คุณหนูสามสบายใจเถอะขอรับ ข้ายังไม่ได้
ตบแต่งภรรยาเลย ข้าจะทะนุถนอมชีวิตเอาไว้"

เขาพูดจบแล้วกระโดดลงไปอย่างคล่องแคล่วประเปรียว จากนั้น
ก้าวขว้างย้อนกลับไป

ใบไม้รกรกที่บบดบังสายตาของเฉี่ยวเจาะไว้ นางแหวกกิ่งไม้ ออก
เบิกตากว้างๆ มองไปยังทิศทางที่เงินกวงจากไป แต่น่าเสียดายที่ไม่เห็น
อะไรทั้งนั้น

508

มีคั๋นทั้งหมดรวหกเจ็ดคั๋นทยอยขึ้นฝั่งมาสมทบกัน
หนึ่งโน่นเอ่ยขึ้น "พวกนั้นวิ่งเข้าป่าไปแล้ว ไปเถอะ!"
พวกเขาเข้าไปในป่าอย่างรวดเร็ว

"สามคนนั้นน่าจะไปได้ไม่ไกล..." เขายังพูดไม่จบก็ร้องไห้หวน
เสียงดังลั่น ทำให้ฝูงนกในห้วงนิทรานับไม่ถ้วนตื่นตกใจบินหนีไป
คนผู้นั้นมีมิดบินเล่มหนึ่งปักมิดคาออก เหลือเพียงพู่ห้อยสีแดง
ตรงปลายด้าม

"ทางนั้น!" หนึ่งโน่นชี้บอกตำแหน่งที่เงินกวงเร้นกายอยู่ได้จาก
ทิศทางที่มีมิดบินพุ่งมา

คนกลุ่มนี้หาใช้มือขึ้นสามัญ นอกจากเจ้าคนดวงตกที่ต้องจบชีวิตลง
ด้วยมิดบินตั้งแต่ต้นเพราะไม่ทันตั้งตัว ตอนคนที่เหลือพุ่งทะยานไปยัง
ทิศทางที่เงินกวงอยู่ลั้วเริ่มวิ่งแบบสลับฟันปลา

ดวงตาของเงินกวซึ่งซ่อนอยู่ในที่ลับทอแววเคร่งเครียด
คนกลุ่มนี้มีความเป็นมาไม่ธรรมดา!

ยามบุกโจมตีในสนามรบ ท่านแม่ทัพเคยสอนพวกเขาว่าจะวิ่ง
ตรงไปข้างหน้าตลอดไม่ได้ เช่นนั้นไม่ต่างอะไรกับเป็นเป้านิ่ง จะต้อง
เคลื่อนกายไปทางซ้ายที่ขวาที่โดยไร้แบบแผน ศัตรูที่ถือคณธนูหอกยาว
อยู่ในที่ลับถึงยากจะเล็งใส่พวกเขาได้

เจ้าพวกนี้ถึงกับมีทักษะเหล่านี้ เห็นได้ว่ามิใช่โจรป่าเร่ร่อนอันใด
อย่างเด็ดขาด

เงินกวกำมือคืบในมือแน่นจนข้อนิ้วขาวซีดจางๆ เขาไม่รู้ว่าฝีมือ
ของคนพวกนี้เป็นอย่างไร ทว่าตอนนี้มีเขาเพียงคนเดียว ส่วนอีกฝ่ายมีกัน
หกคน เขาไม่กล้าผล็พลามเข้าปะทะซึ่งๆ หน้า

เสียงพูดของเขาหึงยวนดังขึ้นในหัวเงินกว

'เวลาฝ่ายศัตรูมีกำลังมากกว่า อย่าได้หวาดกลัวไปเองก่อนเพราะ
อีกฝ่ายได้เปรียบ จะทำให้สถานการณ์ที่ตกเป็นรองอยู่แล้วส่งผลกระทบ
ต่อการตัดสินใจของเจ้า จงรวมพลังทั้งหมดกำจัดศัตรูทีละคน เมื่อ
ฝ่ายตรงข้ามน้อยลงหนึ่งคน ฝ่ายเราก็จะแข็งแกร่งขึ้นหนึ่งส่วน เข้าตำรา
ที่ว่าฝ่ายหนึ่งอ่อนแอลง อีกฝ่ายย่อมเข้มแข็งขึ้น ไซ้ว่าจะไม่มีโอกาส
พลิกสถานการณ์'

"หกคน..." เงินกวพูดพึมพำ เขาหลบอยู่ที่เดิมนิ่งๆ โดยไม่
ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว

เขารู้ว่าคนพวกนั้นจะต้องมาถึงจุดที่เขาอยู่ในไม่ช้า ทว่าเขายับไม่ได้

เงินกวจับจ้องหนึ่งในหกคนนั้นอย่างไม่ละสายตา เมื่อคนผู้นั้น
เข้ามาใกล้ขึ้นๆ เขาก็จับแบบแผนการเคลื่อนกายสลับทิศทางไปมาของ

คนผู้นั้นได้ทีละน้อย

ซ้ายสองขวาสาม ช่วงเว้นจังหวะ...

เงินกวทบทวนอยู่ในใจรอบหนึ่งก่อนขัดมีดบินที่กำอยู่ในมือตลอด
ออกไปอย่างเฉียบขาด

เสียงร้องโหยหวนดังขึ้น มีดบินเสียบเข้ากลางอกเขาอย่างแม่นยำ

คนผู้นั้นล้มหน้าคว่ำจนเกือบชบลงแทบเท้าเงินกว

ยังเหลืออีกห้าคน!

ขณะความคิดผุดขึ้นในหัวสมอง เขาพลิกกระโดดตัวลอยไปหลบอยู่
ข้างหลัง

"อยู่ตรงนี้!" ห้าคนที่เหลือเข้าไปล้อมไว้ทันที

ในป่าเงียบสงัดเฉียวเฉียวซึ่งซ่อนอยู่บนต้นไม้ได้ยินเสียงอาวุธกระทบกัน
รวมถึงเสียงหัวใจเต้นของตนเองอย่างชัดเจน

เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดคั่นหูดังลอยมา เฉียวเฉียวกำมือที่จับกิ่งไม้
ไว้แน่นจนสุดแรง

เงินกวได้รับบาดเจ็บแล้ว!

เสียงฝีเท้าสับสนวนวนวดังตามมาในเวลาอันสั้น เงินกววิ่งอยู่
ข้างหน้าด้วยฝีเท้าชวนเซ มีคนสามคนไล่ตามหลังมา

สายตาของเฉียวเฉียวชินกับความมืดแล้ว นางแหวกกิ่งไม้ก้มลงมอง
ไปเบื้องล่าง เห็นหัวไหล่เปื้อนเลือดของเงินกวได้รำไร สามคนที่อยู่
ข้างหลังเขามีสีหน้าเฉยเมย กำลังวิ่งไล่กวตมาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

จังหวะนี้เองเกิดเรื่องคาดไม่ถึงถึงกะทันหัน เท้าของเงินกวสะดุด
เถาวัลย์จนล้มถลาไปข้างหน้า

ดาบยาวเล่มหนึ่งพุ่งใส่จากด้านหลัง

เงินกวซึ่งล้มอยู่บนพื้นหลังตัวหลบการโจมตีไปได้
สามคนนั้นถือดาบยาวเปล่งประกายเย็นเยียบในมือเดินอย่างสามชุก
เข้าไป

เงินกวยันตัวขึ้นถอยหลังไปที่ละน้อยที่ละนิดอย่างยากลำบาก
"เจ้าหนุ่มตัวเหীন สงสารพี่น้องพวกข้าไปสี่คน วันนี้ข้าต้องสับเจ้า
ให้เป็นหมื่นๆ ชิ้นให้จงได้" คนหนึ่งถือดาบยาวขึ้นพร้อมกับส่ายยิ้มอย่าง
โหดเหี้ยม

อีกคนหนึ่งยกมือห้ามแล้วเอ่ยถามเสียงกระด้าง "พรรคพวกของเจ้า
อยู่ที่ใด"

เงินกวรู้ว่าหมดทางหนีได้แล้ว เขาเลยนั่งอยู่บนพื้นเพื่อพื่นฟู
เรียวแรงเงียบๆ โดนสามคนนั้นค้นถามก็ไม่ปริปากสักคำ

"ไม่พูดหรือ" คนที่เอ่ยถามถือดาบยาวแทงตรงไปที่หัวไหล่เขา

เงินกวกัดริมฝีปากเต็มแรง ไม่เปล่งเสียงสักแอะ

"เหอะ เป็นพวกใจเด็ดดีแท้"

เงินกวแค้นเสียงเยาะ "พวกเจ้าแน่จริงก็สังหารข้าเสีย หยุดพูดพล่าม
เสียที ถึงอย่างไรมีพวกพ้องของพวกเจ้าสี่คนคอยปรนนิบัติข้าอยู่ในยมโลก
ถึงข้าตายก็ไม่ขาดทุนแล้ว"

"เจ้านึกว่าพวกข้าไม่กล้าลงมือหรือ"

เงินกวฉีกเสื้อตนเองจนขาดวินเผยให้เห็นแผลอกกำยำ เขาพูด
กลั้วเสียงหัวเราะ "มาเลย ทางมาตรงนี้เลย แค่แทงหัวไหล่จะได้เรื่องอะไร"

เขาหัวร่อเสียงดัง หากทางตามีน้ำตาซึม

ท่านแม่ทัพ ข้าคงจะติดตามท่านต่อไปอีกมิได้แล้วนะขอรับ เพียงเจ็บใจ
อยู่บ้างที่ไม่ได้ตายด้วยน้ำมือพวกชาวต่ำจื้อในสนามรบ กลับต้องมา

ม้วยมรณาในมือเจ้าคนบัดซบที่เผยแพร่ให้ใครรู้ไม่ได้พวกนี้!

"เจ้าหนุ่มตัวเหม็น เจ้านี้กว่าเจ้าตายแล้วพวกข้าจะหาตัวพรรคพวกเจ้า ไม่เจอหรือ สองคนนั้นคนหนึ่งแก่ชราคนหนึ่งอ่อนปวกเปียก จะหนีไปที่ใดได้"

เสียงหัวเราะของเงินกวงชะงักกึก

คนที่กล่าววาทจาเง้อดาบขึ้นพร้อมกับคำเสี่ยงเยาะ "อยากตาย ไข้หรือไม่ ข้าจะส่งเคราะห์เจ้าประเดี๋ยวนี้เลย ให้เจ้าไปอยู่เป็นเพื่อนพี่น้อง ของข้าในยมโลก"

เงินกวงมองคนผู้นั้นอย่างดูแคลน เขากลืนน้ำลายที่หนึ่ง "เอาสิ เจ้าสุนัขเดรัจฉาน"

เขาหลับตาลงก็ได้ยินเสียงบางสิ่งพุ่งแหวกอากาศตามมาด้วย เสียงร้องโหยหวนฉับพลัน เขาลืมตาพริบก็เห็นคนที่เง้อดาบขึ้นมีสีหน้า พริ้นพริ้งแกมขุนนาง จากนั้นร่างโงเงงล้มลง

สีหน้าของเงินกวงเปลี่ยนไปถนัดตา

คุณหนูสาม!

อีกสองคนที่เหลือรอดอยู่ถึงตอนสุดท้ายได้ยอมจะมีฝีมือดีกว่า คนอื่นอยู่แต่เดิม เมื่อคนผู้นั้นล้มลงก็จับทิศทางของธนูในที่ลับได้ทันควัน

"บนต้นไม้!"

หนึ่งในนั้นเอ่ยขึ้น "เจ้าเฝ้าเจ้าหนุ่มนี้ไว้ ข้าจะไปดูบนต้นไม้"

เขาย่างเท้าจะเดินไปทางต้นไม้ใหญ่ที่เขียวเจาซ่อนตัวอยู่ แต่กลับ โดนเงินกวงกอดขาไว้แน่น

"ปล่อยนะ"

เงินกวงใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีอยู่กอดแน่นขึ้น

คนผู้นั้นสะบัดขาสุดแรงจนตัวเงินกวงกวัดแกว่งตามไปด้วย แต่เขา

ไม่คลายมือออกแม้สักนิด

คนผู้นั้นบันดาลโตะในที่สุด ตวัดข้อมือพันดาบใส่เงินกวงทีหนึ่ง
เงินกวงร้องลั่นด้วยความเจ็บปวดก่อนจะฟุบลงกับพื้นแน่นิ่งไป
เฉียวเจาที่หลบอยู่บนต้นไม้มองเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด น้ำตา
ของนางไหหลินลงมาอย่างไ้รู้สึ่มเสียด

คนผู้นั้นเตะเงินกวง พุดเสียงเยาะหยัน "เจ้าหนูนี้ไม่รอดแล้ว
ไม่ต้องสนใจเขา ข้าจะไปดูบนต้นไม้ต้นนั้น ส่วนเจ้าไปตามหาว่าอีกคน
ซ่อนอยู่ที่ใด ข้าคะเนว่าเป็นบนต้นไม้บางต้นเช่นกัน"

"ได้!"

ทั้งสองแยกย้ายกันไปจับคน

เงินกวงนอนคว่ำหน้าบนพื้นอย่างเสียบเสียบราวกับหลับสนิทอยู่
เฉียวเจาอยู่เฉยๆ มองคนผู้นั้นเกาะลำต้นของต้นไม้ป็นปายขึ้นมา
คล้ายงูพิษตัวหนึ่งค่อยๆ เลื้อยมาใกล้

นางเอาคันทนูแขวนไว้บนกิ่งไม้ข้างหลังไกลออกไป รวบเส้นผม
ให้เข้าที่แล้วรอคอยคนผู้นั้นไ้ไ้ขึ้นมาอย่างสงบนิ่ง

คนผู้นั้นมีบาดแผลจุดหนึ่งบนหัวไหล่เช่นกัน เกิดจากตอนรุมโจมตี
เงินกวงแล้วโดนเขาทำร้าย เป็นเหตุให้ป็นขึ้นต้นไม้ไ้ได้อย่างเชื่องช้า
สักหน่อย

เขาไ้ขึ้นมาถึงด้านบนในที่สุดก่อนจะแหวกกิ่งไม้หนาแน่นออก
อย่างระมัดระวัง

ใต้แสงดาว มีดวงหน้าเล็กๆ ชาวเนี่ยนดูหยกของเด็กสาวโผล่ออกมา
ดวงตากลมโตแวววาวที่จ้องมองเขาอย่างไม่วางตาก่อนนั้นนิ่งสนิทประหนึ่ง
ปิ้งน้ำลึกลับ

ยามมองสบนัยน์ตากระจางใสคุโต คนผู้นั้นอดนั่งซึ่งไปไม่ได้

"พี่ใหญ่ ท่านมาช่วยข้าเสียที" เด็กสาวมองบุรุษที่อยู่ใกล้แค่คืบ โดยไม่กะพริบตาพลาบกล่าวเสียงเบาๆ

สายตาของบุรุษฉายรอยสลับสนงนงพริบตาหนึ่ง เขาเอ่ยถามขึ้น อย่างอดใจไม่อยู่ "ช่วยเจ้า?"

"ใช่เจ้าค่ะ พี่ใหญ่ลืมเข้าไปแล้วหรือ" ในความมืดเสียงนุ่มเบา ออดอ้อนของเด็กสาวอ่อนหวานอ้อยส้อยคลบคล้ายลำนำเพลงของ แดนเจียงหนานที่ขับกล่อมผู้คนสุนิทรารมณ์

ยามมองวงหน้างามดุจบุปผาของนาง บุรุษผู้นั้นเคลิบเคลิ้มไป ชั่วขณะ เขาเอ่ยถามเสียงจืดจาง "เจ้าเป็นใคร"

"ข้าคือน้องสาวพี่อย่างไรเล่า ตอนท่านจากไปบอกให้ข้าเป็นเด็กดี รอท่านอยู่ตรงนี้ ท่านจำไม่ได้สักนิดเลยหรือ"

เมื่อน้ำเสียงอ่อนเบาเนิบช้าของเด็กสาวดังขึ้น บุรุษผู้นั้นดำดิ่งลงสู่ ภาวะความทรงจำตามคำกล่าวของนางโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

น้องสาวของข้าหรือ

ข้าบอกให้น้องสาวรอข้าอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไร ไฉนจำไม่ได้แล้วเล่า
น่าแปลกนัก ดูเหมือนข้าเคยกล่าวถ้อยคำนี้มาก่อน...

ความคิดของบุรุษผู้นั้นหยุดชะงักกลางคัน เขาก็มหันมามองมิดัน ที่ปักอยู่ตรงหน้าอกตนแล้วเงยหน้าขึ้นอีกครั้งก็เห็นใบหน้าเย็นชาดูจ น้ำแข็งของเด็กสาวได้แสงจันทร์ เขาถึงได้สติในที่สุด

509

ข้ามีน้องสาวที่ใดกัน น้องสาวเพียงคนเดียวของข้าป่วยตายไปใน
ปีที่อายุสิบขวบนั้นแล้ว...

เสียขณะที่สติสัมปชัญญะสุดท้ายของบุรุษผู้นั้นหลุดลอยไป
ความคิดนี้ผุดขึ้นในหัวสมองก่อนจะหายหลังล้มลง

ศพของบุรุษติดคาอยู่ระหว่างคาคบไม้พอดิจึงไม่ร่วงหล่นลงไป

เฉียวเจาหน้าซีดเผือด นางเกะกิงไม้พลงหลบหายใจเอือกใหญ่ๆ
ราวกับว่าเรียวแรงในกายถูกสูบออกไปจนหมดสิ้น แม้แต่ปลายนิ้วยัง
สิ้นเทา

เมื่อครูนี้นางใช้วิชาสะกดจิตลงคนผู้นั้น ดูไปแล้วเป็นเรื่องง่าย
แต่ความจริงแล้วต้องทุ่มพลังกายทั้งหมด ตอนนี้นางปวดศีรษะแทบแตก
เป็นเสียวๆ จนรบกวนคึกหน้าไม่ไหวแล้ว

ถึงกระนั้นก็ตามเฉียวเจายังคงเกาะลำต้นของต้นไม้เถลตัวลงมา

อย่างว่องไว

นางปิ่นต้นไม่ม่เป็น อีกทั้งร้อนใจเป็นห่วงอาการของเงินกง ปล่อยให้อุ้งมืออ่อนนุ่มครูดกับเปลือกไม้ขรุขระโดยไม่นำพา ขณะที่ฝ่าเท้าเหยียบลงบนพื้นดิน ฝ่ามือก็ถลอกปอกเปิกแล้ว

เฉียวเจาไม่มีแกลใจคำนึงถึงเรื่องพวกนี้ นางวิ่งไปหาเงินกงด้วยฝ่าเท้าชวนเซ

เขานอนคว่ำนั่งสนิทยู่บนพื้นที่มีใบไม้ร่วงกองสุมจนเต็ม ได้ร่างเป็นสีแดงเข้มม่วงใหญ่

นางจับตัวเขาหงายขึ้นมาเผยให้เห็นดวงหน้าอ่อนเยาว์คมคายของเขา

"เงินกง..." เฉียวเจาใช้นิ้วมือที่สั่นระริกอังได้จุมูก แต่เขาหมดลมหายใจไปแล้ว

รู้มานตาของเฉียวเจาหดแคบลง นางล้วงมือเข้าไปในถุงผ้าปักติดกาย แต่อารามริบร้อนควานหาเท่าไรก็ไม่เจอเสียที จึงกระซกถุกผ้าปักจนหลุด แล้วเทวดกระเบื่องใบเล็กใบน้อยออกมาทั้งหมด หยิบขวดสีเซียวมายาเทยาทิพย์ออกมายัดใส่ปากเงินกง

บนตัวเขามีบาดแผลน้อยใหญ่นับไม่ถ้วน ที่สาหัสที่สุดเป็นรอยแผลจากคมดาบกลางแผ่นหลัง

เฉียวเจาโรยผงห้ามเลือดแล้วฉีกชายเสื้อมาพันแผลให้เขาจนเสร็จเรียบร้อย นางก็หลังเหยื่อเย็นโหมกาย

นางเอียงหน้าแนบอกเงินกง พอได้ยินเสียงหัวใจเต้นแผ่วเบาของเขาได้รางๆ ก็แทบร้องไห้ด้วยความยินดีล้นเหลือ นางกอดเขาไว้พร้อมกับพูดกระซิบ "เงินกง เจ้าได้ยินที่ข้าพูดใช่หรือไม่ เจ้าต้องตั้งใจไว้นะ

เจ้าบอกว่ายังไม่ได้ตบแต่งภรรยาจะตายไม่ได้ไม่ใช่หรือ ข้าให้ปึงลวี แต่งงานกับเจ้าดีหรือไม่ ขอเพียงเจ้ามีชีวิตรอดต่อไป ข้าก็จะยกปึงลวี ให้เจ้า..."

แพขนตาของเงินกงกระดิกเบาๆ

เสียงฝีเท้าดังลอยมา รองเท้าสีดำคู่หนึ่งสะท้อนเข้าคลองจักษุ เจ้าของรองเท้ามีท่อนขาที่เพรียวยาว

เฉียวเจาทักอดเงินกงไว้แข็งทื่อไปทั้งสรรพางค์กาย นางเงยหน้าขึ้น ข้าๆ

ตรงขอบฟ้าปรากฏแสงขาวเรื่อๆ ขึ้นโดยไม่รู้ตัว

เฉียวเจาเลื่อนสายตาดูขึ้นมอง เห็นชายเสื้อสีดำของผู้มาถึงก่อนจากนั้น ค่อยเห็นใบหน้าคันทาและมุมปากประดับรอยยิ้มจางๆ คล้ายมีคล้ายไม่มี หลังจากทั้งคู่ประสานสายตากันในที่แรก เจียงหยวนเฉาพลันยอตัวลง สบตากับเฉียวเจาตรงๆ

นางกอดเงินกงแน่นๆ มองเขาโดยไม่ขยับกาย

เจียงหยวนเฉายื่นนิ้วไปปาดหางตาของนางทีหนึ่ง เขามียิ้มตรง มุมปากอย่างเยาะหยัน "ร้องให้แล้วหรือ เพื่อองครักษ์เล็กๆ ผู้หนึ่ง?"

เฉียวเจากัดริมฝีปากแน่นๆ ไม่ปริปาก สายตาของนางเบนไปข้างหลัง แล้วหยุดอยู่ที่ตัวผู้ตรวจการสิงที่โดนคนชุดดำที่เหลื่ออยู่คนเดียวจับไว้

เจียงหยวนเฉาเห็นว่าถึงเวลานี้แล้วนางยังไม่แะแสดงอีกก็พาให้ ในใจกรุ่นโกรธอย่างไร้สาเหตุ จึงพูดเยาะๆ ว่า "เขายังไม่ตายหรือ"

นางลอบกำมือเป็นหมัด กล่าวเสียงราบเรียบ "ท่านยังไม่ตายเพราะอะไร เขาต้องตาย"

ถ้อยคำนี้ยั่วโทสะของเจียงหยวนเฉาอย่างไม่ต้องสงสัย

รอยยิ้มตรงมุมปากของเขาเลื่อนหายไปจับปล้น เขาถามอย่างเฉยเมย
"อย่างนั้นหรือ ข้าส่งเขาไปพบท่านยมบาลตอนนี้เลย ดูซิว่าข้าจะตาย
หรือไม่"

เขายื่นมือมา เจี้ยวเงาเอาตัวบังเงินกวงไว้ทันใด
เจียงหยวนเฉาหยุดชะงัก เอ่ยถามด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม
"มีอันใดรี นี่กว่าข้าลงมือกับท่านไม่ลงหรือ"

เจี้ยวเงาหัวเราะเบาๆ "ไหนได้ทำเจียงจะทำไม่ลงเล่า"
เขามองนางอย่างพิลึกครู่หนึ่งถึงหลบสายตาที่คุ้นตาอยู่ข้างขอบกล
คู่นั้นแล้วพูดเอื่อยๆ "ท่านล้าเหนียกตนเองได้เช่นนี้ก็ดีแล้ว"

เขายื่นฝ่ามือใหญ่ให้เห็นข้อนิ้วชัดข้างหนึ่งไปแตะคอนาง
ลำคอของเด็กสาวเรียวยาวระหงประหนึ่งก้านดอกไม้ที่เปราะบาง
บิ๊บเบาๆ ที่เดียวก็หักเป็นสองท่อนได้

นิ้วมือของชายหนุ่มลูบไล่ไปมาแล้วกำเข้าหากันแน่นจับปล้น
ความรู้สึกหายใจไม่ออกแล่นมา เจี้ยวเงาก็ใส่ล้ากอย่างอึดอัด
ทรมาน นางมองบุรุษที่จู่ๆ ก็ะสังหารตนอย่างอำมหิตโดยไม่ละสายตา
"ห้ามมองข้าอย่างนี้" เจียงหยวนเฉายื่นมืออีกข้างไปปิดตาเด็กสาวไว้
ดวงตาของนางคล้ายกับคนผู้สิ้นเหลือเกิน ทำให้เขาออกแรงบีบมือ
ไม่ได้เสียที

ทว่าเขาไว้ชีวิตแม่ฉางน้อยผู้นี้ไม่ได้แล้ว
ตอนแรกเขารู้สึกว่านางเป็นเด็กสาวที่น่าสนใจมากผู้หนึ่งจึงอด
จับตามองนางไม่ได้ ถึงขั้นไม่ถือสาอะไรที่นางก้าวร้าวลามปาม
แต่นางกลับเข้ามาพัวพันกับเรื่องสกปรกโส่มมของแดนใต้ ทั้งยัง
รู้ความลับมากเกินไป แล้วก็เล่นงานเขาโดยไม่ยั้งมือไว้ไมตรีสักน้อยนิด

เขาไม่อาจปล่อยให้นางมีชีวิตรอดกลับเมืองหลวงได้แล้ว

เฉียวเจาเพียงรู้สึกว่ภาพเบื้องหน้าดับวูบ

ฝ่ามือใหญ่ที่บีบเข้าหากันแน่นคู้้นทำให้ลมหายใจของนางติดขัด
สติเริ่มพร่าเลือน ภาพตอนที่ได้พบปะกับบุรุษผู้ชั่วเวลาสั้นๆ เมื่อภาพก่อน
วบบผ่านเข้ามาในหัว

กลางป่าเขามีบุรุษหนุ่มน้อยอ่อนต่อโลกนอนอยู่ริมทาง ใบหน้า
ออกเขียว

นางผ่านไปทางนั้นพอดี มองปราดเดียวก็แน่ใจว่าเขาโดนพิษ
เลยเดินเข้าไปถามไถ่

เมื่อได้รู้จากปากเด็กหนุ่มว่าเขาโดนงูกัด นางดูพิษงูออกและ
มอบยาที่ฝังแก้พิษงูโดยเฉพาะให้ จึงช่วยชีวิตเขาเอาไว้ได้อย่างง่ายดาย
ดุจพลิกฝ่ามือ

ก่อนจากกัน เขาบอกนางว่าเขาชื่อ 'สื่อซาน'

ยามนั้นนางคิดคำนึงว่า 'สื่อซาน' เป็นชื่อที่มีเรื่องราวที่มาเป็นแน่แท้
แต่เสียขงขณะนี้เฉียวเจาเพียงอยากหวัร่อย่างขมขื่น

นางต่างหากที่น่าจะเป็นชาวนาที่ช่วยงูพิษไว้ผู้นั้น เรื่องราวของ
'สื่อซาน' ก็คือนิทานเรื่องชาวนาที่งูพิษ

ทว่านางไม่อยกตาย

ความแค้นใหญ่หลวงของสกุลเฉียวใกล้จะได้รับการสะสาง รูปโฉม
ของพี่ชายคนโตจะกลับเป็นดังเดิมในอีกไม่ช้า ไหนเลยนางจะเต็มใจตายไป
ตอนนี้เล่า

ทั้งยังมีคนผู้นั้น ซาติก่อนเขากับนางมีบุญแต่ไว้วาสนาต่อกัน ซาตินี้
นางไม่อยกให้ทั้งคู่มีวาสนาต่อกันแต่ไว้บุญครองคู่อีกต่อไป นางอยกอยู่

กับเขาจนแก่เฒ่าผมหงอกขาว ผูกพันรักใคร่กันไปชั่วชีวิต

นางหักใจตายไม่ได้

น้ำตาหยดหนึ่งไหลลงมาจากหางตาของเฉียวเจาหยดใส้นิ้วมือที่

บีบแน่นจนขาวซีดของเจียงหยวนเฉา

น้ำตาหยดนั้นราวกับน้ำเดือดจัดทำให้เขาชะงักมือทันที

นางร้องไห้แล้ว เพราะเจ็บมากใช้หรือไม่

ชั่วอดีตใจนี้เขาบอกไม่ถูกว่าความรู้สึกในใจคืออะไร เรียวปากบาง
เม้มแน่นขณะตัดสินใจ

เขาเป็นอะไรไปกันแน่ จวบจนตอนนี้แล้วยังตกลงปลงใจอย่าง
เด็ดขาดไม่ได้อีก

ช่างเถอะ ปลิดชีพนางโดยไวให้สิ้นเรื่องสิ้นราวไปเสียก็ดี

ระหว่างที่เจียงหยวนเฉาตัดสินใจพลันได้ยินเสียงเรียกขานเป็นห่วงๆ
ของเด็กสาว "สี่...สี่ซาน..."

เพราะเจ็บราวไปทั้งคอและหายใจไม่สะดวก เสียงพูดของนางอู้อี้
ไม่ปะติดปะต่อกัน ทว่ายามมันลอยไปกระทบหูของเจียงหยวนเฉา
กลับเป็นดังอสณิษยาตสยหนึ่งฟาดลงกลางหัวสมองที่สับสนยุ่งเหยิง

มือของชายหนุ่มผล่อออกโดยพลัน เขาคว้าข้อมือนางไว้ห่มบปลาง
ถามเสียงกร้าว "ท่านเรียกข้าว่าอะไร"

เฉียวเจาขยับนิ้วมือหมายจะสะบัดมือเขาออก แต่กลับไม่มีเรี่ยวแรง
กำลังแม้สักเศษเสี้ยว

การหลบหนีเอาชีวิตรอดจากความตายที่แสนตึงเครียดระทึกขวัญ
มาครั้งก่อนคืน ทำให้นางใช้แรงกายแรงใจไปเกินขีดจำกัดแล้ว

"บอกข้ามา เมื่อครูนี้น่าท่านเรียกข้าว่าอะไร" น้ำเสียงของเจียงหยวนเฉา

ขุนมัวดูจเมฆดำหนาที่ปกก่อนพายุฝนจะมาเยือน

นัยน์ตาที่เคยสุกใสเป็นประกายแต่เดิมทั้งคู่ของเด็กสาวปรือขึ้น
น้อยๆ มองเขาอย่างไรชีวิตชีวา สัมผัสเสียงของนางเลือนลอย "สื่อซาน..."

พอคำว่า 'สื่อซาน' ดังมาเข้าหู เจียงหยวนเฉาแทบควบคุมตนเอง
ไม่อยู่ เหตุการณ์เมื่อครั้งที่พานพบกับคุณหนูสกุลเฉียวไหลป่าเข้ามา
ในห้วงความคิดเป็นฉากๆ

นางช่วยชีวิตเขาไว้ เขาบอกว่า 'ข้าชื่อสื่อซาน คุณหนูอย่าลืมนะ'

ได้พบกันอีกครั้งเขาล่วงรู้แล้วว่านางคือหลานสาวของจอมปราษฎ์
เฉียวจ้าว และนั่นหมายถึงคุณชายรองของจวนจิ้งอันโหวมานานแล้ว

นางยิ้มแย้มอย่างสงบเยือกเย็นดูเฝ้า 'ข้าจำท่านได้ สื่อซาน'

510

เจียงหยวนเฉากำข้อมือของเฉียวเจาไว้นั่นแน่นสุดแรง เฟ่งมอจิมผีปาก
ซัดเผือดของนางตาเซมิ่ง ฟังนางเปล่งเสียงพูดคำสองคำนั้นออกมา

"สื่อซาน..."

เขาเดือดดาลเป็นฟืนเป็นไฟกะทันหัน ยกมือบีบปลายคางของเด็กสาว
บังคับให้นางต้องเบิกดวงตาที่เริ่มไร้ประกายที่ละน้อยทั้งคู่ขึ้นกว้างๆ
อย่างช่วยไม่ได้

"สื่อซานเป็นชื่อที่ท่านเรียกได้หรือ" เขาดึงตัวเด็กสาวบอบบางอ่อนแอ
มาใกล้ๆ ด้วยความโกรธจัดจนระงับไม่อยู่ "ท่านรู้อะไรบ้างกันแน่ มีจุดประสงค์
อะไร"

ข้อมือเจ็บอย่างรุนแรงราวกับโดนบิดหักไปแล้ว ในลำคอก็คคล้าย
มีไฟแผดเผาอยู่

เฉียวเจาเริ่มไอไหลกๆ อย่างรุนแรง นางไอบจนหน้าตาแดงก่ำ แต่ยัง

บังคับตนเองไม่ให้หมดสติ ดวงตาบริสุทธิ์ใสซื่อทั้งคู่เบิกมองบุรุษที่อยู่ใกล้
แค่นี้

"แม่นางน้อย ขึ้นท่านไม่พูดอีก อย่าโทษว่าข้าใช้วิธีการของ
กององค์กรจีนหลินจัดการกับท่าน" เสียงเรียกขาน 'สื่อซาน' ซ้ำๆ นั้นทำให้
จิตใจของเจียงหยวนเฉาสับสนว่าน่าเห็นใจได้ชัด บันดาลให้ถ้อยคำที่
หลุดจากปากดูต้นเหี้ยมเกรียมขึ้นตามลำดับ

เฉียวเจาผินกำลังมองดูเขา นางคิดคำนึงในใจ มนุษย์เราช่าง
ซับซ้อนเหลือหลาย ดูเหมือนว่าก่อนหน้านี้ไม่นานบุรุษผู้นี้บอกกับนาง
เสียงนุ่มว่าเขาชมชอบคุณหนูสกุลเฉียว

ดวงตาเขาในยามนั้นแสนจะอ่อนโยนหวานซึ่ง มันย่อมมิใช่คำเท็จ
ที่ว่าชั่วประเดี๋ยวเดียวเขาก็แปลงกายเป็นอสรพิษกัดนางอย่างไม่
ปราณีปราศรัยแม้แต่่น้อย

อาการวิงเวียนเป็นระลอกทำให้สายตาของเฉียวเจาพร่าพราย
อยู่บ้าง นางกอดปลายลิ้นที่หนึ่ง ส่งยิ้มน้อยๆ ให้บุรุษที่เส้นเอ็นตรงหน้าผาก
ปูดโปนไปหมด "ตรงเอวของท่านไม่มีรอยฟันเหลืออยู่แล้วหรือ"

ชั่วพริบตานี้เองรู้มานตาของเจียงหยวนเฉาหดแคบลง เขาเอามือ
ลูบที่เอวโดยไม่ทันคิด แต่พอรู้สึกตัวก็กระชากเฉียวเจามาติดอก จ้องตาง
พลางพูดเสียงกระด้าง "รอยฟันอะไร ท่านพูดให้ชัดเจน"

เด็กสาวอ่อนระหอยโรยแรงอย่างมากแล้ว นางทำปากขมุขมิบ
พูดคำหนึ่งอย่างไร้สัมเสียด "งู..."

เจียงหยวนเฉารู้สึกเหมือนโดนฟ้าผ่า เขาตะลึงงันจนปล่อยตัวเฉียวเจา
ความทรงจำที่เขาเก็บรักษาไว้ในส่วนลึกของหัวใจอย่างทะนุถนอมผุดขึ้นมา
เขาโดนงูพิษกัดบาดเจ็บอย่างไม่ทันตั้งตัว มันกัดเขาที่เอวพอดี แล้ว

พิษยังมีฤทธิ์รุนแรงเหนือความคาดหมาย ส่งผลให้ชั่วเวลาสั้นๆ เขาก็ขยับตัวไม่ไหวแล้ว

ในตอนนั้นเองนางปรากฏกายขึ้นและช่วยดูดพิษงูออกให้เขาอย่างอ่อนโยนและระมัดระวังโดยไม่ยึดถือธรรมเนียมชายหญิงไม่พึงใกล้ชิดกัน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาในยามราตรีนับไม่ถ้วน เขามักลูบรอยแผลเล็กๆ ตรงเอวอย่างห้ามใจไม่อยู่ด้วยความรู้สึกเป็นสุขระคนหวานล้าอยู่ในใจที่ไม่จำเป็นต้องเอื้อนเอ่ยบอกผู้ใด

เจียงหย่วนเฉาเพ่งมองใบหน้าซีดขาวของเด็กสาวพลางพูดเสียงสั้นเทา "ท่าน...ท่านเป็นใครกันแน่"

เฉียวเจาหลับตาลงเบาๆ นางเหนื่อยเกินไปแล้ว อยากนอนสักตื่นเหลือเกิน

นางกำลังเผลอหลับอยู่โดยใช้นิ้วนิ้วนัยน์ตาที่เจียงหย่วนเฉาเคยติดค้างเฉียวเจาเป็นเบาะยันตัว

นางไม่รู้ว่าจะแพ้ทั้งกระดานหรือไม่ ทว่าไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว

"ท่านพูดสิ" เจียงหย่วนเฉาเขย่าแขนของเฉียวเจา

เด็กสาวขยับปากแต่ไม่เปล่งเสียงใด

เขาลากเฉียวเจาเข้ามาในวงแขน ก้มหน้าลงมองนาง หัวใจทั้งดวงคล้ายถูกบีบรัด "หลี่เจา ท่านบอกข้ามาว่าท่านกับนางเป็นอะไรกัน ตกลงว่าเป็นอะไรกันแน่"

เมื่อไม่ได้รับคำตอบ ดวงตาทั้งคู่ของเขาเป็นสีแดงก่ำ "หลี่เจา ท่านพูดเดี๋ยวนี้"

เฉียวเจาผืนลืมตาขึ้นสบตาเขา กล่าวเสียงเบาว่า "ท่านช่วยเงินทองและอย่าทำร้ายผู้ตรวจการสิง ข้าก็จะบอกท่าน"

เจียงหยวนเฉาสะกดไฟโทสะเอ่ยถาม "ท่านตั้งเงื่อนไขกับข้ารี"

นางยิ้มกับเขาอย่างอ่อนแรง "ท่านจะคิดเช่นนั้นก็ได้"

"ถ้าข้าไม่ตกลงแล้ว ท่านเชื่อหรือไม่ว่าข้าสามารถสั่งคนให้สังหารผู้ตรวจการสิงในตอนนี้ ส่วนองครักษ์ผู้นี้ ขอเพียงไม่มีคนสนใจ อีกไม่ช้า เขาก็หมดลมหายใจสุดท้ายแล้ว"

"ถ้าอย่างนั้นข้าไม่ขอมีชีวิตอยู่เช่นกัน" เฉียวเจาหลับตาลงไม่มองเขา

เจียงหยวนเฉายิ้มเยาะ "หลี่เจา ชีวิตของท่านไม่มีค่าปานนั้น"

เด็กสาวลื้มตาขึ้นกะทันหัน นัยน์ตาสีดำขลับใสสะอาดแวววาว ดูหินนิลดำที่ชะล้างด้วยน้ำจนเห็นเงาสะท้อนสีหน้าถมึงทึงที่ฉายแววร้อนรุ่มของชายหนุ่มได้

"จริงหรือ" นางมองเขาพลาถกระซิบถาม

หัวใจของเจียงหยวนเฉาทั้งเจ็บทั้งชาคล้ายโดนคนกระชากทีหนึ่ง โดยพลัน

สำหรับเขาแล้วชีวิตของหลี่เจาอาจไม่มีค่า แต่ชีวิตของเฉียวเจา กลับล้ำค่าสุดจะเปรียบ

หลี่เจากับเฉียวเจามีความสัมพันธ์อะไรกันแน่

หรือจะพูดว่า...หลี่เจาก็คือเฉียวเจา!

ยามความคิดนี้ผุดวาบเข้าไปในหัวเสมือนดังแสงอสนีบาตที่ซบไล้ความมืดมนสับสนให้หมดสิ้นไป

เจียงหยวนเฉาโอบร่างเฉียวเจาไว้ในอ้อมอกด้วยสองมือที่สั่นเทา เขาก้มหน้าลงช้าๆ ยื่นปากไปพิมพ์ปากที่ข้างไบหูนาง "ท่านคือนางไซหรือไม"

เขาไม่เชื่อเรื่องผีสิงเทวดา แต่เด็กสาวในอ้อมแขนกลับทำให้เขา

รู้สึกได้อย่างแรงกล้า

นางก็คือคนที่เขาคิดถึงเสมอผู้นั้น!

"ท่านคือนาง ถูกหรือไม่"

"ข้า..." เจียงเจาคลี่ยิ้มแล้วสั่นสติไป

เจียงหย่วนเจาเนิ่งค้างอยู่ในท่าเดิมไม่ขยับเขยื้อนเสียที

คนชุดดำที่อุ้มผู้ตรวจการสิ่งซึ่งสลับใส่เอาไว้เอื่อยปากขึ้นอย่าง
ทนไม่ไหวในที่สุด "ท่าน..."

เขาเหลือบตาขึ้นมองปราดหนึ่ง

เพลานี้เจียงเฮ่อรุตมาถึงอย่างเร่งร้อน เขาฉีกปากยิ้มพลางกล่าว
"ได้เท่าในที่สุดก็ตามมาทัน เอ๊ะ! คนที่ท่านกอดอยู่เป็นคุณหนูหลิมไช่หรือ..."

"หุบปาก!"

เจียงเฮ่อรีบยกมือปิดปาก แต่ดวงตากลอกไปกลอกมาไม่หยุด
ด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ภายในชั่วเวลาสั้นๆ นี้ เขาพลาดอะไรไปบ้าง

เจียงหย่วนเจาอุ้มเจียงเจาขึ้นพร้อมออกคำสั่งเสียงราบเรียบ "เจียงเฮ่อ
พาคนบนพื้นไปด้วย"

เจียงเฮ่อก้มหน้าลงมองแล้วอดเบิกตากว้างไม่ได้ "เป็นหรือว่าตายนี้"

เขาก็ก้มตัวลงอุ้มเงินกวงขึ้นอย่างสาแก่ใจ "ที่แท้รอแร่ปางตายแล้ว"

ฮี้ ก่อนหน้านี้ให้เจ้าลงน้ำไปช่วยใต้เท้าของข้า เจ้าไม่ยอมช่วย
ตอนนี้ยังต้องให้ข้าอุ้มเจ้าอีก เรื่องดีๆ ล้วนตกเป็นของเจ้าแล้ว!

เจียงเฮ่อเจ็บใจพอดู เขาหลบหยิกเงินกวงแรงๆ ที่หนึ่ง

เงินกวงไม่มีท่าที่ตอบสนองสักนิด

เจียงหย่วนเจากวาดตามองคนชุดดำแล้วพูดเอื่อยๆ "พาเขาไปด้วย

พวกเราไปเถอะ"

ในเรือนชาวบ้านที่ไม่มีอะไรโดดเด่นสะดุดตาหลังหนึ่ง เจียงหยวนเจา ยืนอยู่ริมหน้าต่าง หันหน้าไปมองเด็กสาวที่หลับสนิทอยู่บนเตียงแวบหนึ่ง ตรงกลางอกบังเกิดความรู้สึกสับสนเคืองแค้น

เขาไม่รู้ว่าตอนนั้นเป็นอะไรไป เหตุใดถึงพาทองครักษีกillsตายผู้นั้น มาตามความต้องการของนาง มีหน้าที่ยังไว้ชีวิตของผู้ตรวจการสิ่งอีกด้วย

เพราะกลัวว่านางตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าองครักษ์กับผู้ตรวจการสิ่งตายไปก็จะเสียใจหรือ

แต่นางเสียใจแล้วจะมีอันใดเล่า...

เจียงหยวนเจาคิดคำนึงไปเช่นนี้ มุมปากเขามีรอยยิ้มฝืดๆ ผุดขึ้น ถึงบัดนี้เขาไม่อาจไม่ยอมรับว่าเขาโดนสตรีที่เป็นดังปริศนานางนี้ ครอบงำจิตใจไปเสียแล้ว

บนตัวนางดูคล้ายมีความลับมากมายเหลือเกิน นับแต่ช่วงเวลาที่รู้จักกันเป็นต้นมานางก็มีอำนาจต่อความคิดจิตใจของเขาโดยตลอด

เขาเดินกลับไปนั่งลงข้างเตียง พังสายตามองเด็กสาวที่นอนหลับอย่างสงบสุข

เจ้าเป็นใครกันแน่

เจียงหยวนเจายื่นมือไปลูบผมนุ่มสลวยของนาง

เรือนผมของเด็กสาวดกหนาดูจมน้ำตก กำจายกลิ่นหอมออกมาจางๆ บุรุษที่มุ่นคิ้วอย่างครุ่นคิดใช้นิ้วมือเรียวยาวม้วนเส้นผมของนางยกขึ้นมา จ่อปลายจมูกสูดกลิ่นเบาๆ โดยไม่รู้ตัว

ตอนคุณหนูเจียวช่วยเขา ทั้งคู่ก็อยู่ใกล้ชิดกันเฉกเดียวกับตอนนี้
จนเขาได้กลิ่นหอมอ่อนๆ จากผมนาง ซึ่งเป็นกลิ่นเช่นนี้เหมือนกัน

ยามนั้นเขาคิดอย่างห้ามใจไม่อยู่ว่ากลิ่นนี้หอมชวนดมจริงๆ ไม่ว่า
คุณหนูผู้นี้ใช้สิ่งใดสระล้างผม

หลีกเจ้ากับเจียวเจ้า ทั้งที่พวกนางเป็นคนละคนกันชัดๆ แต่เหตุใด
ถึงมีจุดที่คล้ายคลึงกันมากมายเพียงนี้เล่า

เจียงหยวนเจาที่เยือกเย็นลงแล้วยกมือวางทาบกลางอก เขายังรู้สึก
แปลกชอบกลมากขึ้น

ตอนนั้นนางเบิกดวงตาระจ่างใสทั้งคู่กว้างๆ แล้วส่งยิ้มให้ เขา
บังเกิดความคิดหนึ่งอย่างแรงกล้าว่านางก็คือคุณหนูเจียว

ความคิดเหลวไหลน่าขันเยี่ยงนี้ช่างน่าแปลกอย่างยิ่งยวด

เจียงหยวนเจาหลับตาลง เขาสมควรเชื่อตามสติหรือว่าสัญชาตญาณ
ของตนเองกันแน่

นางคือนางจริงๆ ใช่หรือไม่

511

เจียงหยวนเฉาจ้องมองเฉียวเจาเนิ่งๆ ไม่ขยับไปที่ใดเป็นนาน ทันใดนั้น เขาพลันโน้มตัวไปเรียกด้วยเสียงทุ้มต่ำที่ข้างหูนาง "คุณหนูเฉียว..."

คิ้วเรียวสวยของเด็กสาวในภวังค์ฝันย่นเข้าหากันน้อยๆ นางขานตอบตามสัญชาตญาณ "หือ?"

เจียงหยวนเฉายึดตัวขึ้นพรวด ริมฝีปากเขาสั่นระริกไปหมด เขายื่นมือไปจะสัมผัสสลีปปากแห้งแตกของเด็กสาวอย่างระมัดระวัง แต่ยังไม่โดนก็หดมือกลับ

เขาไม่กล้าแตะต้อง ถ้านางเป็นคุณหนูเฉียว เขาจะล่วงเกินนางอย่างนี้ได้เช่นไร

ทว่าโฉมมีเรื่องพิสดารพันลึกเพียงนี้ได้

"คุณหนูเฉียว" เจียงหยวนเฉาพึมพำเรียกพลางใช้นิ้วมือวาดเส้นสายตามเค้าโครงใบหน้าของเด็กสาวที่ละนิดๆ กลางอากาศ

คนสองคนที่ต่างกันคนนี้...

หรือว่าวิญญาณที่สถิตอยู่ภายในเป็นดวงเดียวกัน

ชายหนุ่มขบคิดอย่างไรก็ไม่ได้รับคำตอบ คิดจนเจ็บปวดหัวใจไปหมด
เขาขยับเข้าไปใกล้ๆ มองนางโดยไม่ละสายตา ลมหายใจอุ่นร้อนพ่นใส่
พวงแก้มขาวกระจ่างของนาง

แพขนตาของเฉียวเจากระพือขึ้นลงถี่ๆ จากนั้นนางก็ลืมตาขึ้น

สายตานางปะทะเข้ากับใบหน้าหล่อเหลาขยายใหญ่ของชายหนุ่ม
ในระยะประชิดจนลมหายใจของคนทั้งคู่จรดไต่กัน

เฉียวเจาตะลึงงัน นางเงื้อมือขึ้นตบหน้าเขาทันที

เจียงหยวนเจาคว้าข้อมือนางไว้หมับ พอสังเกตเห็นนางขมวดคิ้ว
ก็รีบปล่อยออก เขาสะกดอารมณ์พลุ่งพล่านในใจไว้ก่อนเปล่งเสียงพูด
คำหนึ่ง "ตื่นแล้วหรือ"

เฉียวเจาไม่กล่าววาจา แต่ความคิดในหัวแล่นเร็วรีดคะเนท่าที่
ที่เปลี่ยนแปลงไปของเขา

"ไหนไม่พูดไม่จา" เขาไต่ถาม

นางหลุบตาลง "ไม่มีอะไรน่าพูด"

เขาลุกขึ้นยืนกะทันหัน หมุนกายเดินไปข้างโต๊ะรินน้ำถ้วยหนึ่งแล้ว
ย้อนกลับมายื่นมือพุงเฉียวเจาขึ้น ก่อนกล่าวเสียงนุ่มว่า "ดื่มน้ำก่อนเถอะ"

นางมองมือที่วางอยู่บนหัวไหล่ตน พูดอย่างเย็นชา "ได้ทำเจียง
โปรดสำรวจมกิริยาด้วย"

เจียงหยวนเจากระตุกมือกลับเหมือนโดนไฟลวก สีหน้าเขาฉายแวว
อับอาย

เฉียวเจาลุกขึ้นนั่งอย่างช้าๆ รับถ้วยน้ำมาดื่มติดๆ กันหลายอีก

ลำคองนางยังเจ็บร้าวดูจะเก่า ต้องยกให้เป็นความชอบของบุรุษตรงหน้าแท้ๆ แต่นางไม่มีอะไรจะตัดพ้อต่อว่าได้ เดิมทีทั้งคู่ก็ยืนอยู่กันคนละฝ่าย นางแยมพรายเรื่องราวในอดีตแบบกำกวมเพื่อใช้เป็นกลลวงเขาเช่นเดียวกัน

กระนั้นนางใช้กลลวงอีกฝ่ายเพื่อเอาชีวิตรอด แต่जूๆ เจียงหยวนเฉาก็ยื่นมือยุ่งเรื่องของผู้ตรวจการสิงเป็นเพราะอะไรกัน

"ยังเจ็บหรือไม่"

เฉียวเจาจึงงันไปเล็กน้อย นางกุมถ้วยน้ำด้วยสองมือหันไปมองเขา เจียงหยวนเฉาตวัดสายตามองข้อมือเรียวเล็กขาวม่งของเด็กสาว รอยฟกช้ำดำเขียวรอบข้อมือนั้นเด่นชัดสะดุดตาจนน่าตกใจ

"เจ็บ" เฉียวเจาหลบตาลง ตอบโดยไม่เกรงใจแม้แต่น้อยนิด

เขานิ่งซึ้งไป

นางยั้งวางตัวตามสบายอย่างนี้ เขายังรู้สึกว่านางละม้ายคล้ายคลึงกับคนในความทรงจำผู้นั้น

บางทีโลกนี้อาจมีปาฏิหาริย์อยู่จริง

เจียงหยวนเฉารู้สึกคอแห้งอยู่บ้างกะทันหัน เขาแม้ริมฝีปากบางที่หนึ่งก่อนเอ่ยถามด้วยส้อมเสียงแหบพร่าเล็กน้อย "เป็นท่านໃ้หรือไม"

เฉียวเจาวางถ้วยน้ำลง นางมองเขานิ่งๆ "เดินกวงกับผู้ตรวจการสิงเล่า"

"เป็นท่านໃ้หรือไม" เขาลอบกำมือเป็นหมัด เอ่ยถามซ้ำคำเดิม

"เดินกวงกับผู้ตรวจการสิงเล่า" นางเฉไฉไม่ตอบและถามขึ้นอีก

เจียงหยวนเฉามองนางอย่างพิณิจแล้วอ่อนข้อให้ในที่สุด "ตอนนี้พวกเขายังไม่เป็นที่"

ตั้งแต่รู้ว่าเป็นไปได้มากกว่านางก็คือ 'นาง' ก็คล้ายว่าเขาทำใจแข็งไม่ได้แล้ว

เฉียวเจาหลบระบายลมหายใจเอือกหนึ่ง นางพลิกกายลงจากเตียง "เข้าไปดูพวกเขาสักหน่อย"

ชายหนุ่มอ้าปากตั้งท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายมิได้ขัดขวางนาง เขากล่าวทอดถอนใจ "ตามข้ามาเถอะ"

นางได้พบกับเงินกงอย่างรวดเร็ว

เขานอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่บนเตียง ใบหน้าซีดเซียว

นางเดินลึ่วๆ เข้าไปเอามืออังหน้าผากเขา ก่อนจะค่อยๆ เปิดผ้าห่มออกดูบาดแผลตามตัว

เจียงหยวนเจายื่นมือออกไปจะห้ามแล้วก็ดึงมือกลับอย่างขัดเคือง

เห็นได้ชัดว่ามีคนทำแผลให้เงินกงแล้ว แต่ก็แค่ล้างแผลเท่านั้น ดีที่อากาศตอนนี้เย็นลงแล้วจึงไม่เกิดอาการบวมเป็นหนอง

"จะตามหมอกก็ไม่สะดวกเลยให้เจียงเฮ้อเอาสุราฤทธิ์แรงล้างแผลให้เขา" เจียงหยวนเจาเอ่ยอธิบายอย่างอดใจไม่อยู่

เฉียวเจาปรายตามองเขา *ข้าสมควรกล่าวขอบคุณหรือไม่*

"เงินกงบาดเจ็บสาหัสมาก ต้องใช้สมุนไพรหลายตัวทำยา จะช่วยไปซื้อให้เขาได้หรือไม่"

"ท่านบอกมา"

"มีพู่กันกับกระดาษหรือไม่"

"ตามข้ามา"

เจียงหยวนเจาพานางไปที่ห้องหนังสือ

เฉียวเจาหยิบพู่กันเขียนใบสั่งยาแผ่นหนึ่งยื่นส่งให้เขา "รบกวนด้วย"

เขาหยุดสายตาบนแผ่นกระดาษ จ้องมองตัวอักษรเล็กๆ ที่บรรจง
เป็นระเบียบสละสลวยอย่างใจลอย

"ได้เท่าเจียง?"

เจียงหยวนเฉาตั้งสติคืนมาแล้วตะโกนเรียก "เจียงเฮ่อ..."

เจียงเฮ่อโผล่ออกมาจากซอกมุมใดก็สุดรู้ "มาแล้วขอรับ"

เจียงหยวนเฉาส่งใบสั่งยาให้เขา "ไปซื้อสมุนไพรตามใบสั่งยานี้"

"ขอรับ" เจียงเฮ่อพยักหน้าขานรับ เขาอดขายตามองเฉียวเจาไม่ได้
ได้ทำปากบอกว่าได้เจอคุณหนูหลีกอีกทีจะไม่ละเว้นนางเป็นแน่มิใช่หรือ
แต่รู้การณตอนนี้ไม่เป็นเช่นที่ว่าสักเท่าไร ได้ทำเจอคุณหนูหลีกแล้ว
เชื้อฟิงนางทุกอย่างชัดๆ

ได้ทำแปลกไปมาก!

"หือ?" เจียงหยวนเฉาเห็นเจียงเฮ่อทำสีหน้าชอบกลก็ส่งเสียงเตือน
อย่างไม่พอใจ

เจียงเฮ่อถอนใจแล้วหมุนกายออกไป

เห็นที่จะเข้าตำราที่ว่าวีรบุรุษยากผาด่านสาวงาม ได้ทำของเขา
ถูกตาต้องใจคุณหนูหลีกเสียแล้ว

จบกันๆ ท่านผู้บัญชาการใหญ่รู้เข้า ได้ทำคงโดนถลกหนัง!

"ผู้ตรวจการสิงอยู่ที่ใด" เฉียวเจาอ้าปากถาม

เจียงหยวนเฉายืนนิ่งไม่ขยับ เขาเอ่ยถามพร้อมอมยิ้มที่มุมปาก
"หิวแล้วหรือยัง"

เฉียวเจากัดริมฝีปาก นางถามเขาว่าผู้ตรวจการสิงอยู่ที่ใด เขากลับ
ถามนางว่าหิวแล้วหรือยัง

คนผู้นี้จึงใจระมัง

"ข้าพาท่านไปกินอาหาร" เจียงหย่วนเฉาไม่กล้าแตะแขนของนาง เพียงทำมือบอกให้นางออกเดิน

เขานึกว่าเด็กสาวตรงหน้าจะพูดตั้งแง่ว่า 'ไม่หิว' ก็คิดเตรียมคำพูดเกลี้ยกล่อมไว้ในใจอยู่แล้ว คาดไม่ถึงว่านางกลับพยักหน้า "ได้"

กินอิ่มแล้วถึงจะมีแรงเจรจาเรื่องอื่น

เฉียวเจาคิดไม่ถึงว่าในเรือนสามัญกรรมดาหลังหนึ่งอย่างนี้ ข้าวปลาอาหารที่ตระเตรียมไว้กลับพร้อมพรักมาก ในนั้นยังมีเกี่ยวไ้ปูของโปรดของนางด้วย

"มือท่านเป็นแผล อยากกินอะไร ข้าจะคืบให้"

"มิบังอาจ" เฉียวเจาจับตะเกียบคืบเกี่ยวไ้ปู

สายตาของเจียงหย่วนเฉาทอประกายวูบ

หลังคุณหนูเฉียวช่วยเขาเอาไว้ เขาอดมิได้ที่จะไปสืบทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับนาง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดๆ ของนาง เขาล้วนอยากรู้ทั้งหมด

เขาจำได้ว่านางชอบกินเกี่ยวไ้ปูมากที่สุด

อำเภोजयाเฟิงมีแม่น้ำลำคลองมาก พอถึงฤดูใบไม้ร่วงจะเป็นเทศกาลกินปูทะเลสาบ ที่ขึ้นชื่อลือชามากที่สุดต้องยกให้เกี่ยวไ้ปูของหอวังเจียงนในเมือง

ครั้งสุดท้ายที่คุณหนูเฉียวไปหอวังเจียงก่อนออกเรือน เขาซ่อนตัวอยู่ในที่ลับแอบมองอยู่ตลอด

ไม่กล้าเข้าใกล้ แล้วก็ไม่มีสิทธิ์เข้าใกล้ เขาทำได้เพียงอวยพรนาง

ทว่าหญิงในดวงใจเขากลับต้องตายในแดนเหนือซึ่งปกคลุมด้วยหิมะหนาวเหน็บ นำกลับมาได้เพียงศพที่ยี้มไม่ได้อีกต่อไป

เจียงหย่วนเฉาอดดูเฉียวเจาราวกับจะมองลึกเข้าไปถึงใจนาง

นางหลุบตากินอาหารด้วยท่วงท่าสง่างาม

เจียงหยวนเจาเป็นคนที่มิเล่ห์เหลี่ยมลึกล้ำที่สุดในบรรดาคนรุ่นราวคราวเดียวกันที่นางเคยพบเจอมา นางทำได้เพียงพยายามรักษาความได้เปรียบไว้ในจุดนี้ให้พอดีพอดี ทั้งไม่ยอมรับว่านางคือเจียวเจาที่ยึดศพคือนิฏฌาณมาอยู่ในร่างหลี่เจา ทั้งต้องทำให้เขาอดคิดไปในทางนั้นไม่ได้ด้วย

สิ่งที่นางไม่แน่ใจยิ่งกว่าคือเขาสามารถอ่อนข้อให้เจียวเจาได้ก็ส่วนบุญคุณช่วยชีวิตนั้นสำหรับบางคนแล้วขอตอบแทนจนวันตายแต่สำหรับบางคนกลับไม่มีค่าพอให้เอ่ยถึงด้วยซ้ำไป

การเดิมพันกับใจคนเดิมก็เป็นเรื่องที่ไม่อาจมั่นใจได้มากที่สุด
"น้ำแกงหน่อไม้หมรมควันโถนี้ก็ไม่เลวนะ" เจียงหยวนเจาตักน้ำแกงชามหนึ่งให้นาง

เจียวเจาเหลือบตาขึ้นมองชายหนุ่ม นางหยิบช้อนมาตักน้ำแกงชามหนึ่งแล้วเลื่อนไปตรงหน้าเขา พุดด้วยลุ่มเสียงราบเรียบ "ได้ทำเจียงก็ดื่มด้วยสิ"

เขาอึ้งงันไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เผยรอยยิ้ม "ได้ ข้าดื่มด้วย"

นางมองเขาดื่มน้ำแกงพร้อมกับแ้มปากยิ้ม

512

ทั้งคู่อุ้มน้ำแกงเงียบๆ พอเห็นเจี๊ยะเจาล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาซับมุมปาก
เจี๊ยะหย่วนเจาก็ยื่นซารสอ่อนถ้วยหนึ่งส่งให้

พอได้ดื่มน้ำชาร้อนๆ ส่งควันกรุ่นลงสู่ท้อง พากะแสบไอบ่นผะผ่าว
แผ่ซ่านไปทั่วกายช่วยขับไล่ความอ่อนล้าและหนาวเหน็บ

เจี๊ยะหย่วนเจาอยากจะเอ่ยปากพูดหลายครั้งหลายคราแต่ก็ฝืน
ข่มใจไว้

เขาจะใจเร็วด่วนได้ไม่ได้ เมื่อครู่เขาตักน้ำแกงให้นาง นางก็ตักให้เขา
ซามหนึ่ง เห็นได้ว่านางมีไซ่คนใจร้ายใจดำดุดะ

เขามีเวลาวัดความอดทนกับนางถนัดไป ไม่ต้องกลัวว่านางจะ
ไม่พูด

เมื่อเจี๊ยะหย่วนเจาสงบเสงี่ยมอย่างหาได้ยากเช่นนี้ ฝ่ายเจี๊ยะเจา
ย่อมชอบใจ นางกุมถ้วยน้ำชาด้วยสองมือ ดื่มยังไม่หมดก็พลันได้ยินเสียง

ร้องอุทานของเจียงเฮ่อดังมาจากลานเรือน

"เจ้าเป็นใคร รีบออกไปเสีย!"

"เข้ามาตามหาคน" สุ่มเสียงทุ้มต่ำแหบแห้งของบุรุษลอยแว่วมา
มือของเฉียวเจากระตุกที่หนึ่งจนถ้วยน้ำชาเกือบหลุดมือหล่นลงพื้น
จิตใจที่เขม็งเกลียวอยู่ตลอดผ่นคลายลงในพริบตา

เขามาแล้ว

เจียงหยวนเจาหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย "กวนจวินโหว?"

เสียงพูดนั้นมิใช่เสียงของกวนจวินโหว แต่เป็นเสียงของหนึ่งใน
สองพี่น้องที่พบกันโดยบังเอิญในโรงเตี๊ยม เสียงของคนที่เป็นพี่ชาย

ในเมื่อคนที่เป็นน้องชายคือคุณหนูหลี่ พี่ชายผู้นั้นก็คือกวนจวินโหว
เป็นธรรมดา

"ที่เรือนข้านี้ไม่มีคนที่เจ้าตามหาอยู่..." เจียงเฮ่อกล่าวไม่ทันจบประโยค
ก็ส่งเสียงร้องโหยหวนขึ้น ตามมาด้วยเสียงดังตึง

เจียงหยวนเจามองผ่านประตูของโรงกินอาหารที่เปิดอ้าออก เห็น
เจียงเฮ่อถูกบุรุษร่างสูงใหญ่เหวี่ยงกระเด็นไปอย่างง่ายดาย

เขาหันหน้ากลับมามองเฉียวเจาแวบหนึ่ง

นางถอยหลังหนึ่งก้าวตามสัญชาตญาณ สายตาเต็มไปด้วยความ
ระแวงระวัง

ชั่วบัดใจนั้นชายหนุ่มรู้สึกเจ็บแปลบที่หัวใจเหมือนโดนเข็มทิ่มแทง
บุรุษร่างสูงขาวว้าวเข้ามา ทอดสายตาข้ามตัวเจียงหยวนเจา
มองไปที่เฉียวเจา จิตใจที่หวาดหวั่นวุ่นถึงสงบลงได้ เขาคลายยิ้มอย่าง
อ่อนระโหย

เฉียวเจายกมุมปากโค้งขึ้นเช่นกัน

"ท่านโหวมาโดยมิได้รับเชิญจะไม่กล่าวทักทายสักคำหรือ" เจียงหยวนเฉาเพียงรู้สึกว่ารอยยิ้มของทั้งคู่บาดตาเป็นพิเศษ แต่เขาเอ่ยถามขึ้นด้วยใบหน้าไม่บ่งบอกอารมณ์ใดๆ

ชั่วขณะที่เซ้าหมิงยวนเห็นเฉียวเจาเผยโฉมที่แท้จริง เขาก็กระจ่างแจ้งแล้วว่าเจียงหยวนเฉาล่วงรู้ฐานะของเขากับนาง นัยน์ตาสีดำสนิทห้องเขม็งที่อีกฝ่าย

"ได้ทำเจียงเชิญคุณหนูหลี่มาเป็นแขกหรือ"

บุรุษสองคนมีความสูงไล่เลี่ยกัน ต่างฝ่ายต่างมองหน้ากันโดยไม่กะพริบตา ยามสายตาสองคู่ปะทะกันกลางอากาศราวกับมีสะเก็ดไฟปะทุขึ้น

ภายในโถงตอกอยู่ในความเงียบชวนให้อึดอัดนานครู่หนึ่ง

เจียงหยวนเฉาเป็นฝ่ายทำลายความเงียบก่อน เขาพูดกลั้วเสียงหัวเราะเบาๆ ขึ้นว่า "อยู่ต่างถิ่นได้พบกับสหายเก่า หรือว่าไม่สมควรเลี้ยงอาหารเล่า"

เซ้าหมิงยวนหยักยิ้ม เขามองไปทางเฉียวเจา ถามไถ่เสียงอ่อนโยนว่า "กินเสร็จแล้วใช่หรือไม่"

นางผงกสิรีระตะบ

เซ้าหมิงยวนสาวเท้าเข้าไปจู๋มือนาง "ในเมื่อกินเสร็จแล้ว พวกข้าก็ไม่รบกวนได้ทำเจียงแล้ว"

สายตาของเจียงหยวนเฉาจับอยู่ที่สองมือซึ่งกุมประสานกันของคนทั้งสอง รอยยิ้มก็ปั้งซาไป

เขาเห็นคนคู่นี้ในท่าทางอย่างนี้แล้วไม่ชมชอบเลย

นี่กวนจวินโหวทำทนายเขาอยู่ใช่หรือไม่

เจียงหยวนเฉาจนใจอย่างยิ่ง เพราะเขาเฝ้าดูจนเห็นกวนจวินโหว กับคุณหนูหลี่แยกกันกับตา และแน่ใจว่าอีกฝ่ายจากไปไกลแล้วถึง ตามคุณหนูหลี่มา แล้วกวนจวินโหวตามมาถึงที่นี่ได้เช่นไร

"ท่านโหวจะพาคุณหนูหลี่ไปคนเดียวหรือ" เขาถามยิ้มๆ

"ไม่ใช่แน่นอน คนที่ได้ทำเจียงเซ็กมาพร้อมกัน จะต้องพาไปด้วยกัน อยู่แล้ว"

"เกรงว่าจะเป็นไปตามประสงค์ของท่านโหวมิได้แล้ว พวกเขา บาดเจ็บอยู่ ขำรับรองได้ไม่ทั่วถึง"

ดวงตาของเซาหมิงยวนทอดประกายเข้มข้น เขาถามด้วยสีหน้า เป็นปกติ "ได้ทำเจียงพาเข้าไปดูได้หรือไม่"

เจียงหยวนเฉาเหยียดปากยิ้ม "ย่อมต้องได้เป็นธรรมดา"

เซาหมิงยวนจูงมือเดียวเขาเดินตามเขาไปดูเงินกองกับผู้ตรวจการสิงเงินกองสลบไสลไม่ได้สติ ส่วนผู้ตรวจการสิงเหน็ดเหนื่อยมาทั้งคืน กอปรกับร่างกายอ่อนแอ ตอนนี้อย่างนอนหลับสนิทอยู่เช่นเดียวกัน

เซาหมิงยวนมองเจียงหยวนเฉานิ่งๆ "นี้ได้ทำเจียงหมายความว่าอะไร หรือว่าข้าทำสิ่งใดเป็นการล่วงเกิน"

"เปล่า แค่เข้าใจผิดกันเท่านั้น ข้าก็ได้รับคำสั่งให้ส่งผู้ตรวจการสิงเข้าเมืองหลวง"

เดียวเขายิ้มเยาะในใจ

หากเจียงหยวนเฉาซึ่งมาอีกทางหนึ่งมีจุดหมายปลายทางเดียวกับพวกนาง ก่อนที่นางพูดเป็นนัยว่าตนกับคุณหนูสกุลเฉียวมีความสัมพันธ์กันไม่ธรรมดา เหตุไฉนเขาจะลงมือสังหารนางอย่างโหดเหี้ยมด้วยเล่า

กระนั้นในเวลานี้นางย่อมไม่เปิดโปงคำเท็จของเขา คำพูดตามมารยาท

พรรคนี้หลอกหลวงนางไม่ได้ ก็หลอกหลวงเซ้าหมิงยวนไม่ได้เหมือนกัน

สถานการณ์ขณะนี้ทั้งสองฝ่ายต่างไม่ยอมฉีกหน้าแตกหัก ยังใส่หน้ากากเข้าหากันไว้ดูจะเก๋เท่านั้นเอง

"ในเมื่อท่านโหวมาถึงแล้ว ข้าก็ขออำลาก่อน เรือนที่ข้าเช่าไว้หลังนี้ จ่ายเงินไปแล้ว ท่านโหวพำนักรับได้ตามสบาย"

เซ้าหมิงยวนยกมือขวาง "ได้เท่าเจียงจะรีบไปที่ใด"

สีหน้าของเจียงหยวนเฉาซีริมลง "นี่ท่านโหวมีเจตนาใด"

เซ้าหมิงยวนยกยิ้ม "ในเมื่อต่างก็จะเข้าเมืองหลวง ทุกคนเดินทางไปพร้อมกันจะได้ช่วยเหลือดูแลกันและกันมิใช่หรือ"

"ไม่จำเป็น ข้ายังมีธุระต้องสะสาง"

เซ้าหมิงยวนยืนปักหลักขวางหน้าเขาไว้ จะปล่อยให้เจียงหยวนเฉาจากไปเช่นนี้ไม่ได้แน่นอน

ตอนนี้เจียงหยวนเฉาวางท่าสุภาพมีมารยาท แต่พอก้าวขาออกไปแล้ว ถึงจะไม่นำกำลังผู้ใต้บังคับบัญชาโขงหนึ่งมาหาเรื่องพวกเขา ขอเพียงปล่อยข่าวลือล่อต้อออกไปเพียงเล็กน้อย คนของสิ่งอู่หยางก็จะแห่กันมาเหมือนสุนัขป่าหิวโหยได้กลิ่นสาบเนื้อ

เงินกวบดเจ็ดบาทหุส ส่วนผู้ตรวจการสิงร่างกายอ่อนแอ เจาเจาก็เป็นสตรีตัวเล็กๆ บอบบาง ถึงตอนนั้นอาศัยกำลังเขาคนเดียวคงสุดปัญญาจะต้านทานได้ไหว

"ข้าหวังว่าได้เท่าเจียงจะรั้งอยู่ที่นี่ได้ อย่างน้อยก่อนที่จะพวกข้าจะไปจากที่นี่ ท่านจะอยู่เป็นเพื่อนพวกข้า ดังเช่นที่ท่านกล่าวไว้เมื่อครูนี้อยู่ต่างถิ่นได้พบกับสหายเก่า อย่างไรก็ตามก็ต้องสังสรรค์กันให้เต็มที่"

เจียงหยวนเฉาหุบยิ้มมองเซ้าหมิงยวนอย่างเย็นชา นานครู่ใหญ่

ถึงเอ่ยถาม "หากข้าบอกว่าไม่เล่า"

เจ้าหมีงยวนไม่แสด เขาพูดด้วยรอยยิ้มจางๆ "ถ้าอย่างนั้นได้ทำเจียงก็ลองดูได้"

เจียงหย่วนเฉาตอบกำมือเป็นหมัดจนเห็นเส้นเลือดที่หลังมือปูดโปน
นี่กวนจวินโหวแนใจว่าข้ามิใช่คู่ต่อสู้ของตนหรือ ออกจะมั่นใจในตนเอง
เกินไปแล้ว!

"ถ้าอย่างนั้นข้าจะลองดู" เจียงหย่วนเฉามองเจียวเจาแวบหนึ่งก่อนจะ
จู่โจมใส่เจ้าหมีงยวนทันที

เจ้าหมีงยวนปล่อยมือของเจียวเจา เบี่ยงกายหลบการโจมตีแล้ว
ต่อสู้กับเขาอุตุลุด

เจียวเจาถอยหลังหลายก้าวเปิดที่ว่างให้พวกเขาอย่างใจเย็น นาง
เชื่อมั่นในวรยุทธ์ของเจ้าหมีงยวน

แต่ว่า... พอดคิดถึงดวงตาที่แดงกำคู่นั้น เจียวเจาก็ชักเป็นห่วงอีก
เขาดูท่าทางเหนื่อยล้าเต็มที น่าจะไม่ได้นอนหลับพักผ่อนเลย

เวลานั้นๆ ไม่ถึงหนึ่งถ้วยชา เจ้าหมีงยวนกับเจียงหย่วนเฉาก็ประมือ
กันไปเกินร้อยกระบวนท่าแล้ว

เจียงถึงมีฐานะเป็นผู้บัญชาการกององครักษ์จีนหลินและคนสนิท
ของฮ่องเต้หมีงคัง เรื่องฝีมือยุทธ์จัดอยู่ในอันดับหนึ่งอันดับสองของ
ราชสำนัก เจียงหย่วนเฉาได้รับการถ่ายทอดวิชาจากเขาโดยตรงย่อม
ไม่อ่อนด้อยเป็นธรรมดา

ขณะที่เจ้าหมีงยวนนั้นพูดได้ว่าเป็นผู้มีพรสวรรค์ล้นเหลือ ไม่เช่นนั้น
คงไม่มีทางกลายเป็นวีรบุรุษหนุ่มน้อยนามกระเดื่องทั่วหล้าด้วยวัยเพียง
สิบสี่

ในการต่อสู้ครั้งนี้ทั้งสองล้วนทุ่มสุดฝีมือ ฝ่ายเจียงหยวนเฉารู้สึกว่า
เกินกำลังมากขึ้นเรื่อย ๆ

ไม่รู้เพราะเหตุใด เขาไม่อยากให้เด็กสาวตรงหน้าเห็นเขาในสภาพ
ผู้แพ้อย่างมาก ถึงแม้เขารู้ว่ามันเป็นผลลัพธ์ที่นางปรารถนาจะได้เห็น

เจียงหยวนเฉาผิวปากเป็นเสียงแหลมดังกังวานยาว ๆ ไม่นานนัก
ก็มีชายหนุ่มสี่หน้าเฉยเมยยืนอยู่ในลานเรือนจนเต็ม

เซาหมิงยวนใช้มือหนึ่งคว้าหมัดที่หัวไหล่เขา กล่าวพร้อมรอยยิ้ม
บาง ๆ อย่างไม่น่าท้อร้อนใจกับคนที่ปรากฏตัวขึ้นกะทันหันพวกนั้น
"ได้เท่าเจียงมีสมัครพรรคพวกมากดังคาด"

เจียงหยวนเฉายกคิ้วถามยิ้ม ๆ "หรือว่าท่านโหวตคิดจะเอาชีวิตข้า"

สี่หน้าของเซาหมิงยวนสงบนิ่ง ทว่าในดวงตาล้ำลายพายุอารมณ์
กำลังตั้งเค้า แววอำมหิตผุดขึ้นราง ๆ

เฉียวเจาเห็นดังนั้นก็รีบแปลงเสียงเรียก "ถึงเฉียวณ..."

513

เจียงหยวนเฉาเป็นบุตรชายบุญธรรมคนโปรดของเจียงถั่ง ซ้ำยังเป็น
ว่าที่บุตรเขยของเขา ถ้าหากเซ้าหมิงยวนลงมือสังหารเจียงหยวนเฉาตอนนี้
นั่นก็คือแตกหักกับเจียงถั่งโดยสิ้นเชิง

ยามนี้ฮ่องเต้หึงคังยังต้องใช้เซ้าหมิงยวน อาจจะไม่กำจัดเขาใน
ชั่วครู่ชั่วยาม แต่มีเจียงถั่งคอยเป่าหูบ่อยๆ ซ้ำเร็วก็ต้องเป็นดังคำกล่าวว่
กระต่ายม้วยอย่างสุข

เฉียวเจารู้ว่าเซ้าหมิงยวนกำลังโกรธจัด แต่นางปล่อยให้เขา
ระบายอารมณ์ไม่ได้

พอนางตะโกนเรียกค่านี่เซ้าหมิงยวนกับเจียงหยวนเฉาหันมามอง
พร้อมกัน

นางก้าวเท้าฉับๆ เข้าไปยืนข้างกายเซ้าหมิงยวนพลางส่งยิ้มให้
เจียงหยวนเฉา "ได้ทำเจียงถั่งอยู่ที่นี่ต่อจะดีกว่านะ"

ถ้อยคำนี้แฝงนัยบางอย่างไว้ เจียงหยวนเจายอมฟังออกแล้ว ดวงตาที่มองเฉียวเจาอยู่ของเขาเปล่งประกายวูบหนึ่ง "ท่านอยากให้ข้ารั้งอยู่ที่นี้ต่อหรือ"

เซาหิงยวนย่นหัวคิ้วเข้าหากัน ท่าทีและน้ำเสียงที่เจียงหยวนเจาแสดงต่อเฉียวเจาแปลกไปบ้าง ดูเหมือนว่าจะไม่เหมือนกับแต่ก่อน เป็นเหตุให้เขาไม่สบอารมณ์โดยไม่รู้ตัว

"ได้เท่าเจียงรู้สึกละสบายตรงนี้หรือไม่" เฉียวเจาของกลุ่มคนเต็มพีดในลานเรือนแววหนึ่งแล้วดึงสายตากลับ ยกมือชี้จุดจุดหนึ่งบริเวณท้องของตนเอง

เจียงหยวนเจาอึ้งงันไป เขายกมือกดจุดนั้นตามสัญชาตญาณ ความเจ็บปวดแล่นปราดมาฉับพลัน

นั่นเป็นความรู้สึกเจ็บคล้ายลำไส้ถูกบิด มาตราว่าจะแค่พริบตาเดียวกลับทำให้เขาเหงื่อออกพ่นแตกพลั๊ก

เขามองไปทางเฉียวเจาด้วยสีหน้าแววตาสงบนิ่ง เอ่ยถามขึ้นว่า "เป็นน้ำแกงซามันนั้น?"

เฉียวเจาได้ปฏิเสธ

ตราบเท่าที่มีความหวัง แม้เพียงริบหรี่นางก็ไม่นั่งรอความตาย ยาพิษในน้ำแกงหน่อไม้หมูรมควันเป็นฝีมือนางเอง

เจียงหยวนเจายิ้มเยาะตนเอง "คุณหนูหลีกंगाจยั้งนัก"

เขานึกว่านางยังมีความอ่อนโยนให้กับเขาอยู่บ้างเล็กน้อย ใครจะรู้ว่านางจะใจแข็งดุจหิน ใช้ทุกๆ โอกาสเล่นงานเขาให้ถึงที่ตาย

หากนางเป็นแค่หลีเจา ทำเช่นนี้กับเขาเป็นเรื่องที่พอจะเข้าใจกันได้

หากนางเป็นคุณหนูเฉียว...

เพียงคิดไปเช่นนั้นเจียงหยวนเฉาก็รู้สึกว่เจ็บตรงหัวใจรุนแรงยิ่งกว่า
อาการปวดบิดในท้อง ส่งผลให้เขาแทบหายใจไม่ออก

ลุ่มเสียงเรียบเรื่อยของเด็กสาวดังขึ้น "พิษที่ได้ทำเจียงได้รับคือ
ผงใส่ขาดเจ็ดทิวา หลังเจ็ดวันผ่านไปไม่มียาถอนพิษ ในท้องจะเน่าเฟะ
แหลกเหลวจนตาย นอกจากฆ่าแล้วในแผ่นดินนี้ไม่มีผู้ใดอีกแล้วที่มี
ยาถอนพิษ ดังนั้นเห็นแก่ร่างกายของได้ทำเจียง ท่านอยู่ที่นี่เป็นเพื่อน
พวกข้าดีหรือไม่"

เจียงหยวนเฉายกมือกุมท้อง เขามองเฉียวเฉาพร้อมรอยยิ้มหม่นๆ
"ท่านว่าดีก็ดี"

"ได้ทำ..." เจียงเฮ้อไม่รู้ว่เกิดอะไรขึ้น เห็นเจียงหยวนเฉาทำสีหน้า
ไม่ดี เขาจึงเปล่งเสียงเรียกด้วยความกังวลเป็นห่วง

เจียงหยวนเฉายกมือส่งสัญญาณไปทางลานเรือน คนที่อยู่ตรงนั้น
ก็ล่าถอยหายไปคนละทิศละทางดูจ่น้ำลงประหนึ่งว่ามีเคยปรากฏตัว
มาก่อน

เข่าหมิงยวนจับตามองความเคลื่อนไหวของคนพวกนั้นด้วยท่าทาง
ครุ่นคิด

การปฏิบัติการของคนกลุ่มนี้มีแบบแผนไม่ใคร่เหมือนกับกอง
องครักษ์จีนหลิน

ชายหนุ่มเก็บข้อกังขาไว้ใจ เขาจูงมือเฉียวเฉาไว้ "ได้ทำเจียง
พักผ่อนตามสบายเถอะ ข้ามีเรื่องจะพูดคุยกับคุณหนูหลี่"

เจียงหยวนเฉามองเฉียวเฉาปราดหนึ่ง เห็นนางยอมให้บุรุษกุมมือไว้
อย่างว่าง่ายเช่นนั้น ทั้งยังคิดถึงเสียงเรียกขานว่ 'ถึงเฉวียน' คำนั้น เขาก็
รักษารอยยิ้มตรงมุมปากไว้ไม่อยู่อีกต่อไป

เขานึกขึ้นได้แล้ว ตอนกวนจวินโหวแห่ศพภรรยาผู้ล่วงลับไปฝัง
เมื่อหลายเดือนก่อน นางไล่กวตตามขบวนแห่ศพไปตลอดทาง วิ่งไป
ร้องให้ไปพร้อมกับจ้องมองคุณชายใหญ่สกุลเฉียวไม่วางตา

ตอนนั้นเขาก็โอะใจแล้วถึงอดถามนางว่าเพราะอะไรไม่ได้ แต่นาง
ตอบว่าเพราะคุณชายใหญ่สกุลเฉียวรูปร่างหล่อเหลา

เขารู้ในประเดี๋ยวนั้นว่าแม่นางน้อยผู้นี้มิได้พูดความจริง ทว่า
คิดหาเหตุผลไม่ออก ตอนนั้นเขาแน่ใจได้แล้วว่าเพราะนางคือคุณหนูเฉียว
ไซหรือไม

ฉะนั้นถึงได้กระทำตัวผิดชาวบ้านอย่างนั้น

แต่ว่าเหตุใดนางกับกวนจวินโหวถึงอยู่ด้วยกัน หรือจะบอกว่านาง
ไม่ถือสาหาความกับลูกธนูดอกนั้นของกวนจวินโหวแม้แต่น้อยนิด

เมื่อเช้าหมิงยวนพาเฉียวเจาเดินไปทางห้องอื่น เจียงหยวนเฉาจึง
เอนกายฟังผนังแล้วหลับตาลง

นางให้อภัยคนที่คว่ำชีวิตนางไป แต่กลับแล้งน้ำใจกับเขาถึงเพียงนี้
จะให้เขาทนทนอย่างไรไหว

"ได้เท่า..."

เจียงหยวนเฉาลืมตาขึ้น ความเจ็บปวดอย่างลึกล้ำถูกบดบังไว้
ได้แวตานั้นเฉย เขาเอ่ยเสียงเรียบว่า "อย่ากรวนใจข้า ไซห้วออกไป"

เจียงเฮ่อไซห้วออกไปนั่งถอนหายใจบนชั้นบันไดหน้าประตูอย่าง
คับข้องใจเต็มอก

เช้าหมิงยวนพาเฉียวเจาเข้าไปในอีกห้องหนึ่งแล้วกวตนางไว้ทันที
เขาสั่นเท้าไปทั้งร่าง ซุกใบหน้าในซอกคอกนางไม่กล่าววาจาเนิ่นนาน

สุดท้ายเจียวเจาผลึกเขาเบาๆ "ถึงเจียวเนน หมดเรื่องแล้ว"

เขาเงยหน้าขึ้นกลับเห็นรอยจ้ำเขียวบนริ้วคอขาวผ่องของเด็กสาว
สายตาเขาวิ่งเข้าไปในพริบตา "เขาทำไ้หรือไม้"

เจียวเจายกมือลูบคอโดยไม่ทันคิด แขนเสื้อก็ไหลเลื่อนลงทอดท่อนแขน
กลมกลึง บนข้อมือมีรอยฟกช้ำดำเขียวดูจืดๆ

เขาหึงยวนคว้ามือนางขึ้นมาแล้วก้มหน้าลงจุมพิตตรงข้อมืออย่าง
ทะนุถนอม หัวใจปวดหนึบอย่างยากจะบรรยาย

ทันทีที่คิดถึงว่าสตรีที่เขาเห็นเป็นดังสมบัติล้ำค่าเกือบต้องมิดันเป็นไป
เขาก็อยากเอามิดแทงตนเองซ้ำๆ ใจจะขาดถึงจะบรรเทาความหวาดหวั่น
พริ้งพริ้งเจียนคลั่งนั้นลงได้

น้ำตาอุ่นจัดหยดลงต้องข้อมือเจียวเจา นางตกใจยกหนึ่งก่อนจะพูด
เพิ่มพ้ำขึ้น "ถึงเจียวเนน ท่านร้องไห้หรือ"

เขาหึงยวนเหลือบตาขึ้น ในดวงตาที่เห็นเส้นเลือดฝอยขึ้นเต็มตาขาว
ฉาบด้วยม่านน้ำตาใส

เขายกมือขึ้นเช็ดออกพลาเงยเสียงแหบแห้ง "ไม่ได้ร้อง ไม่รู้ว่า
เพราะอะไร มันไหลออกมาเอง"

เขาจับมือเจียวเจาขึ้นมาถูไถกับริมฝีปาก "เจาเจา เป็นเพราะข้าคนเดียว
ที่ไม่เอาไหน ปล่อยให้เจ้าตกอยู่ในอันตรายอีกแล้ว"

เจียวเจาเป็นฝ่ายยกแขนโอบเอวชายหนุ่มไว้ พูดทอดถอนใจเบาๆ
"คนงี่มีแต่เทพเซียนเท่านั้นที่จะเก่งไปเสียทุกอย่าง ท่านอย่าตำหนิตนเองเลย
ใครจะคาดคิดได้ว่าเจียงหยวนเจาจับตาพวกเราแต่แรกแล้วเล่า"

นางสังหรณ์ใจว่าวันหน้าคงต้องเกี่ยวข้องพัวพันกับเจียงหยวนเจา
อย่างหนีไม่พ้น แต่เรื่องมาถึงขั้นนี้ นางหาได้นึกเสียใจภายหลังไม่

ถ้าตอนนั้นไม่บอกตัวตนแท้จริงของนางเป็นนัยๆ กับเจียงหยวนเฉา
เวลานี้นางคงตายอีกครั้งหนึ่งไปนานแล้ว

"ท่านตามหามาถึงที่นี่ได้อย่างไร" พอได้ฟังชมแมงอวกกว้างของชายหนุ่ม
เฉียวเฉาเพียงรู้สึกอึ้งใจสุดจะเปรียบ

"พอเสร็จงานแล้ว ข้ารีบเร่งขี่ม้าไปยังที่ที่นัดหมายกับพวกเจ้าโดย
ไม่หยุดพัก พบว่าพวกเจ้ายังไม่ถึงก็รู้สึกว่าจะไม่ค่อยชอบพามากล ข้าเลย
ย้อนกลับไปตามหา เห็นสัญลักษณ์พิเศษที่เงินกวทำทิ้งไว้ แล้วยังพบ
จุดที่เกิดการต่อสู้ ด้วยเหตุนี้ข้าเสาะหาไปตามร่องรอยที่เหลืออยู่จนได้เจอ
องค์รัชชินหลินผู้นั้นไปซื้อยาพอดี ข้าจึงตามมา"

เฉียวเฉากระชับวงแขนแน่นขึ้น

เซาหมิงยวนพูดเหมือนเป็นเรื่องง่าย แต่นางรู้ว่าเขาต้องลำบาก
สาหัสสาครรจ์ปานใด

เขากลับไปสะสางงานที่เมืองฝูซิงแล้วรีบเร่งมาที่ที่นัดหมายกับ
พวกนาง จากนั้นยังต้องย้อนกลับมาตามหาพวกนางอีก เขาทำทั้งหมดนี้
ในเวลาสั้นๆ แค่นี้ เปลี่ยนเป็นคนอื่นคงไม่เหลือแรงกายแรงใจอดทนมา
ถึงตอนนี้แต่แรกแล้ว

เซาหมิงยวนยังคงไม่อาจสลัดความหวาดกลัวจับขั้วหัวใจทิ้งไปได้
เขาเอ่ยถามเสียงสั่น "เจียงหยวนเฉาคิดจะลงมือสังหารเจ้าใช่หรือไม่"

เฉียวเฉาพยักหน้าเบาๆ "เขาจะพาตัวผู้ตรวจการสิงไป คงเห็นว่าข้า
รู้อะไรๆ มากเกินไปเลยจะฆ่าข้ากับเงินกว ท่านก็จะไม่รู้ว่าเป็นฝีมือใคร
แล้ว"

เซาหมิงยวนแข็งเกร็งไปทั้งร่าง นานครู่ใหญ่ถึงเอ่ยเสียงแหบเครือ
"สักวันข้าต้องฆ่าเขาแน่"

เจียวเจาส่ายศีรษะ "ช่างเถอะ อย่างนั้นก็ต้องกลายเป็นศัตรูคู่แค้นกับเจียงถั่ง ปัญหาจะยิ่งมากขึ้น"

"ได้เข้าเชื่อเจ้า" เซาหมิงยวนกล่าวคำนี้แล้วนั่งเสียบไปนาน ท้ายที่สุดเขาก็ได้ถามว่าเหตุใดเจียงหยวนเจาถึงไว้ชีวิตนาง

เขาเป็นบุรุษย่อมจะรับรู้ได้ว่าเจียงหยวนเจามีความรู้สึกฉันทายหญิงกับเขาเจ้า แล้วเขาจะหักใจถามเรื่องนี้ขึ้นมาให้เขาเจ้าต้องอับอายได้เช่นไรเล่า

สำหรับบุรุษที่แอบหมายปองภรรยาของเขา ข้าเฝ้าเขาต้องคิดบัญชีนี้กับมันผู้นั้นแน่!

514

"ถึงเวรียน งานของท่านเรียบร้อยแล้วใช่หรือไม่"

"เรียบร้อยแล้ว เจ้าวางใจเถอะ" เซ้าหมีงยวนลูบข้อมือเฉียวเจาเบาๆ
"ยังเจ็บหรือไม่"

เฉียวเจาส่ายหน้า "ไม่เจ็บแล้ว"

นางแหงนหน้ามองบุรุษที่มีสีหน้าเหนื่อยล้าจากการเดินทางแล้ว
แย้มปากยิ้ม "นอกจากเจ็บตัวเล็กๆ น้อยๆ ในตอนแรก ข้าก็ได้กินอิ่มนอนหลับ
ยังได้กินเกี้ยวได้ปูกับน้ำแกงหน่อไม้หอมรมควันด้วย..."

เซ้าหมีงยวนรวบตัวนางมาแนบอก "ข้าเห็นศพบนต้นไม้"

ถ้อยคำเดียวทำให้เฉียวเจานิ่งงันไปอย่างสุดระงับ

เรียบปากอุ้งจัดของบุรุษพรมจูบลงบนหน้าผากเนียนเกลี้ยงของนาง
เบาๆ ดุจสายฝนพรำ "ตอนนั้นข้านึกว่าหัวใจตนเองหยุดเต้นไปแล้ว..."

เฉียวเจาเงยหน้าขึ้นเห็นแววตาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกผิดของ

ชายหนุ่มแล้วกลับยิ้มไม่อยู่ "เข้าใจว่าเหตุใดท่านหน้าบวม ท่านตีตนเอง ไซ้หรือไม่"

ใบหูของเซ้าหมิงยวนแดงเรื่อด้วยความกระดากอาย เขาพูดอ้อมอ้อม "ไม่ทันระวังไปชนกับต้นไม้"

ชนต้นไม้จนหน้าบวม?

แม่นางเดียวไม่เปิดโปงคำเท็จ นางแอบอิงในอ้อมอกของเซ้าหมิงยวน อย่างรู้สึกโชคดีเหลือเกิน

ไม่ว่าอย่างไรเขากับนางลั่นพลอดรัก ขอเพียงกลับถึงเมืองหลวง อย่างราบรื่น การเดินทางคราวนี้ก็ไม่สูญเปล่าแล้ว

เซ้าหมิงยวนสวมกอดนางไว้ ในใจเขาจะไม่รู้สึกโชคดีได้เช่นไร เขาวางปลายคางบนเรือนผมนาง พุดกระซิบกระซาบว่า "เจาเจา วันหน้าไม่ให้เจ้าอยู่ห่างจากข้าอีกแล้ว"

เดียวเจาอยู่หนึ่งๆ ให้เขาถอดตามสบาย นางเอ่ยเสียงเบา "ข้าไม่อยาก แยกจากท่านอีกเช่นกัน"

นางกัตรีมฝีปาก เผยความอ่อนแอออกมาต่อหน้าบุรุษในดวงใจ ในที่สุด "ถึงเจียน ตอนนั้นข้ากลัวเหลือเกิน..."

เซ้าหมิงยวนปวดใจเจียนตาย เขาพร่ำพูดซ้ำๆ "เป็นข้าไม่ดีเองๆ..."

เขาก็้มลงจูบปากเดียวเจาที่อยู่ในอ้อมแขนอย่างห้ามใจไม่อยู่ แต่ถูกนางผลักออก

เดียวเจาหน้าแดงพลางมองค้อนเขา "รีบล้างหน้าล้างตาเถอะ หลับสักตื่นแล้วค่อยว่ากัน"

จูบซ้ำทั้งที่ยังแปลงโฉมเป็นคนแปลกหน้าอยู่ น่าตะขิดตะขวงเกินไปแล้ว

เซ้าหมิงยวนก็รู้เหตุผลที่เจียวเจาปฏิเสธตน เขาจึงพูดกลัวเสียงหัวเราะแฉ่วๆ "ข้าไปล้างหน้าเดี๋ยวนี้เลย"

ชั่วครู่ต่อมานางได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวก็หมุนกายซบ รอยยิ้มตรงมุมปากเลือนหายไปเมื่อเห็นผู้มาเยือน นางกล่าวเสียงเรียบ "ได้ทำเจียง"

เจียงหย่วนเจ้ายืนอยู่หน้าประตูพรางเพ่งมองดวงหน้าของเด็กสาว ก่อนหน้านี้ไม่นานใบหน้าของสตรีเบื้องหน้ายังซีดขาวราวหิมะ แต่ตอนนี้กลับคล้ายแต้มชาดสีแดงไว้ชั้นหนึ่ง งดงามจนชวนให้หลงไหล

นี่เป็นเพราะกวนจวินโหวใช่หรือไม่

เจียวเจาไม่ชมชอบเป็นอันมากที่คนผู้นี้มองตนด้วยสายตารุนแรง ชอบกลเช่นนั้น นางมุ่นคิ้วเอ่ยถาม "ได้ทำเจียงมีธุระอันใดหรือ"

"ท่านกับกวนจวินโหว..."

เจียวเจาตีหน้าขมเล็กน้อย "นี่น่าจะมีไช่กั๋นการอะไรของได้ทำเจียง"

"เขาสังหารภรรยาของตนเองกับมือ!" เจียงหย่วนเจาโพล่งออกมา

"นั่นก็มีไช่กั๋นการอะไรของได้ทำเจียง" เจียวเจาพูดอย่างเย็นชา

"ท่านไม่กลัวหรือ"

"กลัวอะไร" เซ้าหมิงยวนเดินเข้ามา ใบหน้าเขาละม้ายฉาบด้วยน้ำแข็ง ข้าไปล้างหน้าครู่เดียว เจ้าคนผู้นี้ก็เข้ามาพูดคุยกับเจาเจาแล้ว หึ!

เจียงหย่วนเจามีได้สุภาพมีมารยาทกับเซ้าหมิงยวนปานนั้น อย่างเห็นได้ชัด เขากล่าวด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "กลัวว่าท่านโหวจะไม่รู้จักทะนุถนอมสตรีนะสิ"

เซ้าหมิงยวนหัวเราะเบาๆ "เรื่องนี้คงไม่รบกวนให้ได้ทำเจียงต้องเป็นกังวล หรือว่าได้ทำเจียงอยากเรียนรู้วิธีทะนุถนอมสตรี?"

เจียงหย่วนเจามองเขาอย่างเหยียดหยาม ก่อนพูดอย่างปราศจาก

ความเกรงใจ "ไม่ใช่ว่าข้าจะดูแลท่านไหว แต่ในด้านนี้ถึงข้าหลับตา
ยังทำได้ดีกว่าท่าน"

ใบหน้าของเซาหมิงยวนไร้รอยกระเพื่อมไหวของอารมณ์เขาเอ่ยถาม
อย่างเยือกเย็นว่า "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เหตุใดได้ให้เจียงไม่กลับเมืองหลวง
โดยไว จะได้ไปพะเน้าพะนอเอาใจคู่หมั้นให้มากๆ เล่า"

"ท่าน..." เจียงหยวนเฉาทำหน้าบึ้งตึง

เซาหมิงยวนมองเขาโดยไม่แสดงสีหน้าใดๆ

เจียงหยวนเฉาเบนสายตาไปมองเฉียวเจา พอเห็นสีหน้าเฉยเมยของ
เด็กสาวแล้วเขาก็ทำได้เพียงยิ้มอย่างฝืดเฟื่อน

เขาประชันกับเซาหมิงยวนแล้วจะมีอันใดเล่า เพียงเพราะนางไม่ชมชอบ
เขาก็พ่ายแพ้แล้ว

พอดคิดถึงตรงนี้ในใจของเจียงหยวนเฉาก็เหลือเพียงความปวดร้าว
ระคนอัดอั้น เขาเดินออกไปโดยไม่เอื้อนเอ่ยวาทะคำ

เซาหมิงยวนดิ่งสายตากลับแล้วจับประตูปิดทันที

เจียงหยวนเฉาได้ยินเสียงปิดประตูลอยมาก็ยืนอยู่ข้างนอกชั่วคราว

เจียงเฮ่อซยับเข้ามาหา "ได้เท่า..."

"ใส่หัวไป" เจียงหยวนเฉาสาวเท้าก้าวใหญ่จากไป

เจียงเฮ่อลุ่มบวมอย่างไม่เก็บมาใส่ใจ

ติดตามได้เท่ามานานแล้ว หากวันใดไม่ได้ยินท่านบอกให้ข้าใส่หัวไป
ข้ายังจะนอนไม่หลับด้วยซ้ำไป

"ถึงเฉียว..."

เฉียวเจาเพิ่งอ้าปากพูด บุรุษที่อยู่ตรงประตูก็ดึงตัวนางไปแล้ว
ก้มหน้าลงประคบมิฬปากปิดปากนางไว้

เจ๊ยวเจาเดินขลุกลักตามสัญชาตญาณ แต่พอกลิ้นกายเจ้อไว้ด้วย กลืนไปป้อเหที่หอมสดชื่นของชายหนุ่มซ้ำแรกเข้าโพรงจมูกก็ทำให้นาง ลืมขัดขึ้นเสียแล้ว ปล่อยให้เขารุกล้ำยึดครองอย่างโอนอ่อนผ่อนตาม สุดท้ายก็ตัวอ่อนระทวยอยู่ในอ้อมแขนเขา นางจำต้องยื่นสองแขน ออกไปกอดเอวเขาไว้ถึงไม่ไถลล้มลง

"เจาเจา..." เซ้าหึงยวนเอาริมฝีปากบดเบียดกลีบปากหอมหวาน ของนางพลงละเลียดขบเม้ม ตักตวงความหอมหวานของนางทุกซอกมุม เขาพูดเสียงอู้อี้ว่า "วันหน้าอยู่ห่างจากคนคนนั้นให้ไกลๆ"

"หือ?" กลืนอายเฉพาะตัวของบุรุษที่ห้อมล้อมรอบตัวเป็นเหตุให้ ทำที่ตบสนองของเจ๊ยวเจาเซื่องซำลงบ้าง

เซ้าหึงยวนผละจากปากนางไปจูบเรียวคอขาวผ่องเบาๆ รอยฟกช้ำ ดำเขียวบนนั้นทำให้เจ็บปวดหัวใจอย่างหนักหน่วง "ข้าหมายถึงเจ๊ยงหยวนเจา... วันหน้าอยู่ห่างๆ จากเขา... คนผู้นั้นคิดไม่ซื่อ..."

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3whmWAD>